

Giới thiệu Sủng Tỳ

Độc truyện Sủng Tỳ của tác giả Ngôn Hoan, truyện ngôn tình ngược nói rằng để sống sót, Dung Thanh Viên tự trở thành thanh đao trong tay Yến Lân. Cuối cùng, thanh đao đó lại cắt da thịt chính mình.*** Dung Thanh Viên thờ dài, một đôi hạnh mâu tựa như hồ thu mong ngóng nhìn về phía ngã tư đường. Triều đại nào cũng thịnh rồi lại suy, sau đó lại sẽ tranh đấu đến không thể nào thái bình. Kể từ khi Thanh quân của nhiếp chính vương phò trợ thiên tử bị suy tàn, chút thái bình còn sót lại cũng bị đập nát hoàn toàn. Hiện nhiên là quốc khố bị tiêu đến cạn kiệt, kiêu hùng khắp nơi như măng mọc sau mưa trời dấy, ai ai cũng mơ ước chiếm được vị trí mê người kia. Nhờ may thành công thì sao đây? Dù sao đây chính là thời cơ để đổi họ thiên hạ, không mấy nam nhân bỏ qua cơ hội này. Dung Thanh Viên nhắm tính trên đầu ngón tay, nàng rời khỏi kinh thành đã bốn năm, đi theo tiểu thư của Chương gia giả đến Lang Xuyên cũng sắp được ba năm. Không tính thời gian ngắn ngủi, nhưng truyện lần này khác, mỗi lần đi trên đường phố ở Lang Xuyên, nàng cũng nhận không được sợ hãi than.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Yến Phủ - Lang Xuyên

Dung Thanh Viên thờ dài, một đôi hạnh mâu tựa như hồ thu mong ngóng nhìn về phía ngã tư đường.

Triều đại nào cũng thịnh rồi lại suy, sau đó lại sẽ tranh đấu đến không thể nào thái bình. Kể từ khi Thanh quân của nhiếp chính vương phò trợ thiên tử bị suy tàn, chút thái bình còn sót lại cũng bị đập nát hoàn toàn. Hiện nhiên là quốc khố bị tiêu đến cạn kiệt, kiêu hùng khắp nơi như măng mọc sau mưa trời dấy, ai ai cũng ao ước chiếm được vị trí mê người kia.

Nhờ may thành công thì sao đây? Dù sao đây chính là thời cơ để đổi họ thiên hạ, không mấy nam nhân bỏ qua cơ hội này.

Dung Thanh Viên nhắm tính trên đầu ngón tay, nàng rời khỏi kinh thành đã bốn năm, đi theo tiểu thư của Chương gia giả đến Lang Xuyên cũng sắp được ba năm.

Không tính thời gian ngắn ngủi, nhưng mỗi lần đi trên đường phố ở Lang Xuyên, nàng cũng nhận không được sợ hãi than.

Thiên hạ này hôm nay gần như cũng chỉ có Lang Xuyên là yên bình để lánh nạn.

"Cô nương? Cô nương?"

Dung Thanh Viên hoàn hồn, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của tiểu nha đầu Tô Hòa mà sững sờ.

"Ta vừa mới nghe nói, Nhị gia đã trở lại!"

Trong đầu Dung Thanh Viên nổ ầm một tiếng, nàng cảm thấy trong lòng đột nhiên bị một tia sấm sét đánh tỉnh, khiến cho suy nghĩ nửa thì ngã. Nàng cúi lấy hành lang ở ngoài cửa một cửa hàng để đứng vững, đang chuẩn bị hỏi tình hình cho rõ ràng thì chợt nghe thấy tiếng vang hùng hồn dồn dập truyền đến.

"Quân của Yến gia vào thành, tránh ra!"

Trong thanh âm còn mang theo nội lực, dù ở xa vẫn truyền tới cuối con đường. Bởi vì Dung Thanh Viên nhìn thấy trong khoảnh khắc đó không còn bóng người trên ngã tư đường.

Tất cả người đi đường đều dạt về phía cửa hàng ở hai bên lề.

Không bao lâu sau một tín binh cầm trong tay cờ lệnh giục ngựa xuyên qua con phố.

Lại qua một lát sau, tiếng vó ngựa rung chấn của kỵ binh truyền đến.

"Cô nương, cô nương! Đúng là nhị gia!" Tô Hòa kích động la hét.

Dung Thanh Viên bật tai lại, không cần nhìn nàng cũng biết sắc mặt của Tô Hòa lúc này, chắc chắn là giống dân chúng xung quanh, thần sắc sùng bái cùng ngưỡng mộ.

Yến phủ ở Lang Xuyên.

Nhị Gia của Yến gia

Chỉ cần cái thân phận này cũng đủ khiến cho tất cả nữ tử điên loạn thét chói tai, nam nhân kia có khuôn mặt mê hoặc như xuân dược.

Dung Thanh Viên đang nghĩ ngợi thì thấy đội ngũ trung tâm đang tới gần.

Người đông nghìn nghịt, nhưng không có chút tạp âm nào ngoài tiếng vó ngựa, không khí xung quanh quả thực là áp lực đến đáng sợ. Mà vị đang ngồi đằng trước kia, một thân áo giáp màu bạc, khuôn mặt bị che khuất một nửa bởi một chiếc mặt nạ đen tuyền, khiến cho nhuệ khí của hắn càng toát ra mãnh liệt hơn.

Dung Thanh Viên nhìn lướt qua rồi âm thầm thu hồi tầm mắt, thậm chí còn lui lại về phía sau mấy bước để Tô Hòa che khuất chính mình.

Lang Xuyên cái gì cũng tốt, trừ bỏ Nhị gia của Yên gia.

Một hồi đến Yên phủ, Dung Thanh Viên liền mang lên thần sắc lạnh lùng trong trẻo nàng hay dùng. Dung mạo của nàng cực kỳ diễm lệ, không kiềm chế một chút sẽ khiến người ta cảm thấy nàng tùy tiện.

Thời điểm quan trọng, không đáng giá nhất chính là nữ nhân, nàng cũng không muốn đắm vào vết xe đổ ngày xưa của mẫu thân mình, trở thành đồ chơi bị người ta tùy ý đem tặng.

"Cô nương, Nhị gia mời ngài đến thư phòng."

Nhìn thấy thị vệ phía trước ngang tàng nói vậy, cái trán Dung Thanh Viên liền đỏ mồ hôi.

Có thể trốn sao? Có thể thoát được sao?

Thời gian do dự chỉ trong nháy mắt, nàng liền đi theo thị vệ đến thư phòng trước ánh mắt hâm mộ của Tô Hòa.

Hắn đã thay thường phục, mặt nạ cũng được tháo ra, tuấn nhan kia lộ ra khiến người ta không kiềm chế được mà ghen tị tới cực điểm.

Hắn chắc chắn là soái, mỗi chi tiết đều hoàn mỹ như kiệt tác của thiên địa, nhất là cặp mắt hoa đào mê hoặc vạn người kia, chỉ cần cười liền giống như ngưng tụ hết thủy tinh quang của trời đất, khiến người ta không cưỡng nổi mà trầm luân. Dung nhan này còn đẹp hơn nữ nhân, nhưng không ai cảm thấy được sự nhu hòa, bởi vì mọi người đều biết khi hắn không cười thần sắc lại chính là lạnh lùng.

Giờ phút này, hắn đang mân mê, lãnh ý quanh thân toát ra liên tục.

"Lại đây."

Dung Thanh Viên không biết tại sao lại đắc tội hắn rồi, chỉ có thể cẩn thận cười khổ, lo sợ bất an đi đến gần.

Lúc sắp tới nơi thì bị hắn lấy tay lôi kéo nàng ngã vào trong ngực.

"Trốn ở đằng sau, là không muốn nhìn thấy ta?"

Hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai nàng nhưng lại khiến nàng lạnh run từng đợt. Hắn nhìn thấy?

"Hay là phải nói rằng, sự khai hoàn của ta khiến ngươi sợ?"

Hắn cắn lấy vành tai nàng, tay còn lại lại bất ngờ chụp đến đầu gối của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhị Gia (H Nhẹ)

Dung Thanh Viên theo bản năng lui về phía sau tránh, nhưng không ngờ rằng phía sau lại chính là lồng ngực của hắn, nàng không thể né tránh.

Hắn âm trầm cười một tiếng, vươn tay kéo nàng ngồi lên đùi mình. Hắn không nhanh không chậm lấy tay xoa bầu ngực nàng cách một lớp quần áo.

Dung Thanh Viên mắt thấy ngón tay ngọc thon dài kia chuẩn bị sẽ dò đi vào từ đường cổ áo, nàng không nhịn được lấy tay mình đè tay hắn lại, thanh âm ôn nhu ngọt ngào nói: "Nhị gia mới hành quân trở về phủ, sợ là ngài vẫn còn mệt mỏi, hay là sớm đi nghỉ ngơi một chút, được không?"

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, trong con ngươi đen nhánh phát ra tia âm u.

Dung Thanh Viên cắn môi dưới, khó khăn buông tay ra.

Chẳng lẽ tránh ba năm vẫn là trốn không thoát sao?

Hắn chậm rãi lột từng tầng một, cái yếm cũng bị cởi ra ném đi. Tay của hắn cứ như vậy thẳng thừng đặt trên tuyết nhũ của nàng. Tay hàng năm tập võ mang theo vết chai sạn thô ráp. Lúc bị hắn thô lỗ nắn bóp, cảm giác tê dại khác thường theo từng đầu ngón tay của hắn lan tràn khắp toàn thân, khiến cho nàng khó nhịn nổi mà khăn trương hô hấp theo từng nhịp.

Búi tóc rối loạn, châu sai nghiêng lệch.

Mặc dù mấy năm qua chịu đựng vất vả nhưng da thịt Dung Thanh Viên vẫn như cũ được nuôi dưỡng cực tốt, trắng hồng như châu ngọc, chỉ cần dùng lực một chút liền lưu lại vết bầm tím.

Yến Lân đột nhiên ngừng lại rút tay về.

Dung Thanh Viên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng đang nhủ thầm may mắn tránh thoát được một kiếp trong vài ngày tới, thì hắn lại bóp hồng nàng đặt thân thể nàng lên trên bàn án trước mặt.

Nàng luống cuống khăn trương. Nàng còn muốn ngày nào đó gả cho một nam nhân chất phác để có thể tin tưởng, rồi sống an ổn cả đời. Nếu như bây giờ bị Yến Lân chiếm đoạt, chẳng phải nàng sẽ giống mẫu thân trở thành cơ thiếp bị người ta tùy ý đem tặng sao?

Hơn nữa đối với nam nhân này để mà nói, ngay cả thân phận cơ thiếp cũng sẽ không chiếm được.

"Nhị gia..." một đôi mắt ngập tràn hơi nước nhìn hắn cầu xin.

Yến Lân cũng không thêm để ý, chạm vào giữa hai chân nàng, ma trảo tùy ý xoa vuốt ở phần gốc bắp đùi nàng, tức thời liền khiến nội y nàng biến thành mảnh vụn.

"Tiểu Thanh Bảo, còn nhớ ba năm trước đây lúc ngươi tới cầu xin ta đã từng nói cái gì không?"

Dung Thanh Viên sững sốt, trong nháy mắt liền ngăn người ngây ngốc, còn ngón tay dài của hắn thì không chút lưu tình đâm vào hoa huyết của nàng.

Đau...

Thân thể nàng khẽ phát run, kinh sợ liếc nhìn khuôn mặt đang tươi cười kia.

Nàng nhìn hắn, trong con ngươi đầy hơi nước đang tỏa ra phong tình rực rỡ, môi anh đào khẽ nhếch tựa như muốn nói điều gì đấy.

Yến Lân đỡ lấy cái ót của nàng, ngửa đầu đem môi chạm vào môi nàng, động tác từ ngón tay ngọc thon dài không ngừng ra vào cửa huyết của nàng.

Hắn ngậm môi của nàng, lấy đầu lưỡi liếm liếm xung quanh ở bên ngoài, ý muốn dò xét sâu bên trong, hắn ôm chặt nàng để nàng không thể lui người né tránh đầu lưỡi của hắn.

Dung Thanh Viên bị hôn đến mức toàn thân thể như nhũn ra.

Nàng không phải thiếu nữ đơn thuần như tờ giấy trắng cái gì cũng không biết, nhưng đây là lần đầu tiên bị nam nhân đối xử như vậy, thô lỗ nhưng lại có ôn nhu ẩn sâu.

Tuy hoa huyết vẫn bọc quanh hút chặt ngón tay của hắn nhưng cũng dần dần ướt át ở bên trong. Lúc mới đầu còn có hơi đau đớn, giờ khắc này lại sinh ra cảm giác ngứa ngáy, khiến cho nàng phải dịch thân thể tiến đến gần hắn hơn, gần thêm chút nữa.

Gương mặt trắng bệch ban đầu giờ đây đã trở nên đỏ thắm, điểm lệ sáng rỡ phảng phất như yêu tinh.

Môi hắn từ từ dôi xuống hai trái anh đào đang phơi bày ở trước ngực, nhanh chóng khiến núm vú nàng cương cứng nhô lên.

Đầu ngón tay đang đỡ bàn án của nàng đã sớm trắng bệch. Những loại cảm giác này quá xa lạ đối với nàng, chúng khiến cho nàng lúng túng không biết nên xử lý như thế nào.

Lý trí nói cho nàng biết không thể tiếp tục như thế này, nếu không toàn bộ cố gắng trước đây sẽ uổng công vô ích, nhưng thân thể nàng lại đang vô cùng khát vọng, khát vọng nam nhân này có thể không cố kị gì, mạnh mẽ chiếm đoạt nàng làm của riêng.

Chẳng biết từ lúc nào, một ngón tay nữa của hắn tiến thêm vào hoa huyết của nàng, hơi dùng sức chống đỡ vì hoa huyết quá chật hẹp.

"Nhị gia, Nhị gia..." hai mắt nàng thất thần, mờ mịt ni non, há miệng nhỏ gọi hắn, cũng không biết nàng sẽ định nói cái gì.

Ngay vào lúc này đây, hắn rút ngón tay ra bắt ngờ đưa vào trong miệng nàng, nàng theo bản năng lấy lưỡi mềm kẹp lại, hắn khẽ cười nói: "mùi vị của mình có ngon không?"

"Tiểu Thanh Bảo, tốt nhất ngươi đừng tránh ta nữa. Nếu không ngươi cùng với Chương Nhã Trữ, ai cũng không gánh nổi đâu."

"Được rồi, quay về đi."

Dung Thanh Viên nhất thời im lặng. Ngay sau đó nhận ra nam nhân này y quan trang phục vẫn nguyên vẹn đầy đủ, trong mắt càng hiểu rõ mọi chuyện, căn bản hần một chút rung động cũng không có.

Xấu hổ, nhục nhã... còn có mấy phần mất mát mơ hồ, các loại tâm tình phức tạp khiến cho gương mặt vừa mới đỏ thắm của nàng trong chốc lát ngay lập tức lại trắng bệch.

Nàng cắn cắn môi cười, vội vã chỉnh trang lại y phục và búi tóc, trầm mặc khom người cúi chào một cái rồi ra khỏi thư phòng.

Note:

(1) chị nhà tên là Dung Thanh Viên, anh nhà gọi "tiểu Thanh Bảo" ý là bảo bối của anh, viết rõ ra thì hơi sến nên mình để ngầm cho reader tự hiểu với nhau, anh lạnh lùng kiểu tướng quân nên mình sẽ tả anh kiểu lạnh lùng bá đạo nhất có thể a ~~~

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ba Năm Trước

Dung Thanh Viên tất nhiên là nhớ rõ những chuyện đã xảy ra cách đây ba năm.

Khi đó đích nữ của Chương gia ở Tây Hà vừa mới được gả tới Lang Xuyên, ban đầu là định gả cho Nhị công tử Yến Lâm của Yến phủ. Ai ngờ rằng Yến Lâm lại cự tuyệt nguyền cưới, đám hỏi này vốn là lợi ích liên hiệp giữa các gia tộc nên Chương gia đương nhiên không thể đem nữ nhi mang trở về, vì vậy Chương Nhã Trữ bắt buộc phải trở thành bình thê của đại công tử Yến Kỳ.

Mà Chương Nhã Trữ tuy là đích nữ dòng chính, thế nhưng thực lực của Chương gia trong tứ đại gia tộc lại khá yếu, lại đem tất cả tinh lực bồi dưỡng trên người nam tử trong gia tộc. Dạy dỗ quân giáo Chương Nhã Trữ liền hơi hụt hẫng, làm cho tính tình nàng ta rất nhất gan yếu ớt, gặp phải chuyện trở ngại khi lập gia đình này lại càng khiến nàng thêm nhất gan, cơ hồ cả ngày đều loay quanh trong sân viện của chính mình, không thích gặp gỡ người ngoài.

Không bao lâu sau thì người trong Yến phủ biết chuyện Chương gia, họ bắt đầu đối xử qua loa và không tôn trọng đối với Chương Nhã Trữ, vật dụng phân phát cho thì tầm thường. Thậm chí mỗi khi gặp mặt họ còn cười nhạo châm chọc vài câu.

Dung Thanh Viên thân là đại nha hoàn được bồi gả theo tới đối với những chuyện bất công ấy ghi nhớ rất sâu. Nàng cũng từng nghĩ đến việc đi tìm phu quân của tiểu thư dưới danh nghĩa Chương Nhã Trữ, nhưng Yến Kỳ lại là Nhâm gia chủ của Yến phủ. Hắn bận rộn quá nhiều việc. Sợ là hắn cũng không nhớ rằng hắn có một bình thê gần mười hai tuổi.

Hôm ấy mưa to gió lớn, Chương Nhã Trữ bị phong hàn, uống thuốc mấy ngày cũng không thấy tình hình được cải thiện. Dung Thanh Viên tìm hơn phân nửa gia nhân trong viện cũng không một ai chịu giúp đỡ đi mời đại phu.

Đúng lúc Nhị công tử về phủ, Dung Thanh Viên cắn răng quỳ xuống trước mặt hắn.

Còn nhớ rõ khi đó hần mặc một thân hắc cảm y, vạt áo đầy họa tiết hoa văn. Trên mặt đất rõ ràng đọng lại rất nhiều nước, nhưng giày hần tuyệt nhiên không lây dính một chút ô uế.

Hai tay hần bị vạt áo che khuất, liền tuần nhã tĩnh lặng như vậy đứng dưới cái ô.

Dung Thanh Viên liếc nhìn cảm ngọc trong bóng của hần, liền quỳ gục người xuống, mặt cơ hồ dán với bùn đất nói: "Nhị gia, cầu ngài cứu tiểu phu nhân!"

"Lý do." Thanh âm của hần giống như băng tuyết mùa đông, lạnh lùng mà trong trẻo.

Nhưng Dung Thanh Viên lại nghe ra được tia hứng thú trong âm giọng của hần.

Nàng thẳng tắp ngẩng đầu, mặc kệ những hạt mưa quật mạnh lên mặt mình, cố gắng nhìn vào đôi mắt hoa đào âm u kia. Nàng mím môi nói: "Chẳng nhẽ không phải bởi vì Nhị gia nên tiểu phu nhân mới ra nông nỗi này sao? Hiện giờ Yến phủ cùng Chương gia vẫn là quan hệ thông gia, sao có thể trở mặt được?"

Dù sao nàng cũng đã từng được cha nuôi dưỡng nuôi chiều mười hai năm, tính cách không nóng nảy là không có khả năng. Cho dù một năm nay làm thị nữ, bị mài dũa khá nhiều nhưng kiên cường từ trong xương là vẫn còn.

Rõ ràng chính là bởi vì Yến Lâm không chịu cưới Chương Nhã Trữ, bọn họ mới rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, người này cư nhiên còn muốn hỏi nàng lý do tại sao?

Yến Lâm khom lưng, đưa tay bóp cằm của nàng, trong mắt như mang theo ý cười: "Ta chính là không muốn cưới thì sao nào? Chương gia nếu thực sự không chịu nổi thì sao không đón nữ nhi về, lại đưa người bảo Yến phủ ta gây khó dễ? Tiểu nha đầu, lý do này đối với ta chưa đủ thuyết phục."

Hắn nói xong liền buông tay, chuẩn bị xoay người bỏ đi thì Dung Thanh Viên đột nhiên ôm chặt lấy chân hắn, cúi đầu nói: "Vậy Nhị gia có cần một thanh đao dọn sạch cỏ dại trong nội viện không?"

Nhiếp chính vương đã bị trừ khử, người có tâm tư muốn tranh giành thiên hạ cũng không ít, điều này khiến cho không ít người quan tâm tới liên hiệp trừ bỏ Nhiếp chính vương của bốn đại gia tộc.

Yến phủ ở Lang Xuyên là một trong những gia tộc thuộc liên hiệp đó. Dù vậy trong đại viện chắc chắn có không ít nội gián nằm vùng.

Yến Lâm cúi xuống nhìn, lộ ra vài phần ý cười chân thực trong đáy mắt, tuấn nhan rực rỡ như thúc giục hoa đào nở.

Hắn hỏi: "làm thanh đao của ai?"

"Đương nhiên là của Nhị gia."

Những ngày sau đó, đãi ngộ giành cho Chương Nhã Trữ liền thay đổi. Đầu tiên là Yến Lâm ra mặt làm chỗ dựa, theo sau là đại công tử Yến Kỳ lạnh lùng nghiêm nghị xử phạt nô bộc gia nhân. Đến tận bây giờ, không ai dám khinh thường bọn họ nữa.

Nhớ lại hết thảy xong, Dung Thanh Viên đi đến trước mặt Chương Nhã Trữ.

"Thanh Viên, Thanh Viên, Nhị gia thực sự đã quay về sao?"

Dung Thanh Viên mặt mày gật đầu, chủ tử trước mặt nàng so ra còn kém nàng một tuổi, cho nên nàng cũng không cần phải ngại trang.

Chương Nhã Trữ túm lấy tay áo của Dung Thanh Viên, khuôn mặt nhăn nhó như chuẩn bị khóc: "Thế thì phải làm sao bây giờ? Đại công tử còn chưa có quay về đâu! Đại phu nhân cũng đang bị bệnh, chẳng nhẽ muốn ta phải... phải đi tiếp đón hắn sao?"

Dung Thanh Viên trợn mắt nói dối: "Nhị gia tính tình ôn hòa, người lại là chị dâu của hắn, sao phải lo lắng cơ chứ? Hơn nữa đây là nhà của hắn, nào có người về nhà mình còn phải để người ngoài tiếp đón?"

Quan trọng hơn là, mọi việc lớn nhỏ trong Yến phủ đều do hắn định đoạt, cho dù thực sự có khách đến thăm thì cũng không đến lượt Chương Nhã Trữ tiếp đón.

Dung Thanh Viên thực sự phiền não, từ khi tình cảnh của bọn họ được cải thiện, Chương Nhã Trữ tựa như thay đổi có khí chất của chủ nhân, mỗi khi nàng muốn nhắc nhở thì lại không biết nên nói thế nào để không đụng chạm đến tính tình yếu ớt kia.

"Không có cách, ta chính là sợ! Ta sợ Nhị gia lúc không cười, khi hắn cười ta càng sợ! Còn không bằng đại công tử khuôn mặt lúc nào cũng băng lãnh!"

Dung Thanh Viên vỗ vỗ tay Chương Nhã Trữ an ủi, đây chính là lý do nàng muốn bảo vệ chủ tử ngốc nghếch của mình.

Tìm khắp cả Lang Xuyên, sợ là cũng chỉ có mỗi nàng cùng Chương Nhã Trữ là chung một chiến tuyến với nhau.

"Trước tiên người bố trí phòng bếp làm tiệc tối, trừ bỏ Yến phủ, trong đó còn phải có cả quân lính trong quân doanh. Hôm nay Nhị gia vừa mới dẫn Yến gia quân trở về thành, bắt buộc phải làm tiệc thiết đãi. Nhị gia không nhất thiết sẽ ở lại phủ, không chừng sẽ cùng các tướng sĩ ăn mừng."

"Ta bây giờ phải đi đây!"

Chương Nhã Trữ chạy nhanh như chớp, Dung Thanh Viên về phòng mình thay quần áo.

Ba năm trước đây, Yến Lâm không phải là chưa từng dùng lời nói trêu đùa nàng, nhưng chưa bao giờ từng có cử chỉ tiếp xúc thân mật mờ ám.

Nàng suy nghĩ, hắn có chứng ưa sạch sẽ, nào biết đâu hôm nay sẽ thẳng thừng đụng chạm nàng như thế.

Nhìn dấu tay lưu lại trước ngực chính mình, Dung Thanh Viên lại thất thần.

Từ nay về sau, nàng phải đối mặt với hắn như thế nào đây? Nên sớm trốn đi, hay phải nâng cao cảnh giác hơn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Như Người Mong Muốn

Thời gian trôi qua thật nhanh, chả mấy chốc đã đến giờ mở tiệc chiêu đãi binh sĩ, Yến Lâm ra lệnh, vì tướng sĩ Yến gia đã chịu khổ cực nên tối nay sẽ mở tiệc ăn mừng.

Nhưng Dung Thanh Viên không thích điều này một chút nào.

Bởi vì người đứng trước mặt nàng bây giờ đang báo cho nàng biết.

"Cô nương, Nhị gia nói cần phải có người phụ trách yến tiệc. Đại công tử hôm nay vẫn chưa hồi phủ, Đại phu nhân lại bị bệnh nằm liệt người trên tháp, tiểu phu nhân lại là một thân mềm yếu nhu nhược, làm phiền cô nương đi theo ta một chuyến." thân là cận vệ của Yến Lâm - Tì Khuyết nghiêm túc nói một hơi.

Dung Thanh Viên gơ tay lên nhu huyết thái dương, khổ sở nói: "Ta chỉ là thị nữ bên người tiểu phu nhân, sợ là không đảm nhiệm được trọng trách này, trong hậu viện còn có mấy vị di nương..."

"Nhị gia nói người có thể." Tì Khuyết cũng không chịu thoái lui.

Nàng cũng không phải là không thể viện ra lý do để từ chối lần nữa, nhưng nàng nhớ cảnh cáo lần trước của Yến Lâm. Bất đắc dĩ thở dài, nàng đành gật đầu đáp ứng.

Tì Khuyết mới vừa đi, Tô Hòa bên cạnh Dung Thanh Viên nhướn mày, tròn mắt, cười lớn nói: "Nhị gia thật coi trọng cô nương! Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay nhắc tới cô nương!"

"Nếu không thì ta với người hoán đổi cho nhau đi?" Nàng tức giận mở miệng, thực sự cho rằng nàng muốn đi gặp con sói lớn có ba cái đuôi kia sao!

Tô Hòa càng thích chí cười nhiều hơn: "Tì Khuyết đều nói đây là yêu cầu của Nhị gia, ta vẫn muốn sống yên ổn bình an tại Yến phủ nên cũng không dám trái lại ý tứ của Gia!"

Khi ánh hoàng hôn bao phủ hết mọi góc ngách của phố phường, Dung Thanh Viên cũng leo lên xe ngựa của Yến phủ ngồi, dẫn theo sau là một đám gia nhân đang bưng những hộp đựng thức ăn hướng trại lính của Yến phủ mà đi.

Đợi khi đến nơi, sắc trời đã có chút xám xịt.

Nàng vén rèm xe lên, ngay sau đó liền nhìn thấy một thân ảnh cao ngất đang ngồi trên lưng ngựa.

Dung Thanh Viên sững sờ trong chốc lát, nàng bước xuống nhún người thỉnh an hắn.

Yến Lâm nhìn chằm chằm tâm xoáy trên đỉnh đầu nàng. Bất chợt thân thể hắn hơi nghiêng, dùng lực ôm nàng lên lưng ngựa ngồi ở phía trước hắn.

Dung Thanh Viên dán vào lồng ngực của hắn, nhất thời không phản ứng kịp, lúc tỉnh táo lại thì nhận ra hai người đã đến gần bờ sông, cách xa ánh sáng trong quần doanh.

"Chẳng phải Nhị gia muốn chiêu đãi các tướng sĩ sao?"

Hắn thả chậm tốc độ lại, trong giọng nói mang theo mấy phần ý cười: "Không có ta ở đó, bọn họ mới có thể tự nhiên mà ăn mừng."

Dung Thanh Viên nghe xong trong lòng không thoải mái, nàng lấy tay siết thật chặt vạt áo của hắn, rốt cuộc không dám phản kháng, chỉ nhỏ giọng oán trách: "không phải là Nhị gia muốn ta phụ trách yến tiệc sao?"

Giọng nói của tiểu nữ miêu một dạng kiều yếu, ngọt nị hòa vào hơi thở ấm áp bên cạnh, như có móng vuốt nhỏ gãi nhẹ trong lòng Yến Lâm.

Không cần suy nghĩ cũng biết giờ phút này trong lòng nàng đang mắng hắn.

Yến Lâm bật cười, kéo cái ót nàng để nàng ngửa đầu lên nhìn mình.

Hắn cúi người hôn lên đôi môi nhuận nước đầy đặn của nàng rồi nói: "không nói như vậy người sẽ chịu tội đây sao?"

"Phàm là Nhị gia muốn, Thanh Viên tất nhiên sẽ không từ chối." Dung Thanh Viên âm thầm bĩu môi.

Động tác nhỏ này Yến Lâm sao có thể không biết, hắn nhất thời nổi lên tâm tư trêu chọc: "Vậy chân chính đi theo Gia thì như thế nào?"

Sắc mặt nàng trắng nhợt, trong đầu tự nhiên nghĩ tới cảnh mờ ám trong thư phòng hắn sáng nay, mà không phải ý nghĩa của câu nói vừa rồi.

Hai tay nàng để trước ngực hắn, Dung Thanh Viên há mồm muốn tránh khỏi hắn nói: "Nhị gia, ta ... a..."

Lại một lần nữa bị hắn cắn nuốt đoạt đi tất cả hô hấp.

Áp lực trên môi không ngừng, hắn mang theo hơi thở nóng rực tràn vào trong khoang miệng nàng. Hai lưỡi dây dưa không ngớt, chiếm hết không khí, không cho nàng nửa điểm phản kháng cự tuyệt.

Không được, hẳn chắc chắn là lại muốn giống như sáng nay đưa gờn nàng!

Trong lòng nàng liền chua xót khi nhớ tới hình ảnh hẳn bình tĩnh đứng im một bên nhìn nàng trầm luân từng chút một lúc sáng nay. Vì thế lá gan nàng cũng lớn hơn, đầu liều mạng giãy giụa.

Hắn không nghĩ tới nàng sẽ dùng sức phản kháng như vậy, nên đã để nàng thực sự thoát ra được.

Dung Thanh Viên nhảy xuống khỏi yên ngựa, xách váy hướng đến nơi có ánh lửa mà chạy.

Nhưng cũng chỉ được vài giây ngắn ngủi, sợ là ngay cả công phu trong nháy mắt cũng không có, nàng liền bị một lực đạo cường thế bắt lại.

Áp đến phía sau lưng là thân cây thô ráp khiến nàng đau đớn, mà càng làm nàng sợ hơn là đôi mắt đen huyền âm u đến cực điểm của hẳn.

Tay chân bị hẳn dễ dàng chế trụ, hẳn bóp cằm của nàng lạnh nhạt nói: "còn dám tránh?"

Lưng rát, tay nhức, cằm đau, lại còn phải nghe giọng nói lạnh lùng của hẳn.

Dung Thanh Viên không chịu nổi ủy khuất, tính khí cũng trở dậy, một đôi mắt ngập hơi nước nhìn hẳn chăm chăm: "Trước kia chẳng phải Nhị gia từng nói sẽ không đụng tới nô tỳ sao? Sao bây giờ lại thay đổi khẩu vị rồi?"

"Thật đúng là quá to gan." Yên Lân hừ lạnh, niết cằm của nàng, sau đó tay kia cũng không yên phận đem toàn bộ y phục của nàng giải khai phá hủy toàn bộ.

Tuy đã sắp đến mùa hè, nhưng vào buổi tối vẫn có chút lạnh, hơn nữa cũng chưa chìm hẳn vào ban đêm, Dung Thanh Viên xấu hổ và quần bách vì gần như đã khóa thân hoàn toàn. Không tránh thoát được, cũng không thể giãy dụa được, nàng định nghiêng đầu trốn khỏi tầm nhìn của người trước mặt, gát gao cắn môi dưới im lặng mà rơi lệ.

"Khóc cái gì? Sao lại dễ dàng biến thành tiểu lệ nhân như thế này?"

Tay của Yên Lân mò đến trước ngực nàng nhào nặn hai vú, một lần nữa cảm nhận xúc giác trơn tru, mềm mịn, béo mập.

Hắn không nhìn được véo thêm vài cái, nhìn dấu tay lưu lại trên nhũ thịt tuyết trắng, hô hấp ngày càng nặng hơn.

Đáng tiếc giờ chưa phải là lúc...

Gần hai năm trôi qua, nha đầu này dường như béo lên không ít. Không giống như bộ dạng gầy trơ xương như củi khô vào lần đầu tiên gặp, giờ đường cong thiếu nữ đang dần dần lộ ra, sức quyến rũ bao phủ quanh thân.

Ngay cả cái tính khí này cũng ngày càng lợi hại hơn.

Yên Lân đè dục vọng đang chuẩn bị nổ đầu ra xuống, hẳn vuốt ve mặt nàng: "lần sau còn như thế nữa, ta thật sự sẽ như người mong muốn."

Nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt hẳn, đáng tiếc tầng mỏng hơi nước bao phủ bên ngoài làm cho không có chút uy hiếp nào.

"Không muốn nhìn thấy ta? Được thôi, sau này đến nửa miếng vạt áo của ta người cũng sẽ không nhìn thấy."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lựa Chọn

Dung Thanh Viên không ngốc, vừa nghe liền hiểu được ý của Yên Lân.

Nếu như nàng thật sự không cân nhắc, hẳn sẽ hoàn toàn bỏ đi, từ nay về sau sẽ mặc kệ chẳng quan tâm.

Còn nếu bây giờ cứ muốn giữ lấy trinh tiết ở cái thời loạn lạc này, không biết liệu có chờ nổi đến lúc gặp được phu quân như ý không? Tốt nhất là nên nhân cơ hội này đoạt lấy tín nhiệm của Yên Lân để mưu cầu lợi ích thực tế sau này. Tình thế của hai người hiện tại, nàng cơ hồ không thể do dự mà đưa ra lựa chọn.

Vốn dĩ nàng đã có lựa chọn sẵn trong đầu rồi, cứ giả mồm biện hộ như vậy thì không nên.

Nàng liếc mắt vụng trộm nhìn lên Yên Lân, nhìn khuôn mặt hình chữ điền của hẳn thì yên tâm thờ phào nhẹ nhõm. Đợi đến khi hẳn nhìn mình, nàng chun

chun mũi: "Lưng bị cọ đau quá..."

Yến Lâm quả thực buông ra, không áp chế nàng nữa.

Cổ tay thon nhỏ, óanh bạch của nàng vươn lên cổ hắn, hắn cao như vậy, nàng cổ kiễng chân kỳ thật không thoải mái. Nhưng nàng biết, dù cho chuyện gì xảy ra, đều không có chuyện công bằng. Dù sao thì nàng cũng phải lấy bản thân mình đi đổi lấy sự tín nhiệm của Yến Lâm, kể cả cho dù hắn có vô lý cỡ nào.

Nàng yếu ớt cọ cọ gây hắn nói: "Ta chỉ là không quen... Nhị gia trước kia cũng sẽ không như vậy..."

Lông mi dài của Yến Lâm buông xuống, che khuất hẳn ý ả sâu trong lãnh mâu. Hắn hiển nhiên biết tiểu nha đầu đang lấy lòng vì lợi ích của nàng, nhưng đối với hắn cũng không phải là xấu, hắn cũng không từ chối mà càng dựa sát vào nàng hơn.

Dường như hắn vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng, khiến cho hắn chú ý không phải là tướng mạo của nàng, mà là đôi mắt kia. Nhìn qua thì có vẻ cung kính và nhún nhường, nhưng cắt giấu thật sâu trong đó là kiêu ngạo cùng sự không cam lòng. Hắn nghĩ rằng đó thật sự là một tiểu nhân nhi thú vị.

Chỉ cần nàng ngoan chút, hắn sẽ không ngại giúp nàng bay. Về phần nàng rốt cuộc có thể bay hay không, hắn vẫn là muốn bề gãy đôi cánh của nàng, giữ nàng chặt bên mình.

Ông trời của nàng, tự do của nàng, ngoài hắn ra còn có thể là ai?

Thu lại những suy nghĩ nam hiểm, ngoan độc kia, Yến Lâm cười cười, tóm lấy cánh tay của nàng, kéo nàng vào trong lồng ngực mình, tay còn lại véo véo khuôn mặt mịn màng của nàng: "Nghĩ đến bộ dáng của người khi vừa tới Yến phủ, ban đêm chỉ muốn ôm người mang về nuôi dưỡng."

Dung Thanh Viên quần bách, rời khỏi kinh thành nàng phiêu bạt đã hơn một năm, thấy Chương gia dán cáo thị thông báo hôn sự mới liệu mình tìm cách trở thành thị nữ hồi môn của Chương Nhã Trữ. Khi đó nàng cực kỳ gầy, nhưng hai năm gần đây địa vị của Chương Nhã Trữ được nâng lên nên mới được khỏe mạnh hơn.

Dù sao cũng nhờ có Yến Lâm.

Gió đêm dọc theo bờ sông lướt nhẹ qua, thổi tới trên người Dung Thanh Viên, nhất thời liền làm cho nàng hơi run rẩy.

Đột nhiên nhận ra quần áo bản thân đều bị cởi bỏ, hai luồng mềm mại còn ở trong ngực hắn, nàng đỏ mặt, vừa khó chịu vừa lúng túng.

Chui đầu vào trong lòng hắn, nàng cúi đầu nở miệng: "Có thể quay về được không Nhị gia? Ở đây ta cảm thấy lạnh..."

Yến Lâm cũng không gây khó dễ cho nàng nữa, hướng phía trạm canh gác gọi ngựa, sau đó lấy một cái áo khoác đen ở trong túi bên cạnh ra.

Áo khoác phủ trên người nàng khá rộng, nhưng so với tình trạng khóa thân lúc này thì tốt hơn rất nhiều. Dung Thanh Viên tỉ mỉ buộc cẩn thận dây lưng, bảo đảm trên đường về doanh trại cùng Yến Lâm không để lộ ra cái gì.

Nhưng không nghĩ tới lúc đến nơi, nàng bị hắn không hề kiêng kỵ trước mặt các tướng sĩ ôm nàng trực tiếp hướng về phía lều trưởng của hắn.

Nàng nghĩ một màn vừa rồi, sợ là không ai không biết Dung Thanh Viên nàng là nữ nhân của Yến Lâm. Đối với kết quả này, mới đầu nàng còn tưởng rằng bản thân sẽ khó mà tiếp nhận, nhưng khi thực sự xảy ra, nàng chỉ có hơi phiền muộn, như mặt hồ gợn sóng, chỉ chốc lát sau liền tiêu tán không dấu vết.

Khi Yến Lâm đặt nàng lên giường nhỏ, Dung Thanh Viên liền chui vào sâu bên trong, tự cởi toàn bộ quần áo ra. Nàng làm vậy không phải do nàng muốn nhanh chóng trở thành nữ nhân của Yến Lâm, mà là bên trong áo khoác còn có nội y bị Yến Lâm xé nát vụn, chứng quần ở trên người rất khó chịu.

Yến Lâm ngay lúc này bắt được cảnh đẹp liền quay người lại, đứng ở cửa nhìn tấm lưng trần trắng muốt như ngọc của Dung Thanh Viên.

Hắn thân nhiên tới gần, ngăn không cho cánh tay nàng định lấy chăn phủ lên che lại, đè lại lửa thể đang dần tiến sâu vào trong giường. Hắn ra lệnh nàng quỳ với tư thế nằm úp xuống.

Tay hắn dọc theo đầu vai trượt thấp xuống, mon trón trên lưng nàng rồi mon men xuống chỗ hai quả đào đánh vênh lên kia.

Không thể không thừa nhận, thân thể Dung Thanh Viên được dưỡng thật tốt, xúc giác nơi đầu ngón tay trơn nhẵn non mịn, so với lông cừu còn mềm hơn mấy phần, thực sự khiến cho hắn không kiềm chế được mà sinh ra thú tính muốn chà đạp nàng.

Hắn đưa tay cấu véo mấy cái ở trên miên nhuyễn của nàng. Sau đó Yến Lâm dùng lực kéo nàng về phía hắn, hôn lên đôi môi anh đào mềm mại ấm áp kia.

Dung Thanh Viên không trốn tránh nữa mà nâng tay vòng quanh cổ hắn, thậm chí chủ động vươn đầu lưỡi tìm đến bạc môi của Yến Lâm.

Cuối cùng vẫn là có chút không cam lòng, dựa vào cái gì trong khi nàng trầm luân trong tình triều xa lạ, hắn lại vẫn giữ được tỉnh táo như người ngoài cuộc đứng xem trò vui?

Dù có trăm luân thì vẫn nên là cả hai!

Lưỡi bị hấn hôn đến tê dại, ngay khi nàng sắp không thể thờ nổi, hấn rút cuộc cũng buông nàng ra, mang theo chỉ bạc kéo dài từ khoe miệng rơi đến trên cổ. Mà tay hấn cùng lúc đó đang tàn sát bừa bãi hai luồng đầy đặn đẩy đà trước ngực nàng.

Dung Thanh Viên môi anh đào khẽ nhếch, hai mắt như rơi vào hư vô. Nhưng hai vú bị hấn nhu đến phát đau khiến nàng thanh tỉnh trong tích tắc.

Nhìn cái đầu đang chôn sâu ở trước ngực mình, Dung Thanh Viên chợt gio tay rút trâm ngọc đang cài trên búi tóc hấn. Tóc dài đen nhánh trong chớp mắt xỏa tung, từng chút rơi trên da thịt trắng nõn của nàng, tạo nên bức tranh vô cùng đẹp mắt.

"Tiểu Thanh Bảo thật sự là không ngoan." Hấn đứng thẳng dậy, khoe môi mọng ý cười, vốn là dung nhan tuần điểm giờ cười lên trông như mấy độ hoa đào nở, hoa lệ như yêu ma. Đôi mắt hấn đen huyền, ngón tay thon dài của hấn từng chút một di chuyển xuống phía dưới, mon trón hai quả đầy đặn đẩy đà đang run rẩy, sau đó lướt qua thất lưng nàng, nhanh chóng thẳng tiến do thám vào trong hoa huyết của nàng: "Vốn là không nghĩ sẽ chiếm đoạt người sớm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cùng Giường

Cái gì? Mắt hạnh của Dung Thanh Viên tròn tròn kinh ngạc, mê mang không hiểu nhìn hấn, vừa ngây thơ vừa mỉa hoặc.

Nàng nàng... nàng cư nhiên hiểu sai ý hấn sao?

Thoáng nhìn thấy u ám trong con người hấn, Dung Thanh Viên chỉ cảm thấy ngực như bị phồng, theo bản năng tự tìm đường chạy trốn. Hu hu hu, thật sự là quá xấu hổ! Về sau nhắc lại chuyện này chẳng hóa ra là nàng van xin hấn thu lấy chính bản thân mình sao?

Yến Lâm có tâm dạ dễ dàng thì sao có thể buông tay chứ. Rút ngón tay ướt sũng ra nhét vào trong miệng nàng, mãnh liệt khuấy đảo một phen để cho nàng thưởng thức hương vị động tình của chính mình, một lát sau liền khom người lấy đầu gối tách hai chân của nàng ra.

Thân thể Dung Thanh Viên bắt đầu phát run, hoa huyết ở phía dưới hơi hé miệng bị hấn dốc lòng tách ra.

Vật nóng bỏng cứng rắn sắc bén như lưỡi dao của hấn cứ như vậy cương quyết chen chúc xông vào, cố gắng cắm xuống hết cỡ ở đường cung của u huyết.

Đau...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời trắng bệch, hơi nước trong nháy mắt cũng ngưng tụ lại thành một giọt châu châu, nàng vô lực quay cuồng, thân thể không còn mềm mại như mây nữa.

Thật sự là rất đau...

Mây kiếm của Yến lân nhũ lại, hiện tại hấn cũng đang chịu khổ. Bên trong của nàng vô cùng chật hẹp, mót lấy nhục bồng của hấn cơ hồ không sao chuyển động được. Nhưng cảm giác mềm mại ấm áp ẩm ướt bao quanh như đang thúc giục hấn, một lần rồi một lần kêu gào hấn hướng vào sâu bên trong khám phá, khiến cho hấn không cách nào từ bỏ hoa kính mê hoặc của nàng.

A, thật sự là cái vu vật!

Hấn di chuyển một chút, cúi người liếm sạch nước mắt đang vương trên mặt của tiểu bảo bối, nhưng động tác dưới thân một chút cũng không nhẹ đi, thậm chí càng đậm càng dùng lực hơn trước.

"Tiểu Thanh Bảo ngoan ngoãn một chút? Chuyện Gia muốn người, tốt nhất nửa điểm cũng đừng nghĩ né tránh."

Tầng tầng mỉa thị chen chúc dồn đẩy cây trường thiết, như có cả ngàn cả vạn cái miệng nhỏ đang hé mở liếm mót. Dù cho hấn có là Yến Lân vô cùng ý chí nhưng lúc này cũng có chút không không chế được, hấn rút ra rồi tiến vào lại càng buông thả không có chừng mực.

Thấy nàng sắp cắn môi dưới đến rỉ máu, Yến Lân nhẹ nhàng nở nụ cười, đem nàng từ trên giường bế ngồi xuống.

"A..." Dung Thanh Viên cau mày, tư thế này so với vừa rồi xâm nhập nàng còn sâu hơn, nhưng lại khiến nàng đỡ đau hơn trước.

Yến Lân tinh tế hôn từng đường nét khắc họa trên mặt nàng, cuối cùng dừng lại ở đôi môi yêu kiều đỏ thắm, dùng lực gần như là gặm cắn không tha. Không phải là không muốn thương tiếc lần đầu nàng hạ hạ hấn, nhưng do hấn đã nhẫn nhịn một thời gian dài, tình cảm đè nén bấy lâu giờ như nước lũ tràn ra. Hấn muốn phát tiết ra ngoài, nếu không ngày nào đó không kiềm chế được chính tay mình, sẽ tự tay hủy nàng mất.

Nhận thấy được nội bích của nàng xoắn vặn lại nhanh hơn, chặt hơn vài phần, tay của Yến Lâm ở trên miên nhũ đang vênh lên của nàng vỗ nhẹ, cười nói: "Kẹp chặt như vậy, không phải là muốn Gia chết ở trên người người chứ?"

Mặt nàng đỏ bừng, hoa kính lại cắn mút phía dưới hần càng khấn trương hơn.

Hắn hít sâu, hai mắt ám trầm, bắt đầu nắm chặt thắt lưng của nàng, dùng lực hút thật mạnh đi vào, đem kiều oa trong ngực biến thành điên cuồng vì tình triêu.

Tuyệt nhũ nhảy nhót theo nhịp đung đưa ngay tại bên môi hắn, Yến Lâm hé miệng ra ngậm lấy một bên núm.

"Đừng, Nhị gia... a... a... chịu... chịu không nổi..." Dù sao Dung Thanh Viên cũng là lần đầu được hưởng on mửa móc, sao chịu được hắn thao lộng như vậy, trường thiết như lưỡi dao sắc bén vừa nóng lại vừa cứng tàn sát bừa bãi trong cơ thể, đâm đến nàng đau như sắp ngất đi.

Nhưng trong đau đớn kia lại bí mật mang theo vài phần tê dại xa lạ, kèm thêm những cái hôn vừa cắn vừa mút ở ngực, làm cho thân mình Dung Thanh Viên càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng ướt át.

Cũng không biết qua bao lâu, Dung Thanh Viên thực sự không chịu được, ôm cổ hắn thì thầm nói: "Ừm... Nhị... Nhị gia... Đủ rồi... đừng... nữa..."

Nhưng hắn lại ở bên tai nàng cười khê, giọng khàn đục không còn trong trẻo nữa, trở nên trầm thấp đầy gọi cảm.

Sau đó hắn lật tấm chăn mỏng đang nửa che nửa đậy thân thể nàng, tay trượt theo dọc sống lưng, nâng eo nhỏ lên, lấy tay tách cánh mỏng để hai cánh hoa lộ ra,

Giây lát sau, nàng lại bị hắn lấp đầy, chiếm cứ.

Vừa nãy còn thịt liên tục va chạm ở trong cơ thể nàng, mặc dù nàng có thể cảm nhận được u huyết ẩm ướt quanh co đang rất lây lị, nhưng động tác tiến vào chiếm đoạt mạnh mẽ này vẫn khiến nàng đau đến muốn khóc.

Nàng không biết lần hoan ái này rốt cuộc sẽ giằng co đến bao lâu, chỉ biết khi mơ hồ tỉnh lại lần đầu tiên, nàng vẫn bị hắn ôm ở trong lòng, trên dưới đều bị chà đạp điên cuồng.

Bị nhấn chìm trong các loại khoái cảm chồng chất, đại gia hỏa của hắn vẫn chôn sâu ở trong cơ thể nàng, ma sát vào nội bích, đâm chọc khiến cho nàng dường như không thể hô hấp, sức nóng tỏa ra từ hắn khiến đầu quả tim Dung Thanh Viên phát run.

Lại một lần nữa khi tỉnh lại, nàng vẫn đang nằm ở trong lòng ngực Yến Lâm, chẳng qua địa điểm đã biến thành một đỉnh núi mà nàng không biết tên.

Nàng mở mắt ra, đúng lúc thấy tia sáng le lói từ phía đông.

"Người dậy sớm quá." Yến Lâm cười khê, tốt bụng thay nàng chỉnh lại cổ áo của áo choàng.

Mí mắt Dung Thanh Viên híp lại, lông mi dài hơi rung động, nàng có thể cảm nhận được lúc này cũng chỉ là cả người đau nhức mệt mỏi. Chắc chắn hiện tại hắn sẽ không phát hỏa, nàng nghiêng đầu cọ lên bờ vai của hắn, kiều mị nói: "Còn muốn ngủ tiếp."

Yến Lâm không lên tiếng, chỉ hôn nhẹ mắt nàng.

Dung Thanh Viên được Yến Lâm tự mình ôm quay về Yến phủ, cảnh tượng náo nhiệt ven đường nàng không biết, nhưng thái độ của bọn người hầu đối với Chương Nhã Trữ khiến cho người ta nhìn ra được nỗi sợ hãi trong ánh mắt họ, từ đó nàng ít nhiều cũng đoán được phần nào.

Nhưng nàng không có sức lực, cũng không có nhiều tâm tư đi tìm hiểu, không có hơi đi phản ứng lại truy vấn của Chương Nhã Trữ.

Nếu là ba năm trước đây, thậm chí là một năm trước, Yến Lâm trọng dụng như vậy sẽ càng làm cho nàng khó khăn sống trong Yến phủ.

Nhưng bây giờ... chính là đang giúp nàng.

"Phu nhân, bệnh tình của Đại phu nhân thế nào rồi?"

Chương Nhã Trữ ngăn người, lập tức liền xoắn vặn ngón tay, ánh mắt mang theo tia sợ hãi nhìn về phía nàng: "Thầy thuốc nói, sợ là mấy tháng này liên... Người nói có nên báo cho Đại công tử biết không?"

"Báo cho Nhị gia trước đi!"

Mặt Chương Nhã Trữ trắng bệch: "Ta không đi! Dung Thanh Viên hay là người thay ta đi đi, dù sao người và Nhị gia cũng đã như vậy, hắn sớm hay muộn cũng đem người về sân viện của hắn."

Dung Thanh Viên xoa bóp huyết thái dương, chuyện tiến sân viện hắn nàng chưa từng nghĩ đến. Nhưng nàng đã tận mắt chứng kiến cảnh ngộ thê thảm của mẹ nàng, nàng thật sự không muốn làm thiếp, còn về chính thể? Lấy thân phận cùng tướng mạo của Yến Lâm, sao có thể tới lượt nàng? Tưởng tượng đến tương lai sau này, nàng thật sự lo lắng không nổi.

"Tiểu phu nhân, biểu tiểu thư từ Hán Châu đến, lúc này đang ở trong tiền thính đợi, nói là tới thăm Đại phu nhân."

Dung Thanh Viên cùng Chương Nhã Trữ đều sửng sốt, cả hai tiếp tục hỏi: "Biểu tiểu thư là ai?"

"Biểu tiểu thư của Mai gia ở Hán Châu, khuê danh là Yên Tuyết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Túy Ông Chi Ý

"Vậy cứ dẫn thẳng nàng ta đến chỗ đại phu nhân thì không được sao?" Chương Nhã Trữ kỳ quái hỏi.

Dung Thanh Viên tròn mắt, nàng cũng lười giải thích, chỉ liếc nhìn Tô Hòa.

Tô Hòa hiểu ý, liền ngay lập tức nói: "Tiểu phu nhân, đại phu nhân bị bệnh cũng không phải ngày một ngày hai, tin tức trong phủ sợ rằng đã bị nội gián truyền ra ngoài cũng đã được ít nhất là nửa năm. Biểu tiểu thư này sớm không đến, bây giờ lại đến? Hơn nữa, nàng ta nếu thật sự là đến thăm đại phu nhân thì cứ trực tiếp đem thẳng bài thiếp đến chỗ ngài không được sao? Tuy nói mọi chuyện trong Yên phủ đều là do Nhị gia quản lý, nhưng chuyện này dù sao cũng dính đến nhóm nữ quyến ở nội viện. Đại công tử không có ở đây, ngài tới an bài là thỏa đáng nhất. Thế thì tại sao nàng ta còn tới tiền thính đợi mà không chịu đến gặp ngài?"

"Việc này... nhưng mà đợi ở tiền thính chờ tin tức cũng không sai." Chương Nhã Trữ yếu ớt nói.

Dung Thanh Viên thờ dãi, mặc kệ Chương Nhã Trữ, trực tiếp nói: "Tô Hòa, trước tiên ngươi cùng ta đến tiền thính nhìn qua xem sao. Phu nhân ở đây chuẩn bị tiếp đãi, sau đó dẫn vị biểu tiểu thư này đi chỗ đại phu nhân."

Đợi đến khi ra khỏi sân viện, Tô Hòa lại nói: "Tiểu phu nhân nếu cứ ngây ngô như vậy, kể cả đại phu nhân chết đi, nàng dù cho có ngồi vào vị trí kia cũng không bắt được đại công tử! Nàng không biết rằng đã làm phí hoài tâm sức của cô nương!"

"Nói năng cho cẩn thận." Dung Thanh Viên nhủ mảy.

Tô Hòa lập tức im lặng, nhưng trong chốc lát lại tiếp tục nói: "Xem ra Biểu tiểu thư của Mai gia đến Yên phủ là đánh chủ ý lên Nhị gia? Hồi mới đến ta từng nghe qua chuyện của vị biểu tiểu thư này, mỗi lần đều quần lấy Nhị gia không buông. Cô nương nhất định phải trị nàng ta!"

"Trị? Phải trị thế nào? Ngươi nha đầu này nghĩ ta là chủ tử chắc?"

Nàng chẳng qua chỉ là một cây đao trong tay Yên Lâm. Cho dù sau này nàng có là thê tử của hắn, nàng cũng không tin bản thân có thể quản được hắn.

Nam nhân kia nhìn thì có vẻ ôn hòa tuấn nhã, mi mục thanh tú, thực tế bụng dạ lại đen tối, tâm hắc thủ đoạn lại độc ác, đã vậy còn quyền cao chức trọng, nắm trọng binh trong tay. Vậy thì sao hắn có thể cho phép mình nghe theo lời của một nữ nhân?

Dung Thanh Viên không nói mình không thông minh, nhưng cái này cũng chỉ coi là nhận thức nhanh.

Không nghĩ tới Tô Hòa lại không đồng tình: "Cô nương ngài chưa hiểu rõ rồi. Bởi vì Yên phủ ngày càng cường thịnh, nhóm người thân thích của các phu nhân cùng đi nương trước kia ai ai cũng lũ lượt kéo nhau tới. Ai đến cũng tự xưng là biểu tiểu thư, biểu thiếu gia của Yên phủ chúng ta. Thậm chí còn có những kẻ cách mấy tầng quan hệ. Đại công tử cùng Nhị gia đến nghe còn chưa từng nghe qua, chứ đừng nói tới gặp mặt hay quen biết. Mới đầu Nhị gia còn mặc kệ những người này, để họ ăn ở ở ngoài phủ. Sau đó do quá nhiều người tới, Nhị gia cũng chẳng quan tâm nữa. Dĩ nhiên là không thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì, kể cả ăn ở. Như vậy, những thân thích xa xôi kia chẳng phải là còn không bằng cô nương ngài sao?"

Dung Thanh Viên nhủ mảy suy nghĩ, nàng đối với những việc này cũng không hiểu biết rõ lắm.

Không đợi đến khi nàng suy ngẫm xong, hai người cũng đã đến nơi.

Dung Thanh Viên ngẩng đầu, nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong phòng khách, đồng thời cũng nghe thấy giọng nói tràn đầy lo lắng của Tô Hòa: "Cô nương, sao Nhị gia lại ở đây? Chẳng lẽ vị biểu tiểu thư này...?"

Lời còn dư lại Tô Hòa không có nói ra, nhưng Dung Thanh Viên cũng đã hiểu.

Hai người bên trong phòng khách, một chủ một khách, nói cười rộn ràng, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ.

Dung Thanh Viên cũng không quá kinh ngạc, nàng chỉ nói: "Ngươi quay về báo cho phu nhân biết để chuẩn bị tiếp đón khách."

Yến Lân ít nói tám phần là do tính tình của hắn, một nửa còn lại là muốn thăm dò nàng. Nếu như không đắc tội hắn, hắn cũng sẽ không ngại mà thể hiện khí chất được hàm dưỡng của một vị thế gia công tử. Dĩ nhiên đây chỉ là vỏ bọc bề ngoài, nhưng hắn cũng không dễ bị người khác kích thích lộ bản chất thật.

Tô Hòa vâng mệnh, xoay người rời đi. Dung Thanh Viên đứng lại chỉnh trang y phục một chút, sau đó bước vào bái kiến Yến Lân rồi nói: “Nhị gia, Mai tiểu thư, tiểu phu nhân đang chờ ở hậu viện, mời ngài theo Thanh Viên qua đó.”

“Người cho mình là ai! Ta cùng Nhị gia đang nói chuyện sao người dám chen vào!” Sắc mặt Mai Yên Tuyết không vui, tiện tay cầm chén trà bên cạnh ném qua.

Dung Thanh Viên nghiêng người tránh thoát, sắc mặt bình tĩnh không đổi nói: “Chẳng phải Mai tiểu thư tới là để thăm đại phu nhân sao? Nếu thật sự là như thế, đường xá xa xôi Mai tiểu thư tàu xe mệt nhọc, cũng nên đến nội viện nghỉ ngơi, tiểu phu nhân sẽ tự mình chiêu đãi.”

“Biểu ca, ngài nhìn nàng đi! Một tiểu tỷ mà cũng dám nói chuyện với ta như thế, thật là không có phép tắc!” Thanh âm nũng nịu ngọt ngào vang lên. Mặc dù Dung Thanh Viên không nhìn thấy, cũng có thể đoán ra được thần sắc lúc này của Mai Yên Tuyết.

Vì vậy nàng hơi nghiêng người, ánh mắt rơi vào trên người Yến Lân. Không nghĩ tới hắn lại cúi đầu nhấp một ngụm trà, chẳng nói gì cả.

Dung Thanh Viên thờ phào, ít nhất hắn cũng không vì nữ nhân này mà trách mắng nàng.

Mai Yên Tuyết hiển nhiên không từ bỏ ý định, nàng ta duỗi tay ra với đến ống tay áo của Yến Lân.

Mất thấy tay của Mai Yên Tuyết sắp đụng vào tay áo, Yến Lân chợt đặt chén trà xuống đứng dậy, để tay ở đằng sau lưng rồi đi ra ngoài.

Tì Khuyết đứng ở bên cạnh đuổi theo rồi đi ngay sau đó.

Dung Thanh Viên lúc này mới ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt đầy oán hận của Mai Yên Tuyết, nhàn nhạt nói: “Mai tiểu thư, xin mời!”

Trước khi rời khỏi tiền thính, Dung Thanh Viên tùy ý sai bảo hai tỷ nữ, mệnh các nàng dẫn Mai Yên Tuyết đi sân viện dành cho khách để nghỉ ngơi.

Chứng kiến một màn hồi phủ vào sáng sớm ngày hôm qua, những tỷ nữ này vô cùng cung kính đối với Dung Thanh Viên, đương nhiên là nàng phân phó cái gì thì làm cái đó, khiến cho ánh mắt của Mai Yên Tuyết càng thêm oán độc.

Dung Thanh Viên cũng không quan tâm, trong mắt nàng Mai Yên Tuyết chỉ là một tiểu nha đầu, việc nàng quan tâm nhất hiện giờ là làm thế nào phù chính Chương Nhã Trữ.

Nếu như đại phu nhân không vượt qua được, đại công tử chắc chắn sẽ cần phải có một đích thê khác.

Nàng nên phù chính Chương Nhã Trữ, hay là chọn một người thân thích có ích cho Yến phủ?

Nghĩ tới đây, Dung Thanh Viên không khỏi nhíu mày nhăn mi, nàng cẩn thận suy ngẫm, hy vọng có thể phù chính Chương Nhã Trữ là quá nhỏ, không chỉ là do tính tình Chương Nhã Trữ nhu nhược, không đảm đương nổi vị trí chủ mẫu tương lai, mà còn là bởi vì Chương gia bây giờ đang đi xuống. Mặc dù chỉ là kém hơn so với ba gia tộc còn lại mà thôi.

Yến phủ ở Lang Xuyên. Chương gia ở Hà Tây. Mộ phủ tại Lan Châu. Niếp thị tại Bình Lăng.

Lúc ban đầu diệt nhiếp chính vương Tư Mã Dục, thực lực bốn đại gia tộc đều không quá khác biệt. Mặc dù Chương gia là kém nhất, nhưng cũng chỉ kém hơn rất ít. Thời gian 4 năm ngắn ngủi trôi qua, Yến phủ cùng Niếp thị cường thịnh quá nhanh, lập tức liền chỉ còn lại thế hai nhà. Chênh lệch giữa Chương gia và Yến phủ lúc này càng rõ ràng, chỉ cần kẻ hơi hiểu biết một chút cũng nhìn ra được.

Niếp thị ở Bình Lăng hiển nhiên là tốt nhất, nhưng danh tiếng quá lớn như vậy sẽ khó có thể bảo toàn bởi vì bị những người khác liên hiệp đối phó, giống như Tư Mã Dục trước kia vậy.

Còn lại sẽ chính là Mộ phủ ở Lan Châu?

Một đường suy tính các vấn đề khiến cho Dung Thanh Viên hoàn toàn không ý thức được chút khác thường xung quanh, đến khi bị người ôm lấy mới không nhận được kêu lên.

Thanh âm còn chưa ra khỏi miệng, người đã bị mang đến bên trong đình nghỉ mát giữa hồ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trong Đình Giữa Hồ.

Suy nghĩ của Dung Thanh Viên chợt bị cắt đứt, trong tức khắc nhìn thấy tuần nhan của Yến Lân liền có chút sững sờ.

Đội đến khi lấy lại tinh thần, nhìn cảnh vật bốn phía xung quanh, nàng liền hướng hắn cười nói: “Tại sao Nhị gia không đi tiếp biểu tiểu thư? Người ta từ xa tới đây lại bị ta dẫn đến phòng dành cho khách, có lẽ là đang khó chịu lắm đấy!”

Yến Lân đem nàng ôm ngồi vào trong ngực, đỡ lấy cái gáy rồi nhẹ nhàng cắn môi nàng: “Yến phủ từ thời cha ta trở đi thì bắt đầu có những đám hỏi nội tộc. Ta nói cho người biết, biểu tiểu thư của các phủ nhiều vô số kể, đếm không hết. Nếu người cứ một mực so đo để ý chẳng phải sẽ mệt chết sao?”

Dung Thanh Viên ngẩng ngẩn cả người, đây là hắn đang giải thích với nàng?

“Vậy chẳng nhẽ phải tỏ ra thân thiết.” Tay nàng mờ ám miết theo đường hoa văn thêu trên áo Yến Lân, ngữ khí thì lại lạnh lùng.

Yến Lân cười nhẹ một tiếng, giọng nói ôn hòa:

“Vậy mọi chuyện sau này đều cho người xử lý, thế đã được chưa?”

“Đã có phu nhân, cũng không cần một thị nữ là ta ra mặt.” Dung Thanh Viên tiếp tục miết đường viền trên ống tay áo, không để khiến Yến Lân thay đổi hướng nhìn.

Yến Lân nhìn chằm chằm tâm xoáy tóc trên đầu nàng, ánh mắt âm trầm không đoán ra được suy nghĩ của hắn: “Bất kể phu nhân ra sao, quyền nắm viện thai trong tay vẫn nằm ở đó.”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt như có khiếp sợ.

Yến Lan nhìn thần sắc của nàng khiến cho hắn cảm thấy khá vui vẻ. Hắn cúi đầu tinh tế trêu chọc liếm mút đôi môi ẩm áp, căng đầy, mong nước của nàng. Thậm chí ngậm chặt lấy môi dưới rồi dùng hàm răng day cắn. Không lâu sau, hắn liền đưa lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, hút hết dưỡng khí khiến nàng không thở được mà hé miệng ra, nhanh chóng bắt lấy đầu lưỡi của nàng để chơi trò trốn tìm, quán quýt không buông.

Hắn không ngại dung túng trêu đùa nàng. Nhưng cứ có điều kiện bắt buộc, đoá hoa có độc là nàng phải nở rộ ở trong tay hắn.

Nàng cảm thấy trong lòng thật là khó chịu, di chuyển tay lên ngực hắn, nắm chặt áo hắn không buông.

Yến Lan vẫn luôn không muốn bỏ qua cho nàng. Trước kia khi còn chưa đụng qua nàng thì thôi không nói, hắn cố nhắc nhở bản thân mình là hắn có thể chờ. Nhưng hôm nay nàng đã là của hắn, hắn chẳng còn lý do gì để nhẫn nhịn nữa. Dù sao trước giờ hắn cũng không phải là người để cho

chính bản thân phải chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 9: Chương 8.2

Hôn một hồi, hẩn buông môi nàng ra, hài lòng khi nhìn thấy da thịt của nàng ửng đỏ như hoa hồng nhiễm sương.

“Nhị gia...” nàng nỉ non gọi hẩn. Giọng nàng khiến tim hẩn co rút. Dung Thanh Viên vừa đáng thương lại vừa quyến rũ, khí thế đối đầu với Mai Yên Tuyết trước đó đã hoàn toàn không dấu vết mà biến mất.

“Ngaoan, ôm ta, hé miệng.”

Lần này, hẩn không hề ôn hòa giống như vừa rồi nữa, một tay nâng gáy nàng lên, răng môi hòa quyện, chiếc lưỡi mềm dẻo xâm nhập vào trong miệng nàng, thưởng thức từng góc ngách, còn muốn hướng vào sâu bên trong để khám phá hơn. Hẩn hận không thể hũy nàng, sau đó đem cả người nàng nuốt ăn vào trong bụng.

Tay rảnh rồi của hắn thì đặt ở lần ranh của tiết khố, mân mê như muốn dò vào mật vườn nơi đáy quần.

Dung Thanh Viên đột nhiên thức tỉnh. Bây giờ đang là ban ngày, hơn nữa còn là đình nghỉ mát giữa hồ! Nàng có gan lớn hơn nữa, cũng không dám dă hợp ở bên ngoài.

Lấy tay chống lên lồng ngực của hắn, mượn lực lui người về phía sau né tránh, tay còn lại bắt lấy những ngón tay đang làm loạn ở hoa viên bí mật phía dưới của chính mình. Thanh âm ngâm nga xe lẫn rên rỉ không rõ: “Ừm, Nhị gia... dừng... dừng ở chỗ này...”

“Tại sao?” Hắn hỏi, tay lại không chút chậm chễ cởi bỏ tiết khố của nàng.

Nàng thấp giọng yếu ớt cầu xin: “Sẽ có người...”

“Chuyện này đơn giản, ta không động còn người thì ở bên trên.” Hắn ngậm môi nàng, mang theo ý cười.

Dung Thanh Viên ngây ngốc, nghe chưa kịp hiểu ra ý tứ của hắn thì bị đặt ngồi trên mặt bàn đá mát lạnh, tiệt khỗ cởi ra nhanh chóng bị hắn ném vào trong hồ.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, nghiêng đầu không dám nhìn hắn, hai tay vẫn không ngừng khước từ.

“Nếu vẫn cử động, y phục rối loạn cũng đừng trách ta.” Giọng điệu mê người nhưng lại ẩn chứa mấy phần ý vị tà ác.

Dung Thanh Viên quay đầu nhìn Yên Lân, chỉ thấy hai tay hắn cũng đã thắp thoáng nửa ẩn nửa hiện dò vào hoa viên. Sau đó liền cảm giác được một tay hắn thì đang xoa nắn thịt non ở bắp đùi nàng, một tay thì đang vạch hai cánh hoa, cố gắng chen vào cửa động đang bị cất giấu bên trong.

Nhưng nhìn từ bên ngoài vào thì Yên Lân chỉ là đang nghiêng người ở trước mặt nàng, một chút dị thường cũng không có.

Ngón tay thon dài cắm vào trong tiểu huyết của nàng, đầu tiên là chậm rãi rút ra dứt vào, càng

ngày động tác càng thô lỗ mạnh bạo hơn. Hắn thậm chí còn cong đầu ngón tay, đè ép lên vách nội bích. Mặc dù móng tay của hắn rất sạch sẽ nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy ám ốch khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sing Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 8.3

Dung Thanh Viên nhồm người dậy, thở dốc vịn lấy bắp tay của Yến Lân: “Nhị gia... đừng... đừng... tối... buổi tối sẽ cho ngài... được không?”

Trả lời nàng là ngón tay thứ hai tiến vào.

Yến Lân nhìn nàng, lại tiến tới hôn nàng, môi của nàng vừa mềm lại vừa ngọt, khuyến rũ hắn làm cho hắn chỉ hận không thể cắn nuốt.

Thêm một ngón tay nữa mở đường, động tác không khỏi tăng nhanh hơn.

Đợi đến khi nhận ra được thủy dịch dính ướt đầy tay Yến Lân mới đem nàng ôm chặt trong ngực một lần nữa.

Hai thân thể nóng rực dính sát vào nhau, tuy cách một tầng y phục vẫn nghe thấy rõ hơi thở của đối phương, ngay cả ánh mắt cũng là quấn quýt chung một chỗ.

Hắn đỡ lấy dục vọng nóng bỏng của chính mình đặt ở ngoài tiểu huyết ướt át của nàng.

Thỉnh thoảng mớm đầu vào dự dỗ, không hoàn toàn tiến vào cũng chẳng chịu rời đi.

“Thanh Bảo, muốn sao?” Môi hắn dán bên tai nàng thì thầm, giọng nói đã có chút âm ịch trầm thấp.

Dung Thanh Viên hô hấp ngày càng nặng nề, cảm giác trống không muốn được lấp đầy bị hắn câu dẫn đi ra. Tiểu huyết vừa tê dại vừa ngứa ngáy, một dòng xuân thủy chảy ra khiến cho cơn thịt đang chặn ở bên ngoài bị tưới ướt đầm.

Trời! Hắn không chịu thỏa mãn nàng, thật là cực kỳ khó chịu.

Dung Thanh Viên vừa khát vọng bị hắn vây hãm chiếm làm của riêng, lại vừa khát vọng hắn chỉ có thể là của mình.

Nàng khẽ hé môi thở dốc, muốn bình phục lại tình triều vừa mãnh liệt vừa xa lạ đang cuộn trào trong lòng. Theo bản năng nàng vốn là luôn kháng cự, không muốn lười hấn lại lần nữa chen vào cướp đi đường khí để thở.

Cùng lúc đó, côn thối như trường thiết cũng đã đi vào được một nửa. Tuy không có hoàn toàn tiến vào, nhưng nàng cảm nhận được sự nóng bỏng của nó, sự cứng rắn của nó, khiến cho tất cả cố gắng chống cự của nàng lúc này đều tan vỡ.

Nàng Muốn Hấn !

Đang chuẩn bị mở miệng, thì nghe thấy ở cách đó không xa có tiếng vang la lên.

“Biểu ca, biểu ca ở đây sao?”

MAI YÊN TUYẾT!

Thân thể Dung Thanh Viên đột nhiên cứng đờ, tất cả tình triều trong nhánh mắt đều tan biến, quần

bách cùng tức giận đan vào nhau. Hẳn cư nhiên... lại muốn nàng ở chỗ này, mà nàng cư nhiên cũng không phản kháng. Thật là... quá không biết xấu hổ! Nàng vội vàng kéo lấy y phục của mình, thân thể giãy giụa ý muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phạt Nàng.

ĐAU !

Lúc mới vừa nghe được thanh âm của Mai Yên Tuyết, dự vọng trong cơ thể nàng đã bị rút đi, huống chi kích cỡ của hắn lại quá lớn đối với nàng, lượng thủy dịch vừa chảy ra khi nãy căn bản không đủ để bôi trơn. Tiểu huynh đệ của hắn vừa vào, thân thể của nàng đau đớn đến mức như sắp rách ra.

“Cũng chỉ là người ngoài, vậy mà người lại mất tập trung như vậy.” Yên Lâm bóp mông căng đầy tròn trịa của nàng, không để cho nàng giãy giụa một chút nào.

Dung Thanh Viên tức giận, đưa tay đẩy mặt hắn ra xa. Có lẽ nàng có thể không biết xấu hổ cùng hắn chơi đùa quá trớn. Nhưng tuyệt đối không có nghĩa là nàng sẽ mang lòng tự tôn của mình cho người khác tùy ý chà đạp vui dập. Vào thời loạn lạc này, mạng người rẻ mạt như một con kiến, cơ hội sống sót của nàng rất ít. Cho nên cái ranh giới này thực sự rất đáng giá đối với nàng. Nàng sợ một ngày nào đó, ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng chẳng còn. Nếu mà như vậy, Dung Thanh Viên nàng có thể coi là một con người sao?

Đầu ngón tay bị hắn cầm phát run.

Yên Lâm nhìn nàng thật chăm chú. Ngay sau đó bất ngờ cẩn thận hôn lên từng đầu ngón tay của nàng, than nhỏ thì thầm: “Nha đầu ngốc, chỉ là người ngoài, sao ta sẽ để cho nàng ta có cơ hội đến gần?”

“Lừa gạt ta!” nàng úy khuất tổ cáo “Lúc trước ngài còn cùng nàng ta trò chuyện đến vui vẻ!”

Yên Lâm lắc đầu, làm ra vẻ như rất bất đắc dĩ, ôm lấy nàng trong tư thế hạ thể vẫn quấn quýt dính lấy nhau không rời, đi đến lần ranh của đỉnh nghỉ mát.

Dung Thanh Viên gấp đến độ sắp khóc, xuyên qua từng tà lụa trắng nhẹ lay động theo gió bao bọc bốn phía của đỉnh nghỉ mát. Nàng đã có thể nhìn thấy Mai Yên Tuyết đang đi trên con đường nhỏ dẫn đến tâm đình hồ.

Sau đó, không biết từ nơi nào Ti Khuyết xông ra, giương kiếm chặn Mai Yên Tuyết lại.

Dung Thanh Viên sùng sốt, trên mặt vẫn còn lưu lại nước mắt vừa mới khóc.

Nàng cúi đầu nhìn tuần nhan của Yên Lâm, lại chỉ nhìn thấy ánh sao sáng ngời nơi đuôi mắt hắn. Những ngôi sao rực rỡ chiếu sáng bầu trời bao phủ toàn bộ thể giới của nàng.

Hắn cười, trong mắt mang theo sự vui mừng thực sự: “Có Gia bảo bọc, từ hôm nay trở đi, nội viện của Yên phủ chính là thiên hạ của người.”

Nàng dĩ nhiên hiểu được ý tứ của hắn. Đó là vị trí trông coi toàn bộ bên trong nội viện của Yên phủ, chức vị này so ra còn cao hơn đại phu nhân. Hoặc là nói, ở phương diện nào đấy, nàng còn quản lý cả các vị phu nhân lớn nhỏ trong phủ.

Nàng cho rằng hắn sẽ chỉ dung túng nàng nhiều hơn một chút, chưa từng nghĩ đến Yên Lâm sẽ giao cho nàng vị trí quan trọng như thế, nhưng..

“Ngài tự ý định đoạt như vậy, lão gia và đại công tử chẳng lẽ sẽ không có ý kiến gì sao?”

Trông mắt Yến Lâm hip lại, toàn thân trở nên lạnh lùng sắc bén: “Ba năm sống trong Yến phủ. Thậm chí vẫn không biết phụ trách hậu cần toàn bộ Yến phủ là Gia sao? Nói, ta nên phạt ngươi như thế nào đây?”

Dung Thanh Viên bối rối chớp mắt một cái.

Điểm này nàng hoàn toàn không nhớ tới.

Nàng cư nhiên quên mất! Yến phủ có thể đứng vững vàng trong thời thế loạn lạc, lại còn cường đại nhanh như vậy, một trong những nguyên nhân chính là do sự phân công giữa phụ tử ba người cực kỳ chính xác, tín nhiệm nhau tuyệt đối không có chút nghi ngờ.

Trong ba người, hiện tại Yến Cẩm nắm giữ vị chí gia chủ phụ trách chiến lược, đại công tử Yến Kỳ phụ trách binh mã và đối ngoại cùng bổ nhiệm quan viên, mà Yến Lâm quản chính là tài chính cùng hậu cần.

Tất cả phương diện tiền bạc, đều từ Yến Lâm một người định đoạt, vật dụng đồ dùng của Yến phủ cũng tính vào trong đó, thực quyền của mấy vị phụ nhân chân chính là không có mấy. Hắn quản thúc chính là tất cả mọi người, thậm chí hắn còn có thể tùy ý đuổi đi vài vị di nương.

Suy nghĩ của nàng đột nhiên bị động tác rút ra đứt vào của hắn cắt đứt.

Lưỡi dao nóng bỏng, cứng rắn và thô to của hắn chậm rãi rút ra, rồi lại nặng nề đung vào, ma sát lên vách nội bích non mềm nhũn nheo hương hoa tâm đánh thẳng.

Dường như rầu rĩ buồn phiền nơi đáy lòng đã được hóa giải, Dung Thanh Viên liền có chút không chịu nổi được kích thích như vậy, dựa lưng vào cột đình hể miêng thờ dõc. Hai chân quấn quanh ngang hông hắn thật chặt, hai tay chống lên bả vai rắn chắc của Yến Lâm, đầu ngón tay trắng bệch hung hăng bám vào da thịt hắn tựa như sẽ làm dịu bớt cơn đau phía dưới.

Điểm chống đỡ toàn thân chỉ có cơn thịt thô to như trường thiết đang sấp vào rút ra ở tiểu huyết kia.

Vẫn là đau quá, nhưng dường như đau đớn còn xen lẫn những cảm giác lạ lùng khác.

Cây gậy thịt ở trong người bất ngờ xông ngang đánh thẳng vô tình đã ma sát vào điểm nào đó, cảm giác tê rần ê ẩm dọc theo xương sống chạy thẳng lên não, cho đến khi trong đầu Dung Thanh Viên đột nhiên nổ tung.

Trong thoáng chốc, nàng như nhìn thấy ánh sao tràn ra từ mắt hắn, giống như pháo hoa, vô cùng sáng lạng.

Mật hoa trong cơ thể trong nháy mắt như lũ tràn bờ chảy ra, tiểu huyết không khống chế được co rút lại, đem tiểu huynh đệ của hắn thắt chặt.

Yến Lâm gầm lên một tiếng, hai tay hắn nắm lấy mông của nàng vừa nhu lại vừa bóp, động tác đột ngột hút vào của nàng khiến hắn bộc phát thô lỗ, làm cho Dung Thanh Viên cảm giác tiếp theo Yến Lâm sẽ đâm xuyên hồng bưng nàng mất.

Nàng buông hai tay ra, đổi thành vòng ôm quanh cổ hắn, chuyện này thật kích thích. Dung Thanh Viên nghĩ, mới thừa hoan lần thứ hai, sao cơ thể nàng có thể nhạy cảm như vậy?

Dung Thanh Viên nằm gục trên vai Yến Lâm, đầu vùi sâu vào hốc xương quai xanh của hắn làm ổ, thanh âm mềm mại nức nở năn nỉ: “Nhị gia, đừng, đừng mà... Đêm... Ban đêm sẽ cho ngài...”

“Tiểu Thanh Bảo chẳng lẽ đã quên, Gia là đang phạt ngươi.” Hắn gằn từng chữ, âm giọng khàn khàn nơi cổ họng.

Nàng bị ép đến mức phát khóc. Ngoài việc dùng tiểu huyết thắt chặt tiểu huynh đệ của hắn lại, nàng không biết mình phải làm cái gì.

Yến Lâm không khỏi hít một hơi, tuần nhan lộ vẻ căng thẳng: “cắn ta chặt như vậy, có phải là rất thích bị Gia sấp vào có đúng không?”

Vừa nói, hắn vừa rút dục vọng căng đau của mình ra ngoài, kéo hai bên bắp đùi của nàng vuốt để chúng duỗi thẳng ra. Đến khi hai chân nàng chạm mặt đất liền lật người nàng lại, để cho lưng nàng đối diện với mặt hắn.

Tay trái của hắn nắm lấy cổ tay của nàng rồi dè chúng lên cột đình, tay phải thì vén y phục rối loạn phía bên dưới của nàng lên, sờ vào tiểu huyết non mềm ướt đầm đang không ngừng run rẩy co rút.

“Tiểu Thanh Bảo, sợ là Gia sẽ phải nuốt lời rồi.”

Giọng nàng đứt quãng: “cái... cái gì?”

Tay phải Yến Lâm dò vào từ chỗ y phục đã được dọn dẹp, xuyên qua nội y hướng lên phía trên, cho đến khi cảm nhận được mềm nhuyễn trập trùng nơi đầu ngón tay hắn lại tùy ý xoa bóp.

“Đừng, đợi đã, như thế này sao ta có thể trở về đây...” Nàng khóc ròng ỳ ỹ khua nói.

Hắn đột nhiên đến gần, cả người cơ hồ là đè lên lưng nàng, tiếng cười nhẹ ở đỉnh đầu dán vào bên tai nàng thì thầm: “Gia không bỏ được để cho ngươi đi về.”

Yến Lâm buông lỏng bàn tay đang đè lên đặt trên cổ tay của nàng, ngược lại đem vạt áo của nàng cời ra, cời đến khi chỉ còn lại một cái yếm màu hồng dính trên da thịt trắng nõn mịn như tơ của nàng.

Môi hắn mon trón dọc theo tai của nàng hướng đến bên dưới. Yến Lâm lưu lại từng cái ấn ký từ cổ đến vai của Dung Thanh Viên.

Hắn hôn qua đầu vai mượt mà của nàng, còn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn, hai luồng mềm mại đầy đà no đủ ở ngực kia, bị hắn nặn bóp thành các loại hình dạng thác loạn mà kích thích.

Đột nhiên Yến Lâm có chút nhớ nhung đến mùi vị trên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Hắn một tay nắm cằm của nàng, nhanh chóng xoay đầu của nàng lại, cúi đầu mạnh mẽ xâm chiếm, đem đôi môi anh đào sưng đỏ sinh hương của nàng day cắn nuốt vào trong miệng, cũng không quên lấy cái cằm mềm mại ấm áp của nàng, đem tất cả chúng cắn mút không tha.

Thân dưới rút ra sáp vào, cái nặng cái nhẹ, dường như vẫn luôn cảm thấy không đủ để hủy hoại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Dạ Tiệc

Dung Thanh Viên bị ngứa tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy tuần nhan phóng đại của Yến Lâm. Hắn một tay chống đầu, tay còn lại dùng đuôi tóc của

*Hắn chống lại ánh mắt của nàng, tuần mi khẽ
nâng, giọng mang mấy phần âm ách: “Tỉnh?”*

*Dung Thanh Viên bối rối chớp mắt một cái, ngay sau
đó liền nhớ tới những chuyện đã xảy ra, chợt
từ trên giường ngồi dậy: “Canh mấy rồi?”*

*“Tô Hòa đi tìm nàng, ta sai người đuổi đi về
rồi.” Ánh mắt Yến Lâm dán chặt trên cái lưng
lỏa thể trắng ngần của nàng, đột nhiên sinh ra
một loại xung động, muốn lưu lại vài dấu vết
của hắn trên da thịt trắng nõn như ngọc này.*

*Dung Thanh Viên bận rộn rối loạn lật tìm y phục:
“Phu nhân chắc chắn là đang tìm ta, ta phải trở
về.”*

“Không vội, cùng ta nằm thêm một chút nữa.”

Hắn đưa tay vuốt ve lưng ngọc của nàng, bốn cợt nói “Nếu không chúng ta cá nước thân mật thêm hai ba ngày nữa.”

Sao Dung Thanh Viên có thể vẫn không hiểu rõ ý tứ của hắn, lúc này đành ngay ngắn ngoan ngoãn nằm trở lại. Thật bị hắn dè thêm hai ba ngày nữa, nàng còn có thể xuống giường sao?

Dường như bị phản ứng của nàng chọc cười, Yến Lân cúi người hôn môi nàng một cái.

“Thế Mai tiểu thư phải an bài như thế nào?”

Nếu không thể đi, nàng sẽ đem những việc phải xử lý ra hỏi cho rõ ràng, tránh cho đến lúc đó lại làm sai.

Hắn không nhanh không chậm dùng bàn tay lắc lư luồn miên nhuyễn trên ngực nàng, đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng chơi đùa xoa nắn đầu núm đã sớm cương cứng nhô thẳng từ lâu: “Ta đã cho người đi chuẩn bị dạ tiệc hôm nay.”

“Còn phải đặc biệt vì nàng ta mà thiết yến sao?” Nàng dè lại bàn tay đang làm loạn trước

ngực mình, giọng nói không vui.

“Vậy nàng tính toán khi nào thì tuyên bố chuyện của nội viện?” Hấn bất chợt lật người đè lên thân thể nàng, lấy môi thay tay tiếp tục chà đạp liềm láp hai luồng miên nhuyển đầy đặn.

“Không tính toán sớm một chút, đại tẩu sắp không qua khỏi. Đến khi ấy tất nhiên sẽ không phải là thời điểm thích hợp.”

Núm anh đào đỏ hồng bị hấn ngấm vào trong miệng, khiến cho suy nghĩ của nàng trở lên hỗn loạn: “Thế Nhị gia thông báo cho đại công tử chưa? Nếu... nếu đại phu nhân... không qua khỏi. Có thể... có thể sẽ đem tiểu... tiểu phu nhân... A... Đừng... Nhị gia chớ cần...”

“Tiểu phu nhân nhà nàng. Coi như có đem nàng ta phi chính đi lên thì có thể như thế nào? Có thể là chưởng viện, hay có thể quản thúc tôi tớ? Hay là, nàng trông mong vào quyền lực trong tay nàng ta mà lũng loạn toàn bộ Yến phủ?” Hấn ngồi thẳng lên, chậm rãi tách hai chân của nàng ra.

Trong lòng Dung Thanh Viên cả kinh, nhưng càng sợ để hấn bắt đầu thao nàng thì sẽ không dừng được hơn. Thân thể nàng hầu như vẫn còn đau.

xót! Vì vậy nàng vội vàng đưa tay đẩy, cố gắng đem hai chân mình khép lại.

“Nhị gia, hôm nay tạm ngừng đã được không? Đợi tiểu thư của Mai gia rời đi, Thanh Viên sẽ toàn tâm toàn ý phụng bồi Gia.”

Yến Lan nhìn chằm chằm nàng, thấy khuôn mặt kiều diễm của nàng dần dần trắng bệch, rốt cuộc không chịu được nữa. Nếu hắn cứ ép, sợ là ngày nào đó nàng sẽ phản kháng hắn. Hắn không ngại dùng chút thủ đoạn cường ngạnh, nhưng so ra vẫn không bằng để cho nàng cam tâm tình nguyện.

Đè lại chân nàng để chúng nằm yên, hắn nhìn nàng nói: “Vậy nàng trước hôn ta một cái.”

Nàng quả thật lập tức đỏ mặt, nhưng vẫn là chống lấy góc giường chật hẹp ngồi dậy, tay mềm mại đặt lên bờ vai rộng lớn của hắn. Sau đó môi ẩm ướt nhẹ nhàng đụng vào rồi nhanh chóng lui ra.

Không đi vào trong cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của nàng đã là ranh giới cuối cùng của hắn. Hắn làm sao sẽ chịu để cho nàng hôn lướt qua

hồi hột như thế!

Ngay lập tức, bàn tay to đơ lấy cái gáy của nàng, một tay còn lại vững vàng đỡ lấy vai mảnh khảnh, môi lưỡi của hắn xâm nhập thưởng thức kỹ lưỡng từng góc ngách hương vị ngọt ngào trong khoang miệng của nàng.

Mà kết quả của cái hôn sâu này là, Yến Lân lại tốn thêm vài canh giờ để điều hòa hơi thở bình ổn lại dục vọng của mình.

Tại dạ tiệc ngày đó, Yến Lân quả thật tuyên bố trước mặt mọi người. Dem Dung Thanh Viên thăng lên vị trí viện thái của Yến phủ, tất cả mọi chuyện bên trong hậu viện của Yến phủ đều do nàng toàn quyền xử lý. Sau khi tuyên bố xong, hắn liền dẫn Ti Khuyết rời đi.

Đối với tin tức này, Chương Nhã Trữ vô cùng cao hứng. Cứ như vậy, nàng ta liền không cần phải nhúng tay xía vào nữa! Nàng ta tin tưởng Dung Thanh Viên nhất định có thể giúp nàng ta xử lý tốt!

Tô Hòa cũng mang bộ dáng vinh dự cùng tự hào: “Cô nương, ta đã nói rồi. Tiểu thư Mai gia này mới không có danh giá tới mức để Nhị gia phải

Ps: dân tình trên popo sau chương này đều cmt

“Nhị gia hảo hảo” =]]]]]

nàng vẽ loạn lên khuôn mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xuất Thành

Từ sau hôm đó, Mai Yên Tuyết liền không quá đáng ngại. Nàng ta ở lại Yến phủ mấy ngày rồi lập tức chào từ giả rồi đi.

Mà cho đến khi trước khi rời đi một ngày, nàng ta mới đi thăm Đại phu nhân.

Dung Thanh Viên cũng không hỏi thăm xem Mai Yên Tuyết đã làm gì trong sân viện của đại phu nhân. Nàng bị Yến Lâm đưa ra ngoài Yến phủ cùng hân.

Lúc hai người rời đi, mặt trời bắt quá là mới nhô lên, ngay cả phố phường náo nhiệt tập nập vốn có cũng chỉ lura thừa hai ba người qua lại.

“Đại ca đang trên đường trở về phủ, sợ là chúng ta không còn có mấy ngày thanh thản, nhàn hạ nữa.”

Dung Thanh Viên vui ở trong ngực Yến Lâm, lười biếng híp mắt đón ánh nắng mặt trời, nghe thấy lời này cũng vực dậy được mấy phần tinh thần, nàng hỏi: “là vì chuyện của đại phu nhân sao?”

Yến Lâm quát roi chỉ huy ngựa, tăng nhanh tốc độ đi tiếp.

Dung Thanh bị sóc này đến không chịu được, bắt buộc phải đưa tay ôm chặt lấy hông của hân, bên tai truyền tới tiếng cười khẽ trầm thấp vui vẻ của hân: “Nàng chỉ quan tâm đến vị trí của đại phu nhân trong phủ, đã quên họ của nàng ta rồi sao?”

Dung Thanh Viên sững sờ, ngay sau đó liền đột nhiên nhớ ra.

Nàng thật là ngốc! Nàng mắt công phân tích suy nghĩ lâu như vậy, lại quên mất rằng đại phu nhân vốn là người của Mộ phủ ở Lan Châu! Nhưng cứ như vậy, nếu như đại phu nhân mất, chẳng lẽ trong phủ vẫn còn một người của Mộ gia nữa sao?

Không đợi nàng hỏi, Yến Lâm thân nhiên mở miệng giải thích nghi hoặc trong lòng nàng: “Đại tẩu còn có một đích muội, so với tiểu phu nhân thì lớn tuổi hơn một chút.”

Từng tia sấm sét trong đầu nàng nổ vang, nhập tâm suy nghĩ khiến nàng càng đau đầu. Chẳng lẽ nàng còn phải đối mặt với đại phu nhân thứ hai? Nếu đúng là như vậy, mọi chuyện thật là hỏng bét.

Dung Thanh Viên xoa xoa đầu, tạm thời không muốn suy nghĩ đến những thứ chuyện phiền toái này. Tóm lại mọi chuyện còn chưa ngã ngũ, không bằng cứ chờ xem tình hình đại phu nhân sẽ như thế nào? Nhờ may bệnh tình của đại phu nhân còn có thể chuyển biến tốt thì sao?

“Nhị gia, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Yến Lâm cắn rái tai nàng thì thầm nói nhỏ: “Gia vẫn là nhớ rõ câu nói kia của nàng.”

“Câu nào?” Dung Thanh Viên mờ mịt hỏi ngược lại.

Hân cũng không hề lên tiếng nữa, chỉ tập trung chạy thẳng một đường ra khỏi cửa thành, đi xuyên qua lòng con sông nông ngoài thành thì đến một mảnh rừng trúc hoang sơ, hân bắt đầu thả chậm tốc độ.

Một tay nhẹ siết dây cương để cho con ngựa thông thả chạy, tay còn lại... mờ ám dọc theo đường tà áo lần mò vào bên trong, cảm nắm nhũ thịt mềm mại đầy đặn của nàng.

Cho đến lúc này, Dung Thanh Viên mới nhớ tới hân nói đến câu kia là câu nào, trong thoáng chốc khuôn mặt nàng đỏ bừng.

Nàng khẩn trương đề tay của hắn lại, rồi vội vã la lên: “Nhưng cũng không phải là ở bên ngoài...”

“Đừng lo lắng, chung quanh đây đã lệnh Ti Khuyết sai người dọn dẹp qua.” Yến Lâm ngấm rái tai đỏ bừng của nàng vào trong miệng, tình tế hôn, nhẹ nhàng cắn, bàn tay phối hợp nhu bốp xoa nắn thân thể kiều mị trong lòng, rất nhanh khiến cho nàng mềm nhũn.

Sau đó, nụ hôn của hắn rơi vào đầu vai bên cạnh, xương quai xanh gọi cảm rồi dịch chuyển đến đôi môi anh đào.

Răng lưỡi hắn kết hợp cạy mở khoang miệng nàng, quần quýt núm lấy cái lưỡi đang chuẩn bị chạy trốn, tiếng nút lưỡi mập mờ khiến cho hô hấp của hai người càng ngày càng bộc phát thô trọng.

Hồi lâu sau, lúc hắn buông nàng ra, bên khõe miệng hai người còn dất ra một sợi chỉ bạc ánh nước đầy dâm mỹ.

Cứ như là tất cả kiên nhẫn của Yến Lâm đã bị tiêu hao hết trong nụ hôn sâu vừa rồi, động tác hắn cởi quần áo của nàng có thể coi là thô bạo, có phần tà áo bị rách, mấy cái khuy bị rơi lung tung trên mặt đất, còn lại chiếc yếm thì bị hắn tiện tay nhét vào sau lưng.

Môi nóng bỏng dọc theo cánh xuân lộ bên ngoài mơn trớn xuống phía dưới, cho đến lúc không thể cắn lên đầu nhũ quyền rũ bên kia.

Nàng ngấm nga phát ra thanh âm rên rỉ thoải mái mà đè nén, da thịt dưới bàn tay khổng lồ của hắn dần dần nóng lên, hiện ra màu hồng mê người.

Miệng hàm chứa ngậm chặt một đầu nhũ lúc thì hôn nhẹ lúc thì hôn nhẹ lúc thì cắn nuốt mạnh bạo. Tay rảnh rỗi của hắn liền chui vào đáy quần, dò tìm vào chỗ mềm mại nhất của cơ thể nàng.

Hoa dịch dính ướt đầy tay!

Yến Lâm cười, hai ngón tay cắm vào khuấy động một phen, sau đó liền rút ra, đem ngón tay dính đầy mật dịch kia nhét vào đôi môi khẽ nhếch của nàng: “Ngọt không?”

Nàng híp đôi mắt đắm lệ, hai gò má ửng đỏ, bộ dáng vừa khó nhịn lại vừa đáng thương.

Yến Lâm không dày vò nàng nữa, hắn thả ra dục vọng đã sớm cứng rắn đến mức căng đau của mình, để ở lối vào của tiểu huyết mà ma sát.

Hắn nắm hông của nàng để cho huynh đệ của hắn đi thẳng vào trong. Tiểu huyết nàng vừa chặt vừa hẹp, đi vào tuy có chút khó khăn nhưng lại vừa vặn có thể bao bọc ôm khít lấy hắn, để cho hắn đụng đến chỗ sâu nhất của hoa tâm.

Hắn cúi đầu ngắm nhìn chỗ tư mật của hai người ôm sát lấy nhau, vách nội bích co giãn chứa chấp hắn, cơn thịt chống đỡ cực hạn để không bùng nổ ra, màu tím của đường gân cơn thịt hòa hợp với màu hồng đỏ tươi ở cửa u huyết. Thật là... khơi mào dục vọng nam nhân hung hăng yêu thương nàng.

Hít thở thật sâu, hết sức khắc chế dục vọng dong ruổi lúc này, hắn đem nàng nằm dọc theo trên lưng ngựa. Yến Lâm lại lần nữa cảm lấy dây cương tăng nhanh tốc độ đi theo con đường cũ.

Con ngựa dưới người như một làn khói phi về phía trước. Chỗ tư mật bên dưới của nàng lúc này vẫn đang ở trong tình trạng bị cơn thịt của hắn không ngừng thao lấy. Nhìn dung nhan mỹ lệ lúc này đáng thương cầu xin, búi tóc trên đầu thì tán loạn, đáy lòng Yến Lâm chợt phát sinh ra mấy phần vui thích cùng thỏa mãn.

Cũng không biết đã đi tiếp bao lâu, Dung Thanh Viên chỉ cảm thấy thân thể một nhòai như sắp tan rã. Lưỡi dao sắc bén thô cứng, nóng bỏng của hắn kia ở trong cơ thể nàng xông ngang, đánh thẳng, lắc lư theo nhịp con ngựa phi nước đại, không có chút quy luật nào cả. Lúc thì một nông, một sâu, lúc thì lại đâm tới mấy cái đến tận tử cung nàng, khiến cho nàng khó mà đè nén được tiếng rên rỉ trong miệng.

“Nhị... Nhị gia... a... ư... ư... quá, quá nhanh... chậm một chút đi mà...”

Đang lúc nàng sắp ngất đi, hắn rút cuộc siết dây cương ngừng ngựa, rút ra dục vọng vẫn cứng rắn như trường thiết.

Tiểu huynh đệ của hắn rời khỏi hoa kính khiến cho nàng phát ra âm thanh dâm mỹ, nàng xấu hổ đến mức chỉ hận không thể ngất đi.

Yến Lâm tung người xuống ngựa, đưa tay ôm lấy Dung Thanh Viên rời khỏi lưng ngựa, sau đó tách hai chân thon dài trắng nõn nàng ra để chúng quần quanh hông mình, hoa kính ướt át lại bị xâm nhập mạnh bạo một lần nữa. Cách một tầng y phục, hắn vỗ mông nàng thật mạnh, khàn giọng nói: “Hôm nay chúng ta lên núi.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trên Núi, Hoa Đào Mới Nở Rộ.

Mới đầu, Dung Thanh Viên cũng không nghĩ rằng hai từ “Lên núi” là sẽ khó khăn như thế nào.

Cho đến khi... leo lên từng bậc thềm đá.

Mỗi bậc thềm, cơn thịt nóng bỏng của Yến Lâm sẽ cắm vào thật mạnh, sau đó lại rút ra, cứ lặp đi lặp lại liên tục như thế.

Tiểu huynh đệ của hắn ngày thường vốn là tráng kiện, mà hoa huyết của nàng thì nhỏ hẹp, kết quả là mỗi một lần vừa mới bắt đầu tiến vào đều làm cho nàng khó có thể thích ứng. Nhưng mà đối với chuyện này nàng còn có chút rụt rè, dù đau cũng không dám kêu ra ngoài, chỉ có thể chờ ai kia mau chóng kết thúc đoạn đường leo bậc thang đầy thống khổ này.

Hết lần này đến lần khác, hắn vẫn cố tình mượn động tác leo bậc thềm này mà giày vò nàng. Yến Lâm gian xảo dùng các góc độ có độ khó khác nhau chui vào bên trong, khiến cho nàng so với ban nãy còn khó chịu hơn. Hai chân Dung Thanh Viên như nhũn ra, đã có chút mỏi mệt không bám trụ nổi quanh thắt lưng của hắn, miệng không kiềm chế được bật thốt từng tiếng rên rỉ đứt quãng.

“Nhị gia... a... Cầu, cầu ngài, buông ta ra được không...” cả người nàng hư mềm, nếu như không được hai tay hắn nâng đỡ, chỉ sợ chân nàng đã sớm rơi xuống mặt đất.

Yến Lâm ngừng lại, néo néo vào cánh mỏng cơ dãn của nàng, hờn hển nói: “Sao vậy, được Gia địt nàng không thoải mái?”

Dung Thanh Viên chưa từng nghe qua hắn nói lời thô tục trắng trợn như vậy, da thịt càng thêm phiếm hồng mê hoặc nam nhân. Eo nàng rất đau, gục đầu chúi vào bả vai hắn nức nở năn nỉ: “Nhị gia, ta chịu không nổi...”

“Chịu không nổi cũng phải chịu. Gia vẫn ôm được nàng lên núi được, nàng chỉ việc thít chặt lớn nhỏ lại cũng mệt sao?” Hắn xấu xa dùng trán cứng mạnh đỉnh đầu nàng.

Rốt cuộc nàng bị hắn một đường bế đi lên, đợi đến khi đứng ở khoảnh đất bằng phẳng giữa sườn núi, ý thức của nàng đã cực kỳ mơ hồ.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng liền bị hắn ấn đến trên một gốc cây cổ thụ gần nhất.

Dung Thanh Viên còn chưa kịp kêu đau, đã lại bị tiến vào. Cơn thịt bất ngờ tập kích, trong nháy mắt hoa dịch tràn ra từ tiểu huyết.

Yến Lâm nắm lấy một cái chân của nàng nâng lên, sáng hoái cảm thụ tường thịt của nàng đang vận xoắn nút chặt lấy hắn. Lại nhanh chóng vừa đánh lại vừa xuyên xỏ mấy chục cái, đục vào sâu bên trong bản ra.

Hắn ôm nàng thờ đốc, há mồm cắn ngay tại xương quai xanh lưu lại cái ấn ký.

“Đau... Nhị gia nhẹ... nhẹ một chút...”

Giọng yếu điệu nũng nịu ngấm nhẹ bên tai, khiến dục vọng chưa hoàn toàn tan rã của hắn lại nhanh chóng phình to căng ra.

Nàng hoảng sợ la một tiếng.

Yến Lâm thoáng đứng thẳng dậy, lau mồ hôi ẩm ướt trên mặt nàng, tìm được môi anh đào yêu kiều, mềm mại, trơn bóng như nước đề hôn. Hắn tình tứ miêu tả lại hình dáng của môi nàng, sau đó dò xét đi vào, nhẹ nhàng chơi đùa liếm quanh một vòng, quần quýt ôm lấy lưỡi của nàng dầy dụa.

Dung Thanh Viên không nhớ rõ ngày hôm đó rốt cuộc là trôi qua như thế nào.

Chỉ nhớ rõ dục vọng của hắn trước sau vẫn luôn ở trong cơ thể nàng, chưa từng thực sự rút ra ngoài.

Lúc tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Nhìn xuyên qua nửa cánh cửa sổ hé mở, nàng ngạc nhiên mừng rỡ khi thấy quang cảnh phía bên ngoài chính là một mảnh rừng hoa đào.

Mùa này, hoa đào dưới chân núi sớm đã tàn lụi, nhưng ở nơi này, lại là cảnh sắc hoa đua nhau nở khoe hương.

Dung Thanh Viên nhìn không được muốn tiến gần lại để ngắm, nhưng là vừa động thì toàn thân đều đau nhức. Trong lúc đang giãy giụa, nàng nhận ra cơn thịt của hắn vẫn còn nhét trong cơ thể nàng.

Mà động tác của nàng cũng làm cho Yến Lâm mở choàng mắt tỉnh lại.

Hắn xoay người đem nàng đặt ở nửa thân dưới, nghiêng người hôn lên khóe môi của nàng nhẹ nhàng hỏi: “Muốn đi xem sao?”

“Ngài đi ra ngoài trước...” Nàng đưa tay đẩy hắn, trên vành tai hiện lên màu hồng phấn nhàn nhạt, giống như hoa đào ở bên ngoài căn phòng, điểm lệ động lòng người.

Yến Lâm bắt lấy tay của nàng, nhưng không ra sức ép buộc nữa, rời khỏi hoa huyết theo ý nàng. Tiểu huyết ngâm cơn thịt một đêm đã có chút không thể khép lại ngay được, tình dịch lưu lại trong cơ thể nàng lúc này không ngừng chảy xuống tràn ra ngoài.

Cảnh tượng này vừa mỹ lệ vừa dâm mỹ, làm ánh mắt Yến Lâm trong tức khắc u ám theo, hần nhãn nhìn giờ tay vỗ lên cái mông cong vểnh của nàng: “Đi rửa mặt trước, giả sai người đi chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Dung Thanh Viên cũng nghĩ như thế, thân mình nhóp nhép thực sự không thoải mái.

Ngâm mình ở trong nước ấm áp, nàng thực sự không muốn đứng dậy, cho đến khi trong bụng trống trơn kháng nghị kêu lên, nàng mới từ bỏ ý nghĩ này.

Nhưng khi nhận được y phục Yến Lâm đưa cho, mặt của nàng đen lại.

Chỉ có một cái váy để mặc bên dưới cùng với một cái áo lót cực rộng, đã vậy còn được làm bằng chất liệu mỏng tang như cánh ve, đây là hần muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn hoang đường thêm một ngày nữa?

Vừa nghĩ đến việc này là có thể, thân thể của nàng liền nhin không được mà run rẩy.

Cuối cùng Dung Thanh Viên vẫn là mặc hai bộ y phục này đi ra ngoài, nhưng tay nàng không dám buông lỏng, một tay cố gắng che chắn bộ ngực đầy đặn phía trên, tay còn lại nỗ lực che đầy mặt vườn mị hoặc phía dưới.

Mới vừa tẩy rửa sạch sẽ đi ra khỏi phòng tắm, Yến Lâm liền đi đến đối diện nàng, lướt mắt nhìn từ trên xuống dưới quét qua vài lần, liền cười trêu ghẹo: “Nơi này không có người ngoài. Về phần ta, mọi góc ngách trên thân thể nàng có chỗ nào là ta chưa thấy qua, chưa sờ qua, chưa hôn qua sao?”

Dung Thanh Viên vừa then thùng vừa lúng túng. Nàng nghĩ, da mặt của bản thân nàng quả thực còn phải tiếp tục tu luyện.

Yến Lâm giờ tay kéo nàng vào trong ngực, đưa nàng đi ra sân.

Mới đầu Dung Thanh Viên còn nhìn ngang dọc xung quanh, dường như là đã chắc chắn thực sự không có người khác, nét khảm trang trên mặt mới tan đi một chút.

Ở giữa mấy cây đào, có bày một chiếc bàn thấp, trên mặt bàn có đặt ít trà bánh làm đồ điểm tâm. Cháo hoa còn đang tỏa ra hơi ấm, chắc là mới vừa đưa tới không lâu.

Yến Lâm ôm Dung Thanh Viên ngồi ở trên đùi chính mình, tự tay bưng cháo xúc từng thìa từng thìa mớm cho nàng ăn.

Dung Thanh Viên tựa hồ không quen, vài lần đưa tay muốn đỡ lấy, đều bị hần cự tuyệt. Không cho nàng ăn no, vậy thì ai tới thỏa mãn hần đây?

Nàng đại loại là cũng đoán ra được ý hần, thân mình tức khắc co rúm lại run rẩy.

Quả nhiên, Yến Lâm chỉ bón cho nàng ăn bát cháo này, còn hần một chút cũng không ăn. Khi nàng đã ăn xong, hần liền ném bát cháo đi, bắt lấy thất lung cường thể xông vào trong cơ thể nàng.

Nàng bị hần mang đến dưới tán một cây đào, tay nhấc một chân nàng cao lên, nặng nề mà cây cây xô xuyên.

Theo nhịp hần thao nàng, thân cây rung chuyển, trên đỉnh đầu là từng màn mưa cánh hoa đào bay theo gió.

Dung Thanh Viên hí mắt lại, môi anh đào hé mở, buông thả phóng túng bản thân thuận theo ý Yến Lâm cùng hần giao hoan.

Ảnh tượng cuối cùng còn sót lại, nàng nằm ở trên những cánh hoa đào rơi như trái thảm trên mặt đất, tóc dài xõa tung ra tán loạn, hai chân từ khuỷu tay hần biến thành đặt tại trên vai hần. Cơn thịnh nộ rập rúng của hần không biết mệt mỏi quất đánh xô xuyên, cọ sát khiến tiểu huyết nàng đến mức đau nhức, hoa dịch cùng tinh dịch hần bắn trong cơ thể nàng bị đánh mạnh biến thành bọt nước, dính ở lối vào hoa huyết.

Có cánh hoa đào rơi trên da thịt nàng, hơi lạnh.

Còn có vài cánh dính vào hoa dịch, hoặc là đúng lúc động trên dục vọng của hần trong khoảnh khắc hần rút ra, cứ như vậy bị mang vào trong hoa huyết của nàng. Đè ép, ma sát, nghiền nát, làm cho mùi hương hoa đào nhát nhát bao phủ không gian.

Sau đó, mồ hôi nóng bỏng của hần nhỏ giọt rơi vào đôi mắt nàng, chua xót nhưng lại tràn đầy kích thích, từ thân đến tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bệnh Nặng

Sau khi phóng túng liên tục suốt hai ngày, Dung Thanh Viên cùng Yến Lâm mới chuẩn bị hồi phủ.

Giống như khi leo lên, khi xuống núi nàng vẫn bị Yến Lâm ôm như cũ. Nhưng tình trạng hai người lại khác nhau, bởi vì khi đó Dung Thanh Viên đã mệt mỏi đến mức đầu ngón tay cũng không động đậy nhức nhích nổi, chỉ có thể ở trong tình trạng thần trí mê man bị ôm trở về.

Vậy mà, sau khi hồi phủ nàng lại là càng không có cơ hội để nghỉ ngơi.

Cũng không biết là nằm bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng liền nghe thấy có người thì thầm nức nở khóc không ngừng bên tai. Cố hết sức mở mắt ra nhìn, chính là Chương Nhã Trữ.

Chống đỡ thân thể đau nhức không còn chút sức lực nào ngồi dậy, Dung Thanh Viên xoa đầu đau nhức hỏi rõ ngọn nguồn: “Sao vậy?”

“Đại... Đại phu nhân nàng không qua được!” Khuôn mặt Chương Nhã Trữ ướt đầm nước mắt, trong thanh âm tràn đầy khủng hoảng.

Không qua được?

Dung Thanh Viên nhất thời tỉnh táo lại, cố quên đi cảm giác khó chịu trong người, chỉ muốn biết rõ được nguyên nhân ngay lập tức: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chính... chính là hôm người cùng Nhị... Nhị gia xuất phủ...”

Dung Thanh Viên đợi nửa ngày, Chương Nhã Trữ cũng chỉ là nói được một câu rồi tiếp tục khóc. Hiện tại nàng không có kiên nhẫn để chờ đợi, quay sang Tô Hòa đang đứng bên cạnh hỏi: “Người nói đi, nói cho rõ ràng vào.”

Tô Hòa không hàm hồ, lúc này liền nói: “Khi Mai gia tiểu thư đến thăm đại phu nhân, cũng không biết đã nói cái gì, đêm đó đại phu nhân liền nôn hết thuốc ra ngoài. Qua một đêm, bệnh tình càng nặng thêm. Đại phu trong phủ nói đại phu nhân bị kích thích quá mạnh, tinh thần quá đề nấn, tức giận công tâm tổn hại nguyên khí, không tài nào giải tỏa hết được, sợ là mấy ngày tới sẽ...”

“Có biết Mai Yên Tuyết kia rốt cuộc đã nói cái gì không?”

Tô Hòa lắc đầu.

Dung Thanh Viên không khỏi nhớ tới Yến Lâm. Lấy năng lực của hắn nắm Yến phủ trong tay, chắc chắn là biết rõ ràng, nhưng trong hai ngày này lại không thấy hắn nói gì.

Nàng siết chặt móng trong tay, có chút oán giận Yến Lâm. Nhưng nàng cũng biết, bây giờ tất cả những thứ này đều là vô dụng, quan trọng bây giờ là đem chuyện hậu sự an bài cho thỏa đáng.

“Đại công tử cũng sắp hồi phủ, bảo mọi người trong viện của ngài khẩn trương một chút, đừng chậm chạp như ngày xưa nữa. Chuyện thông báo tình hình của đại phu nhân đến nhà mẹ đẻ, hãy để ta đến hỏi ý Nhị gia. Dận đồ đại phu cùng hạ nhân chăm sóc thật tốt đại phu nhân! Sống một ngày, làm đại phu nhân của Yến phủ một ngày, ngàn vạn lần không được sơ suất!”

Tô Hòa lĩnh lệnh rồi đi.

Dung Thanh Viên liếc nhìn Chương Nhã Trữ vẫn còn ngồi đó thấp giọng khóc thút thít, bất đắc dĩ thở dài: “Hai ngày nay phu nhân cũng nên qua đó phụng bồi đại phu nhân một chút đi.”

“Bảo ta đi hầu hạ nàng ta sao? Ta sẽ không...” Chương Nhã Trữ khiếp sợ nói.

Vậy người muốn làm gì? Dung Thanh Viên rất muốn hỏi nàng ta câu này, nhưng cuối cùng chỉ là nhẹ giọng an ủi: “Những năm qua đại phu nhân đối với chúng ta cũng thật rộng lượng, ngài coi nàng ta như là tỷ tỷ. Hiện tại nàng ấy bệnh nặng như vậy, về tình về lý chúng ta cũng nên đi hỏi thăm.”

Ai ngờ Chương Nhã Trữ không cho là đúng, nàng ta quệt miệng làm bầm: “Đó là nàng khinh thường chúng ta, người đã quên mất ngay từ đầu nàng ta cũng đối xử với chúng ta như thế nào sao? Ta vĩnh viễn ghi nhớ câu nói đó của nàng ta cả đời này. Tiểu thư của Chương gia không biết điều, tự cao tự đại? Đến chó của Chương gia cũng có thể tùy tiện cắn người? Nàng rõ ràng liền đem ta coi thành chó của Chương gia.”

Trong lòng Dung Thanh Viên cả kinh, tình thế liếc mắt nhìn chăm chăm Chương Nhã Trữ, trên mặt nàng còn lưu lại vệt nước mắt chưa khô, cô nương mười lăm tuổi vẫn non nớt như cũ, nhưng lại không giấu được vẻ diễm lệ cùng xinh đẹp đang hé nở. Chính là những năm thanh xuân đẹp nhất của cuộc đời, nhưng ở sâu trong đôi mắt trong suốt tại sao lại phảng phất như có bóng ma cất chứa?

Dung Thanh Viên hiển nhiên không nghĩ tới chuyện xảy ra lúc ban đầu Chương Nhã Trữ vẫn còn nhớ rõ và ghi hận trong lòng.

Nàng cũng nhớ, nhưng nàng có thể lý giải được tại sao đại phu nhân làm như vậy. Nếu như là nàng, chưa chắc nàng đã giải quyết được mọi việc theo cách tốt hơn.

Mà để cho nàng kinh hãi hơn là một chữ “cũng” kia của Chương Nhã Trữ. Ở trong lòng Chương Nhã Trữ, người nào mới nên là chó của Chương gia?

Dung Thanh Viên không dám để cho mình nghĩ tiếp nữa, ngược lại hỏi: “Thế thì như thế nào, vậy tại sao phu nhân lại lệ rơi không ngừng?”

“Ta là lo lắng. Sau khi nàng chết, chuyện của chương viện có phải hay không sẽ giao cho ta? Người biết đấy, ta không có kinh nghiệm, trước kia mẫu

thân dạy, ta cũng không quá hiểu. Bây giờ đột nhiên đón lấy Yến phủ lớn như vậy, chuyện thì nhiều, người liên quan thì lắm, ta sợ mình xử lý không tốt lại nước họa vào thân...” Chương Nhã Trữ yếu ớt nói.

Dung Thanh Viên im lặng không nói, không biết nên phải trả lời câu hỏi ngây thơ này của nàng như thế nào?

Chương viện? Chẳng lẽ Chương Nhã Trữ quên mất còn có một Yến Lâm phía trên? Chưa nói nàng ta có thể nhúng tay vào hay không? Cho dù có thể, Yến phủ lớn như thế sao có thể để một mình nàng tùy tiện xử lý?

Vừa hay có nha đầu đến hỏi các chuyện phải làm, Dung Thanh Viên liền mượn cớ rời đi, sai người đưa Chương Nhã Trữ quay về.

Lời nàng đã nói, Chương Nhã Trữ có làm hay không thì tùy nàng ta.

Trước kia mỗi chuyện xảy ra Dung Thanh Viên đều vì Chương Nhã Trữ mà cân nhắc. Hôm nay nàng vẫn sẽ như trước, nhưng dù sao cũng đã ngồi lên vị trí viện thái của Yến phủ, sau này rốt cuộc vẫn phải lấy Yến phủ làm trọng. Huống chi nàng cũng hiểu rất rõ một điều. Kể từ khi nàng tới Yến phủ, chỗ dựa của nàng là Yến Lâm mà không phải Chương gia.

Lúc Dung Thanh Viên đến thư phòng Yến Lâm, hắn đang giao phó chuyện gì đó cho Ti Khuyết đi làm.

Thấy nàng tới, hắn chỉ nói một câu với Ti Khuyết: “nhanh chóng đi làm đi.”

Sau khi Ti Khuyết rời đi, Yến Lâm cong mi mắt nhưn mày ngoắc tay ý bảo: “Qua đây.”

Dung Thanh Viên cố chấp đứng tại chỗ hành lễ: “ta là tới thỉnh giáo Nhị gia, đại phu nhân bệnh nặng, có phải nên thông báo tới Mộ gia của Lan Châu?”

“Ngày hôm qua ta đã cho Ti Khuyết đi làm.”

Ngày hôm qua... hắn và nàng ở trong cánh rừng đào quán lấy nhau cá nước thân mật một ngày, vậy mà hắn vẫn còn có tâm tư đi xử lý chuyện này. Dung Thanh Viên thật là không biết nên ngưỡng mộ hắn tài giỏi tháo vát hay nàng nên cảm thấy có chút mất mát trong lòng?

“Nếu chuyện đã được làm xong rồi, thì Thanh Viên không làm phiền Nhị gia nữa.” Dung Thanh Viên xoay người muốn đi, cửa thư phòng lúc này khép lại kêu cạch một tiếng.

Sau đó, cánh tay dài của Yến Lâm duỗi ra chặn cửa, đem nàng vây hãm lại, sau lưng là cánh cửa, còn trước mặt thì nằm gọn trong vòng ôm của hắn.

“Sao vậy, trách ta không giao quyền cho nàng?”

Dung Thanh Viên mím môi, cặp mi mắt không nhìn hắn: “Thanh Viên không dám.”

“Tiểu Thanh Bảo, ta đã nói với nàng rằng, ta không thích lừa gạt trẻ con chưa?” Hắn nắm lấy cằm nàng trong tay, đem dung nhan minh diễm của nàng kéo tới gần, cúi người cắn lên đôi môi mềm mại căng mọng dụ dỗ người kia.

Phía trên đó còn vương lại hương hoa đào thoang thoảng.

Hắn nhớ, trong lúc tình nồng ý mật ngày hôm qua, vô luận là đôi môi căng mọng phía trên hay tiểu huyết bèo mập phía dưới, hắn đều nuốt nàng ăn không ít hoa đào.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đại Công Tử

Dung Thanh Viên không cự tuyệt nộ hôn của Yến Lâm, nhưng nàng cũng chẳng có phản ứng gì khác lại.

Cho đến khi hắn đưa tay chuẩn bị xoa nắn hoa huyết vẫn còn sưng đỏ, mặt nàng mới trắng bệch nghiêm túc đẩy hắn ra: “Đừng, Nhị gia, vẫn còn đau...”

“Nghĩ kỹ đi rồi hãy trả lời!” Ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt nhìn nàng chằm chằm, tựa hồ chỉ cần nàng nói sai một chữ, hắn sẽ không chút kiêng nể xuyên xỏ đâm thẳng mà đi vào.

Dung Thanh Viên mím môi lại, có chút phần hận ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào của Yến Lâm nói: “Nhị gia ban cho ta vị trí viện thái kia, chẳng lẽ là dụ dỗ trêu đùa ta sao?”

Nàng không biết rằng, bộ dạng nàng híp mắt tức giận hồi hần lúc này, trong mắt hắn lại chả khác gì nàng đang làm nũng. Tâm tình Yến Lâm vui vẻ lên, hắn bắt chọt thu tay về. Tìm một chiếc khăn tay lau cho sạch rồi nói: “Yến phủ cũng không chỉ có mỗi một sân viện của tiểu phu nhân.”

Dung Thanh Viên vừa nghe liền hiểu: “có người hướng Nhị gia cáo trạng oán trách?”

Thê tử của gia chủ Yến Cẩm ra đi ngay trước khi Chương Nhã Trữ gả vào Yến gia, những năm này chính sự quá bận rộn. Hơn nữa còn có đại công tử, nhưng cũng một mực không có ý định cưới thêm, bên trong phủ cũng chỉ có mấy vị thị thiếp, vậy hay là hai vị phu nhân kia?

Mà viện của Yến Lâm thì quá thanh tịnh, cả một viện rộng rãi chỉ có một mình hắn. Về phần những chi bên cạnh, đã sớm dời đi những nơi khác khi Yến phủ phát triển. Chỉ cần dâng lên sổ sách kiểm duyệt hàng năm là được, trong nội viện cũng không có bao nhiêu người lui tới.

Vậy thì sẽ là người nào?

Yến Lâm cười: “nàng dám nói nàng không có thiên vị sao?”

Dung Thanh Viên trầm mặc, nàng đi theo bên người Chương Nhã Trữ đã hơn ba năm, sớm đã hình thành thói quen cân nhắc mọi chuyện vì nàng ta. Hôm nay nắm giữ vị trí viện thái của Yến phủ trong tay nhưng vẫn không bỏ được thói quen này, phân phát đồ dùng hay ban thưởng đều có thói quen nghiêng về sân viện của nàng ta.

Nàng chẳng qua là không nghĩ tới, hiện tại mới có mấy ngày ngắn ngủi, thì đã có người tới trước mặt Yến Lâm cáo trạng.

“Nếu ngươi còn cho rằng mình là người của Chương gia, vậy thì vị trí viện thái kia không làm cũng được, Yến phủ ta cũng không thể cứ dùng bạc đi nuôi một kẻ người ngoài!” Yến Lâm lạnh nhạt nói: “Huống chi chức trách của vị trí viện thái cũng không chỉ là quản lý về mặt tiền bạc, chức trách đồn đốc quản lý viện của các phu nhân thị thiếp càng quan trọng hơn. Cứ cho rằng nàng không nắm giữ vị trí viện thái nữa, còn Chương Nhã Trữ có thể cho đại ca ta một hài tử, nhưng nàng có khả năng để nàng ta động phòng với đại ca của ta không?”

Dung Thanh Viên đứng im tại chỗ, cắn môi cúi đầu nhìn chằm chằm y phục chính mình, không phản bác, cũng không đồng ý.

“Nghĩ chưa thông thì quay về nghĩ thật kỹ đi, còn vẫn không nghĩ ra thì nên từ bỏ cái vị trí viện thái này cho ta.” Yến Lâm nói xong liền xoay người, hắn có thể luôn luôn cung chiều nàng, thế nhưng cũng chỉ có thể cung chiều nàng vô pháp vô thiên trong viện tử của mình. Những nơi mà hắn nắm giữ trong tay quá ít, cho nên hắn buông nàng ra để nàng cường đại hơn xông ra ngoài, nhưng nếu như nàng không hiểu được ý hắn, vậy thì hắn cũng không ngại để nàng ngã thêm vài lần.

Chỉ có ngã đau, nàng mới có thể nhận ra cái gì là đúng.

Trong lúc Yến Lâm sắp bỏ đi, Dung Thanh Viên đưa tay kéo tay áo của hắn, thấp giọng nói: “Nhị gia, ta biết sai rồi...”

“Sai ở chỗ nào?”

Nàng chạm mắt nhìn sang, ánh mắt khó có được sự chuyên chú mà nhìn hắn: “Ta là người của Nhị gia, tất nhiên nên lấy Nhị gia làm trọng, lấy Yến phủ làm trọng. Hậu viện này, nói cho cùng là hậu viện của Yến phủ.”

“Chờ trong sân ta có người mới, người mới phải suy nghĩ thêm cho ta.” Trên mặt Yến Lâm dễ dàng đi mấy phần, hắn nghĩ tóm lại nàng cũng không tính là quá ngốc.

Dung Thanh Viên bĩu môi: “Vậy Nhị gia tính khi nào thì thành gia lập thất?”

“Nếu như ta cưới thì sẽ sao đây?” Hắn nổi lên tâm tư trêu chọc nàng, liền tiếp tục chủ đề theo đà đặt câu hỏi.

Nàng cũng nghiêm trang trả lời lại: “dĩ nhiên là dốc hết sức suy nghĩ vì Nhị gia, giúp Nhị gia ngài sớm ngày có hài tử nối dõi tông đường.”

Yến Lâm bật cười, nâng khuôn mặt nàng lên, đặt một nụ hôn thật sâu trên môi nàng, trán hắn thân mật chạm lên trán nàng rồi thì thầm nói nhỏ: “Yên tâm, Gia tạm thời còn chưa có tâm tư đi gieo họa người khác.”

Dung Thanh Viên không nói, nàng thật ra cũng cảm thấy rất kỳ quái. Yến Lâm đã hai mươi lăm tuổi, ở gia đình bình thường đã sớm là một phụ thân. Chứ đừng nhắc tới Yên phủ còn là một đại gia tộc, giống như ca ca của Chương Nhã Trữ, mười tám tuổi đã có hài tử thứ nhất. Mà Yến Lâm hiện tại không những chưa lập gia đình, đến thị thiếp thông phòng còn không có lấy một người. Tình huống này lần tìm trong bốn đại gia tộc, sợ à chỉ có một mình hắn mà thôi.

Nàng cũng không muốn thừa nhận rằng, những lời này của Yến Lâm khiến lòng nàng nổi lên những vui mừng bí ẩn không tên.

Những ngày đó, bệnh tình đại phu nhân ngày sau càng nặng hơn ngày trước.

Có Lúc Dung Thanh Viên đi thăm, nàng ta thậm chí còn không nhận ra người đến là ai.

Bây giờ trôi qua, đại công tử Yến Kỳ bộ dáng phong trần mệt mỏi thúc ngựa trở về đến phủ.

Nếu nói Yến Kỳ trở về là vì đại phu nhân, Dung Thanh Viên sẽ không tin. Nhưng hắn có thể ở khoảnh khắc đại phu nhân sắp gần đất xa trời, cũng coi như là an ủi nàng ta phần nào.

Dung Thanh Viên dẫn một đám nữ quyền trong phủ đứng canh giữ ở cửa chính. Không lâu lắm, liền nhìn thấy bóng dáng Yến Kỳ cười ngượng trở về.

Tướng mạo của Yến Kỳ và Yến Lâm cũng không quá giống nhau, đại khái chỉ có chỗ mi mắt là có ba bốn phần tương tự. Khí chất của hai người hoàn toàn bất đồng, Yến Kỳ tuấn lãng cương nghị, mà Yến Lâm lại dung nhan tuấn điểm, cử chỉ vừa phong lưu vừa tiêu sái, đối đãi người ngoài thì khoác lên một bộ ôn nhuận của quân tử.

Nhắc tới, Yến Kỳ là người thừa kế tương lai của Yến phủ, thân phận tôn quý. Nhưng trên thực tế, so sánh công bằng giữa hắn và Yến Lâm thì bây giờ Yến Kỳ còn không có được tự tại như Yến Lâm.

Một vị là đại công tử, một vị lại là Nhị gia.

Yến Kỳ chương binh, phụ trách tất cả các việc đối ngoại bên ngoài, nhưng hắn vẫn bị sức ép từ phía trên của vị gia chủ. Yến Lâm cũng chương binh, nhưng hắn phụ trách là ngân khố cùng hậu viện, hai thứ này đều do một mình hắn định đoạt. Nếu hắn không muốn, thì kể cả phụ tử Yến Cẩm và Yến Kỳ có muốn cũng không được, chẳng thể moi ra được nửa đồng để chi tiêu.

Dung Thanh Viên thường hay nghĩ, Yến Lâm có phải hay không đã sớm nhìn ra được cục diện này, nên hắn mới không thêm đề ý đến chuyện quyền thừa kế kia nữa.

Mắt thấy suy nghĩ càng ngày càng xa, Dung Thanh Viên bận rộn lôi kéo tập trung tâm tư vào việc trước mắt. Trước lúc Yến Kỳ tới gần hành lễ nói: “ra mắt đại công tử.”

Yến Kỳ giật mình sợ run, kiềm nén không muốn hỏi thân phận bây giờ của nàng, ngẩng ngốc đứng tại chỗ nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hấp Hối

Dung Thanh Viên đợi hồi lâu cũng không thấy Yến Kỳ phản ứng lại, nàng liền âm thầm ngẩng đầu nhìn hắn một cái, chạm đến ánh nhìn mang theo thần sắc có chút mê mang của hắn, nàng nói: “Tỳ từ Dung Thanh Viên, từng hầu hạ ở bên người tiểu phu nhân, trước đó vài ngày được Nhị gia giao cho chức vụ viện thái.”

“...hóa ra là như thế, hóa ra nhân lúc mấy ngày nay đều đã đem mọi thứ chuẩn bị xong.” Yến Kỳ nói xong liền buoesc dài đi vào. Hắn cũng không hề nhìn đến những tỳ nữ khác một cái.

Dung Thanh Viên gật đầu đáp ứng, chuẩn bị cái gì, hắn là chuẩn bị hậu sự của đại phu nhân.

Yến Kỳ hương viện của đại phu nhân đi thăm nàng ta. Dung Thanh Viên cũng không có đi theo, một thân một mình rảnh rỗi đi dạo ở trong vườn hoa.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, tiểu nha đầu Tô Hòa kia tới đây tìm thấy nàng. Rốt cuộc cũng là người không thể giấu giếm được những suy nghĩ ở trong lòng, gặp được nàng những chuyện khổ não bất quá đều tuôn ra hết: “Ta hôm nay mới biết, thì ra đại phu nhân tên là Mộ Ngưng Chi, là một nữ tử cực kỳ có tiếng tăm một thời! Nhưng bây giờ thật đáng tiếc cho nàng ấy, bị bệnh thành như vậy!”

Dung Thanh Viên cũng là hơi sợ hãi, cái tên Mộ Ngưng Chi này nàng hình như đã từng nghe qua. Đứng là tài nữ, ngay cả phụ thân nàng cũng tiếc hận vì sao Mộ Ngưng Chi không phải là một nam tử, nếu không nhất định là sẽ được lưu danh sử sách. Không những thế, Tư Mã Dục đối với nàng ta cũng có hứng thú, dường như còn có ý niệm dùng nghi lễ của chính thể nghênh cưới nàng ta.

“Ta nghe tỳ nữ hầu hạ đại phu nhân ở ngoài tháp nói, đại phu nhân nói rất nhiều với đại công tử. Hình như là đại phu nhân tự nguyện gả tới, không biết tại sao đại công tử không yêu nàng ta. Thân thể nàng ta cũng không khỏe, không thể lưu lại cho đại công tử dù chỉ một đứa con. Nàng ta hy vọng muội muội nàng ta có thể tới đây phụng bồi nàng ta một đoạn thời gian cuối cùng này.”

Dung Thanh Viên nghe xong cũng không lên tiếng, trong lòng chỉ cảm thấy bi ai.

Rõ ràng là một người có tài hoa như vậy, lại bị vây hãm trong một hậu viện nhỏ nhoi như thế này, mọi người đều gọi nàng ta với danh hiệu đại phu nhân, dần dần đến ngay cả tên thật của chính mình cũng bị người ta lãng quên. Nói là tự nguyện gả tới, ai có thể biết được lý do thật sự bên trong là vì sao? Có lẽ lúc ban đầu, nàng ta đối với Yến Kỳ là động tâm. Nhưng nếu vậy thì như thế nào? Rốt cuộc cũng chỉ ôm lấy thất vọng. Ngay cả Dung Thanh Viên còn biết, thứ Yến Kỳ coi trọng duy nhất vĩnh viễn chính là Yến phủ. Hắn có muốn thì cũng chỉ là muốn nghĩ xem làm cách nào để Yến phủ ngày càng lớn mạnh. Một nam nhân như vậy, thiếu nữ nào yêu hắn đều chỉ nhận lấy thương tâm.

“Ngài nói đại phu nhân là có ý gì? Nào có ai trước khi chết lại muốn muội muội chưa xuất giá tới?” Tô Hòa chưa từ bỏ ý định hỏi.

Có thể có ý gì? Đương nhiên là tiếp tục chủ ý của gia tộc, đưa một người Mộ gia nữa đi vào Yến phủ.

Nghe đến câu hỏi này của Tô Hòa, khiến cho Dung Thanh Viên cũng có chút lười nhác không muốn trả lời.

Nàng đưa tay gõ gõ vào trán của Tô Hòa, nàng nói: “Ngươi quan tâm nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ ngươi thích đại công tử?”

“Cô nương! Nào có ai giống ngài giễu cợt người khác như vậy!” Gương mặt Tô Hòa đỏ bừng, sao có thể đùa thành thích đại công tử chứ! Nàng chính là lo lắng nếu như lại có một nữ nhi nữa của Mộ gia ở trong Yến phủ, tiểu phu nhân phải làm thế nào đây? Mấy ngày nay hôm nào Chương gia cũng gửi thư tới, mỗi lần tiểu phu nhân đọc xong tâm tình đều không vui!”

Chương gia, dĩ nhiên là muốn Chương Nhã Trữ trở thành đích thê của đại công tử, tốt nhất là sinh ra một người để thừa kế.

Trước kia Dung Thanh Viên có thể mưu đồ vì Chương Nhã Trữ. Nhưng hôm nay, nàng lại phải suy nghĩ một chút xem làm như vậy có hợp lý không?

Ở trong một đại gia tộc như Yến phủ, người thừa kế thích hợp nhất phải là người không bị ảnh hưởng ràng buộc với mẫu tộc, giống như Yến Kỳ và Yến Lâm vậy.

“Ngươi cứ cẩn thận hầu hạ là tốt rồi, có một số việc ta không tiện ra mặt.” Dung Thanh Viên nói, nói xong lại trêu chọc Tô Hòa: “Về phần ngươi lo lắng, nữ nhân teong hậu viện này, trừ những người chưa vào viện, chẳng phải là đều thuộc về ba vị gia chủ trong Yến phủ sao? Chủ cần đại công tử muốn, ngươi có gắng một chút là có thể thành phu nhân bên cạnh.”

“Cô nương!” Tô Hòa tức giận đến mức giậm chân, trên gò má đỏ ửng: “Ta đi nhìn tiểu phu nhân, không nghe ngài ăn nói hàm hồ nữa!”

Dung Thanh Viên tủm tỉm cười, thần sắc đắc ý đi về phía tiểu viện của chính mình.

Kể từ lúc nắm giữ vị trí viện thai, nàng đã có một viện độc lập của riêng mình.

Không nghĩ tới khi đi qua chỗ hòn giả sơn kia, nàng bị một bóng người kéo vào chỗ khe hở.

Mới sắp hé miệng kêu lên liền bị nuốt xuống, Dung Thanh Viên ngẩng đầu tròn mắt nhìn chằm chằm Yến Lâm: “Sao Nhị gia không đi phở úy của đại công tử, lại chạy đến đây làm gì?”

“Phở úy của đại ca? Đây chẳng phải là cơ hội dành cho Chương Nhã Trữ sao, ta đi xem náo nhiệt làm gì!” Yến Lâm ôm gọn lấy nàng tựa lưng vào một chỗ trơn nhẵn trên vách đá, một cái tay như có như không nhẹ nhàng như bóp, xoa nắn thắt lưng của nàng.

Dung Thanh Viên đã quen thuộc với tia mờ ám trong mắt hắn, liền nhanh chóng nói: “Đây cũng không phải là son cur của ngài, bất chợt sẽ có người qua lại.”

“Vậy nàng hôn ta đi.” Vừa nói, hai tay hắn du tẩu đến những nơi nhạy cảm trên thân thể nàng. Nhất thời khiến nàng có chút không chịu nổi.

Dung Thanh Viên cũng không tiếp tục giữ được nét nghiêm túc trên khuôn mặt được nữa, vội vàng cười nói đẩy hắn ra: “Đừng, Nhị gia chớ chạm chỗ đó... Ta hôn, ta hôn ngài còn không được sao?”

Cách đó không xa, ở đường mòn Yến Kỳ nghe thấy động tĩnh, không khỏi liếc mắt nhìn theo hướng âm thanh phát ra. Ngay sau đó hắn liền nhìn thấy một nụ cười mình diễm kiều mị, tựa như đóa hoa mẫu đơn nghiêng lệ nở rộ khoe hương dưới sắc trời mùa hè. Hóa ra là Dung Thanh Viên – người mà lúc nào cũng trong bộ dáng nghiêm túc.

Yến Kỳ có chút kinh ngạc, đi theo thì nhìn thấy nàng đang nâng khuôn mặt của Yến Lâm, đặt lên trên đây một nụ hôn thật sâu, ôn nhu lại quyến rũ.

Vừa hôn xong, nàng có ý muốn lui ra, nhưng Nhị đệ của hắn lại không cho, tóm lấy nàng tiếp tục dây dưa.

Nàng cau giận tròng mắt, lườm Yến Lâm một cái. Môi anh đào của nàng mím lại, tựa như đang mắng hắn câu gì đó. Mà Nhị đệ luôn luôn chuyên chế cường thế của hắn kia lại không tức giận, khuôn mặt tràn đầy cưng chiều sủng nịch bởi vì nàng mắng, bàn tay du tẩu trên thân thể nàng ngày càng can rờ hơn.

Sau đó, Yến Lâm liền bế nàng đi theo một con đường nhỏ dọc theo khe hở vào trong hòn giả sơn, hình bóng hai người biến mất trước mắt Yến Kỳ.

Hắn xoa huyệt Thái dương, trong lòng chợt có chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Huỳnh Đệ

Mới vừa bước vào viện của Yến Lâm, Dung Thanh Viên liền bị dẫn tới dưới tán một cây đại thụ bên cạnh ao.

Bóng cây rậm rạp vừa đủ để che hết ánh nắng gay gắt giữa trưa, nàng dựa lưng vào thân cây, cúi đầu nhìn vào đôi mắt hoa đào đen huyền đầy bí ẩn của Yến Lân.

Trong lòng không nhin được mà thầm mắng, vậy mà dám nói chỉ cần hôn một cái là xong chuyện! Vấn đề quan trọng nhất chính là tại sao hắn cứ thích động tay động chân với nàng ở bên ngoài ?

Hắn vén làn váy của nàng lên, đụng đến lần ranh của nội y bên trong, nàng chợt xoay người dựa sát vào thân cây nhằm tránh xa hắn, nín tay của hắn lại: “Ta không muốn ở chỗ này.”

Ban ngày ban mặt, đã họp ở bên ngoài phòng, nghe thế nào cũng giống như một cô gái đề tiện mặc cho người ta đùa bỡn.

Yến Lân nhìn nàng một cái, không nói gì, chỉ lấy tay ôm nàng vào trong phòng.

Hắn dùng chân khép cửa lại, xoay người đè lên nàng tựa vào vách tường bên cạnh, cúi đầu tìm kiếm môi nàng mà chà đạp cắn nuốt.

Hai ngày ở sơn cư kia quá mức phóng túng khiến cho tiểu huyết của nàng bị thương. Đến nỗi mấy ngày nay sau khi hồi phủ hắn cũng không động đến nàng. Yến Lân đã hưởng qua cái tư vị âu yếm nàng sao còn có thể nhin được nữa?

Câu dẫn, quần quýt lấy đôi môi anh đào kiều mị mềm mại của nàng, một tay đã dò tìm được chỗ thắt nút để cởi nội y đang ngăn trở hắn, thậm chí còn không cả kịp cởi ra, cứ gấp rút xé rách chúng không thương tiếc.

Sau nhiều ngày trời qua, hắn rốt cuộc lại được chạm tới cánh hoa mềm mại nhất trên cơ thể nàng. Ngón tay dài từng chút một dò đường tìm cách đi vào, hắn lại một lần nữa vui mừng si cuồng cảm nhận được sự ấm áp chặt hẹp. U cổ của nàng còn rất khô khốc, hắn liền cực kỳ vuốt ve âu yếm điểm nhạy cảm của nàng, để cho nàng dần dần thả lỏng đón nhận sự yêu chiều của hắn.

Đợi đến khi cảm nhận được sự ướt át, hắn cũng chỉ có thể dùng một ngón tay đi vào hoa kính chặt hẹp như xử nữ của nàng.

Trên tay động tác ôn nhu tỉ mỉ, phía trên hôn mấy lần cũng luôn cảm thấy không đủ, mang theo một sợi chỉ bạch đi ra từ khe miệng, roi vào càn cổ trắng nõn không tỳ vết, xuống thêm chút nữa, hắn tháo dây thắt lưng ôm lấy eo nhỏ của nàng, giải phóng núi tuyết trắng nõn như ngọc, hung hăng thô lỗ cắn một ngậm lên tiêu nhũ nhảnh nhui đầy đặn kia.

Nàng hô đau, thanh âm yếu ớt non nớt.

Hắn nghe xong cũng chỉ cười, giữa mi mắt tỏa ra nhuệ khí tuần điểm vô song, rút hai ngón tay đang nắm chặt hồng của nàng ra, hung hăng đi vào, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mị thịt.

“Tiểu Thanh Bảo, nhớ ta sao?”

Dung Thanh Viên đang ở trong đau đớn, không có khả năng để tâm đến những thứ khác, nghe lời này chỉ cảm thấy tay hắn đang thác loạn bên trong. Suốt ngày đều gặp hắn, nhớ cái gì?

Nhưng lúc này Yến Lân lại lui ra ngoài hơn phân nửa, đi ra lại nặng hơn đi xuyên đi vào, tiếp tục hỏi: “Thanh bảo, nhớ ta sao?”

Nàng đau đến không chịu được, đôi mắt đầm hơi nước nhìn chằm chằm hắn đến đáng thương.

Hắn tái diễn lại lần nữa.

Dung Thanh Viên cuối cùng cũng suy nghĩ tới lời hắn nói, tay nàng dò vào trong vạt áo hắn, bấm vào da thịt nóng bỏng cứng rắn của Yến Lân, run rẩy mở miệng: “muốn...”

Nhận được câu trả lời Yến Lân không đùa nàng nữa, tách hai chân thon dài của nàng ra đặt lên khuỷu tay, cứ như vậy từ từ đem mình vùi sâu chôn chặt vào trong cơ thể nàng.

Cho đến khi hoàng hôn, Yến Lân mới từ trong sân đi ra.

Đi xuyên qua cửa viện, hắn liền nhìn thấy Yến Kỳ đang nghiêng người dựa vào hành lang bên cạnh.

“Đại ca gần đây khỏe không?”

Yến Kỳ xoay người, nhưng không có trả lời, nhưng lại hỏi ngược lại: “Dung Thanh Viên là nữ nhân của ngươi?”

Yến Lân khẽ nâng mi, có chút kinh ngạc, vị đại ca này của hắn từ khi nào đã quan tâm tới chuyện ai là nữ nhân của hắn?

“Đại ca yên tâm, nàng đủ sức làm ngồi lên cái vị trí viện thái này. Hơn nữa trong viện của ta không có ai, hoàn toàn không cần lo lắng nàng làm việc sẽ có thiên vị hay bất công.” Mặc dù hắn không nói thẳng, nhưng như thế cũng đã là gián tiếp thừa nhận.

Không nghĩ tới Yến Kỳ sẽ cau mày nói: “Tại sao ngươi lại làm nhục nàng như vậy, sau này nàng sao còn lập gia đình được nữa?”

Nàng nếu muốn gả, tự hấn sẽ ngênh cưới, nhưng những lời này Yến Lâm sẽ không nói cho Yến Kỳ nghe, vì vậy hấn chỉ cười hỏi: “đại ca quan tâm đến nàng?”

“Ta là sợ người làm hại một đời người. Nàng dù sao cũng mang họ Dung, vốn có gả cũng phải gả vào phủ Tư Mã.”

Trong lòng Yến Lâm âm u, nghe Ti Âm hồi báo. Lúc mới trở về phủ, Yến Kỳ rõ ràng đối với Dung Thanh Viên không có ấn tượng, không nghĩ tới mới qua một ngày ngắn ngủi, đã lần mò ra được rõ ràng.

Vậy mà trên khuôn mặt tuấn tú lại bộc phát ra một nụ cười thanh diễm, vốn dĩ là một dung nhan cực kỳ ung dung nhân nhã giờ lại hoa lệ như yêu.

Yến Lâm nghiêng đầu, vừa lúc chạm vào vạt áo đang bay phát phới đứng dựa ở hành lang, bày ra thần sắc bốn cột: “Tư Mã Dục đã chết, nàng còn có thể gả cho ai?”

Mắt Yến Kỳ u ám trầm đục, phát ổng tay áo lui ra sau: “Gả cho người nào đều được. Mà người, ngay cả một hài tử cũng chẳng thể cho được nàng.”

Yến Lâm cứng đờ, dung nhan hoàn mỹ hơi nhăn lại.

Yến Kỳ liếc mắt nhìn hấn một cái, chột xoay người rời đi.

Yến Lâm nhìn chằm chằm bóng lưng của hấn, tay bám vào hành lang bên cạnh: “Ti Âm, sau này canh giữ ở bên người nàng.”

Một cô gái từ chỗ tối đi ra yên lặng gặt đầu.

Yến Lâm xoay người trở lại trong viện, đem Dung Thanh Viên còn đang làm ổ ở trên tháp ôm ra ngoài, dán sát vào tai nàng thì thầm nhẹ nhàng hỏi: “Thanh bảo, muốn hài tử sao?”

Dung Thanh Viên mặt mày không chịu được, lầm bầm nói mấy câu liền vùi mình vào trong chăn mỏng tiếp.

Yến Lâm không buông tha, hôn lên mi mắt của nàng tiếp tục hỏi: “Tiểu Thanh bảo, muốn hài tử sao?”

Giống như bị hỏi đến phiền phức, Dung Thanh Viên đẩy đẩy hấn nói: “Không cần, không cần, có một mình Nhị gia là đủ...” Ta sợ phiền toái.

Còn dư lại bốn chữ sau nàng cũng không nói ra được, bởi vì tất cả hô hấp đều bị hấn nuốt hết vào trong bụng.

Hấn tách hai chân nàng ra, ướt át lúc trước vẫn còn lưu lại nên lần nữa xông cao, sau đó cầm tay nàng, tách mười ngón tay ra nắm chặt lấy đặt ở trên tháp, cúi người hôn giữa hai hàng lông mày đang nhú lại của nàng.

Cắm xuyên vào, lui ra ngoài, hấn im lặng tái diễn động tác của hai người, trong miệng liên tục hô tiểu Thanh bảo không ngừng.

Làm sao bây giờ? Hấn chính là ích kỷ muốn đem nàng vây hãm trong vòng ngực của mình, biết rõ rằng không thể cho nàng hài tử nhưng vẫn như cũ chẳng chịu buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mộ Tích Chi

Dung Thanh Viên là do cảm giác run sợ quen thuộc đánh thức.

Bị giằng co lẫn qua lộn lại một đêm, kể cả người hiền lành dễ tính cũng sẽ còn tức giận, huống chi nàng chẳng phải người như vậy. Đang chuẩn bị lật người đẩy ra, bà vai lại bị hấn gắt gao đè lại ấn ở trên giường, áp sát lấy nàng, từng nụ hôn nóng bỏng rơi xuống trên lưng trắng mịn, lực đạo mạnh đến mức gần như là đang gặm cắn, khiến cho nàng cảm nhận được một loạt sự đau đớn.

Cả người khó chịu, chân nàng ê ẩm đau nhức, âm thanh khàn khàn ở cổ họng khước từ: "Buông ra, Nhị gia đừng..."

Hấn trầm mặc, chỉ có tiếng cười hài hước khẽ truyền tới bên tai.

Sau đó, nửa người của nàng được hấn nâng lên, bị ép buộc nghiêng đầu hôn lên môi của hấn. Mới sáng sớm đã kịch liệt như vậy, nàng sao có thể chịu được?

Nàng nghiêng người chui sâu vào trong ngực hấn, hai tay siết chặt vạt áo Yến Lâm, đôi chân nhỏ vô ý thức áp sát quần chặt hông hấn mặc Yến Lâm tùy ý hành hạ.

Không biết trải qua bao lâu, Yến Lân dừng lại cái động tác nhiễu loạn này, ôm nàng nói giọng khàn khàn: "Lỗ đâm nhỏ ở phía dưới của tiểu Thanh Bảo sau này chỉ có thể bị Nhị gia địt, biết chưa?"

Đau đớn âm ỉm khiến cho Dung Thanh Viên dần tỉnh táo lại, nhưng những lời này làm cho nàng có cảm giác bản thân bị xúc phạm. Chẳng lẽ nàng ở trong mắt hắn là loại hoa không biết xấu hổ, để mặc cho mọi loại ong bướm lui tới ư?

Mặt Dung Thanh Viên biến sắc, nàng đưa tay định đánh lên ngực hắn.

Đầu ngón tay bị Yến Lân bắt được, hắn cười bồi nói lời xin lỗi: "Là Gia nói sai rồi. Điều Gia thực sự muốn nói chính là: tiểu Thanh bảo nên vào viện của Gia, tránh cho mỗi ngày phải bận rộn đi qua đi lại giữa viện của nàng và viện của ta."

Dung Thanh Viên liếc mắt, ý này của hắn nàng có chỗ vẫn không hiểu?

Hoàn cảnh hiện tại, đại phu nhân kia mà tùy thời có thể sinh biến, nếu như nàng ta vượt qua được bệnh tật khi nàng vào trong viện hắn. Thế thì chẳng phải sau này nàng hết cơ hội lấn lộn trong Yến phủ?

"Nhị gia đói khát giống như hổ lang vậy, hai mươi mấy năm qua ngài làm cách nào sống vậy?"

Yến Lân nhìn nàng cười, Dung Thanh Viên cảm thấy trong lòng chột dạ, cũng may hắn không tiếp tục giầy vò nàng, liền thuận thế cho qua được cái đề tài này.

Sau khi dọn dẹp thỏa đáng, nàng liền đi thẳng từ viện của Yến Lân đến Lý Sự Đường.

Không ngờ là lại gặp được Yến Kỳ ở nơi đó.

"Đại công tử." Dung Thanh Viên cúi người, quy củ hành lễ.

Yến Kỳ liếc mắt nhìn nàng một cái, thần sắc thanh đạm thản nhiên: "Chuẩn bị xong phòng đi, Tam tiểu thư của Mộ phủ mấy ngày nay sẽ đến Lang Xuyên ở."

Dung Thanh Viên đề xuống kinh ngạc trong lòng gật đầu lĩnh mệnh. Nàng ngạc nhiên không phải là do tin tức này, dù sao nàng cũng đã sớm biết, mà là thái độ của Yến Kỳ. Hắn cố ý đến Lý Sự Đường chờ để dặn dò nàng, xem ra hắn rất để tâm tới Tam tiểu thư của Mộ gia.

"Nhị đệ hắn... từ nhỏ đã được phụ thân dung túng, làm việc có chút vô pháp vô thiên, nguoi..."

Dung Thanh Viên không kiềm chế được nhướn mày, nhận ra ánh mắt dò xét của Yến Kỳ, nàng liền cup mi thu hồi tâm tình nói: "Đại công tử nói đùa, Nhị gia hắn tất nhiên... tất nhiên hiểu." Suy nghĩ hồi lâu cũng không tìm được từ nào thích hợp, Yến Lân vô pháp vô thiên sao? Không thể phủ nhận, quả thật hắn có một mặt điên cuồng khiến người ta chán ghét. Nhưng vào những chuyện quan trọng, hắn lại cực kỳ bình tĩnh giải quyết mọi việc ổn thỏa. Có những chi tiết, nàng còn chưa nghĩ ra thì hắn đã cho chuẩn bị dự trù đến.

Yến Kỳ mâu quang âm trầm, hắn nhận ra sự thay đổi của nàng ra sao, và của Yến Lân như thế nào... Sự khác biệt này, ngay cả chính Dung Thanh Viên cũng không nhận ra.

Ba ngày sau, có một xe ngựa của Mộ phủ tiến vào Yến phủ bằng cửa ngách.

Dung Thanh Viên an bài phòng nghỉ là ngay sát viện của đại phu nhân. Như vậy vào phủ dưới danh nghĩa tỷ muội làm bạn cũng sẽ được hợp lý, sau này cũng thuận tiện cho việc gả tiến vào phủ. Về bản thân của Tam tiểu thư này, Dung Thanh Viên bởi vì lý do nghề nghiệp, cũng có cơ hội ở gần để quan sát nàng ta.

Đoan trang và xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại diễm lệ linh động. Nàng ta vừa có khí chất được ươm dưỡng trong đại gia tộc, lại không mất đi vẻ kiều diễm đáng yêu của thiếu nữ, so sánh với Chương Nhã Trữ là dễ dàng hiện lộ phần hơn.

Dung Thanh Viên hoàn toàn lấy thân phận trưởng giả nhìn, cũng quên đi mất rằng, chính nàng cũng chỉ là một tiểu nha đầu vừa mới mười bảy tuổi.

Giao phó một số việc quan trọng cho tỷ nữ thiếp thân của Mộ Tích Chi cho rõ ràng, Dung Thanh Viên liền đi. Những chuyện khác, bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp để nào dính vào quá nhiều.

Vậy mà, ngày đó Mộ Tích Chi cũng trực tiếp ở trong sân của đại phu nhân, cho đến buổi tối ngày thứ hai mới rời đi.

"Tiểu thư, bây giờ nên làm như thế nào?" Tỷ nữ lúc trước nói chuyện cùng Dung Thanh Viên tiến đến hỏi.

Mộ Tích Chi sửa lại một số châu sai trang sức trên đầu, khẽ cười nói: "Trong sân viện của ta cũng không phải chỉ có một người thân là tỷ tỷ."

"Ý tiểu thư đang nói là đại công tử?"

Mộ Tích Chi hừ nhẹ một tiếng: "Đại công tử không vội. Ta nói là tiểu phu nhân, Nhị tỷ của ta gả cho đại ca của nàng, thế thì không phải là người thân sao? Toái Tuyết, mấy năm nay sao một chút tiến bộ nguoi cũng không có?"

"Toái Tuyệt ngu độn."

Mộ Tích Chi không kiên nhẫn khoát tay: "Đến xem một chút, ta muốn đến chỗ tiểu phu nhân kia chào hỏi mấy câu."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Quyền Lực Thuộc Về Người Nào

Lúc Mộ Tích Chi tìm được đến viện của Chương Nhã Trữ, thì nhìn thấy nàng ta đang ngồi bên bàn đá cầm kim chỉ cùng vài vóc thêu thùa. Cho đến khi lại gần mới nhìn thấy, trong tay Chương Nhã Trữ là một bộ thọ y.

*Thọ y: quần áo may cho người chết hoặc sắp vào quan tài.

Bàn tay Mộ Tích Chi nắm chặt lại, trong lòng nàng ta cười lạnh.

Dường như nghe được tiếng động, Chương Nhã Trữ ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện nét kinh hoàng, nàng vội vã cất giấu lung tung món đồ đang cầm trên tay đi, run run nói: "Mộ tiểu thư, ta... ta không phải có ý đó..."

"Không sao, tỷ tỷ nàng chắc chắn sẽ..." Mộ Tích Chi nói được một nửa thì dừng lại, để cho Chương Nhã Trữ tự suy đoán về sau. "Ta có thể ngồi xuống hàn huyên nói chuyện cùng người một lát được không?"

Chương Nhã Trữ căng thẳng bất an nhìn nàng ta một cái rồi mới nói: "ngồi đi, nhưng nơi này của ta cũng không có gì để mời người."

Mộ Tích Chi dường như là bị chọc cười, che miệng nhún mảy: "Ta tới tìm người chỉ là để nói mấy câu mà thôi."

Lại đưa tay cầm lấy y phục Chương Nhã Trữ đang nắm chặt, thờ dài nói: "Tỷ tỷ nàng ốm rất nặng, khoảng vài ngày nữa sợ là sẽ không qua khỏi. Bây giờ người đang làm những thứ này, ngược lại giúp cho viện thai đỡ phải bận rộn một việc."

"Kể từ khi ta gả đến Yên phủ, vẫn luôn là Thanh Viên giúp ta. Nếu như không có nàng, ta cũng sẽ chẳng được tự tại vô lo như bây giờ, ta vì nàng làm chút chuyện là lẽ đương nhiên." Chương Nhã Trữ ngẩng mặt lên, trong mắt ánh lên tia sáng lấp lánh.

Mộ Tích Chi khẽ cười nói: "Trước kia cũng có thể nói là nàng đang giúp người, hôm nay thì chưa chắc đâu. Nàng đã ngồi lên vị trí chủ quản viện thai của Yên phủ, những việc này vốn là chức trách của nàng. Trước kia vị trí viện thai này bị bỏ trống nên mỗi một chuyện đều phải từ chỗ tỷ tỷ ta ra mặt xử lý. Ta cũng hay suy nghĩ, tại sao không có người sớm ngồi lên vị trí viện thai này, như vậy thì tỷ tỷ ta sống trong Yên phủ cũng được thư thái dễ chịu hơn một chút, nàng có thể ngâm thơ vẽ tranh hoặc không thì làm những việc nàng thích, nói không chừng hiện giờ vẫn sống khỏe mạnh."

"Viện thai không phải chính là... quản gia sao?" ánh mắt Chương Nhã Trữ như rơi vào mê vọng, dường như cực kỳ hoang mang ngốc nghếch và ngờ nghệch.

Mộ Tích Chi liếc nhìn hai tay đang phát run của nàng một cái, tiếp tục cười nói: "Quản gia của Chương gia gọi là viện thai sao? Mộ phủ của chúng ta cũng không gọi, người chẳng lẽ không biết sao? Yên phủ là đặc thù khác biệt duy nhất trong tứ đại gia tộc của chúng ta, hậu viện không phải do phu nhân làm chủ, mà tất cả mọi việc đều do một tay viện thai cai quản. Từ việc phân chia ban thưởng đến các viện, rồi sai bảo các phu nhân chỉ dạy con cháu, coi như đều là trách nhiệm của viện thai. Cho nên là, trừ mấy vị gia chủ của Yên phủ ra, vị trí viện thai trong hậu viện Yên phủ mới là to nhất."

Sắc mặt Chương Nhã Trữ có chút trắng bệch.

Mộ Tích Chi che giấu sự đắc ý sung sướng trong lòng, nắm lấy bàn tay nàng rồi nói: "ta còn nghe nói mẫu thân của đại công tử lúc gả vào phủ, đối với quy củ này cực kỳ bất mãn, cùng viện thai đòi trước đầu hơn mười năm, cuối cùng cũng vẫn là thua. Hơn nữa còn chọc cho gia chủ tức giận, khi vào kinh chinh phạt Từ Mã Dục, còn nhân tiện giết hết cả nhà mẫu tộc của vị phu nhân ấy đi."

"Chúng ta vốn là những cô gái đại biểu cho lợi ích của các gia tộc, công dụng giống nhau đó chính là đôi bên cùng có lợi, một khi hiệp ước bị phá vỡ, chúng ta chính là những phế vật bị bỏ đi đầu tiên, nên so ra thực quyền chúng ta nắm còn kém xa so với vị trí viện thai kia. Cũng may người chủ quản vị trí viện thai là người có tính tình khá tốt. Rốt cuộc cũng là tỷ nữ bên người người, cứ chỉ lời nói còn có chút lễ độ và kiêng nể người vài phần, nàng cũng không cậy nắm quyền lực trong tay mà khi dễ người. Người cùng nàng chung sống sau này chắc chắn là sẽ rất dễ chịu đi?"

"Hả... Đúng, đúng vậy... Tính tình Thanh Viên rất tốt." Chương Nhã Trữ thoát nhìn có chút hoảng hốt, trả lời đượm phần lo lắng và vô cùng dè dặt.

Mộ Tích Chi thấy mục đích của mình có vẻ đã đạt được như ý, nàng ta liền vỗ nhẹ vào tay Chương Nhã Trữ rồi nói: "Ta và người trò chuyện một chút mà quên cả thời gian, người nên nghỉ ngơi sớm đi, đêm muộn còn thêu thùa sẽ hại đến mắt, những thứ này cứ cất đi rồi mai hãy tiếp tục làm."

Mộ Tích Tri từ biệt Chương Nhã Trữ, nhưng nàng ta cũng không vội vã quay về sân viện của chính mình, mà đi dọc theo vườn hoa phía tây.

“Tiểu thư đang muốn đi chỗ nào vậy?” Toái Tuyết kinh ngạc hỏi.

Mộ Tích Chi không trả lời, chỉ tiếp tục đi về phía trước, nhưng cũng không lâu lắm, nàng ta liền ngừng lại.

“Đằng kia là, là, là... Nhị gia?” Cặp mắt của Toái Tuyết tròn to, kinh ngạc thốt lên.

Dưới ánh trăng màu bạc, gò má của nam tử tuần nhả càng mỹ diệu mê hoặc lòng người. Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của người phía dưới lên, đưa mặt tiến lại gần hôn phủ lên môi nàng. Hai người dựa sát vào nhau, tầng tầng lớp lớp quần áo chồng lẫn lên nhau, không phân biệt được rõ là y phục của nàng hay của hắn. Nhưng những tiếng rên rỉ mà miệng phát ra đứt quãng kia, như đang ám hiệu rằng hai người giờ phút này đang chìm đắm trong hạnh phúc chỉ thuộc về họ.

Bất chợt, Yến Lâm nghiêng đầu hướng nơi các nàng đang đứng liếc nhìn, mắt hoa đào đang ngậm ý cười xưa nay liền sinh hàn ý như trời đông giá rét.

Toái Tuyết bị dọa đến mức lui về phía sau mấy bước.

Hắn liền ôm chặt tiểu nữ nhân vào trong ngực, một đường hướng phía tây mà đi cho đến khi biến mất.

Mộ Tích Chi nhắm mắt lại, bàn tay đã tê cứng đến chết lặng. Khi mở mắt ra lần nữa, nàng ta đè nén lại cảm xúc đau xót trong lòng rồi nói: “Trở về đi thôi.”

“Đây là lần đầu tiên thấy Nhị gia biểu lộ ánh mắt đáng sợ như vậy.” Toái Tuyết vỗ ngực sợ hãi than thở. “Nhưng nữ nhân được Nhị gia ôm trong ngực là ai vậy? Sao cũng không thấy mang vào viện tử, chẳng lẽ chỉ là đồ chơi trong chốc lát?”

Nữ nhân kia... Dĩ nhiên là Dung Thanh Viên mà nàng vừa nói cả buổi tối hôm nay.

Vui đùa một chút sao? Không, có lẽ trước đây Mộ Tích Chi sẽ cho là như vậy, nhưng kể từ khi tỷ tỷ nàng không nắm được cái quyền lực mà vị trí viện thai kia đem lại, thì nàng sẽ không ngu xuẩn nghĩ như thế nữa.

Trong cái thời thế loạn lạc biến đổi từng ngày này, nếu Yến Lâm thật sự mang Dung Thanh Viên vào viện của mình mới là không thể yên tâm. Nhưng hôm nay, hẳn vì nàng mà giao cho Dung Thanh Viên vị trí chưởng quản viện thai.

Nàng đáng để cho hắn làm vậy sao? Đáng để cho hắn phí tâm phí sức đi yêu thương cưng chiều như thế!

Toái Tuyết vẫn còn đang một mình thì thầm nói vài câu gì đó, Mộ Tích Chi không kiên nhẫn xoa xoa trán, lạnh nhạt nói: “Toái Tuyết, ta thật là đã quá dễ dãi với người.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thiên Vị

Sau mấy ngày liên tục bị Yến Lâm giữ lại ở trong viện của mình hoan hảo, hôm nay cuối cùng Dung Thanh Viên cũng đã đi ra ngoài. Tuy nói mỗi lần nàng cũng có ý định muốn dậy sớm. Nhưng có lúc hắn cố ý trêu đùa khiến nàng không có cách nào phản kháng lại. Cho nên đến bây giờ cũng đã bị vài người xung quanh nhìn thấy.

Dung Thanh Viên xoa xoa cái gáy đau nhức, không nhịn được thở dài một tiếng. Không phải là nàng sợ quan hệ giữa nàng và Yến Lâm bị bại lộ, dù sao đây cũng là con đường mà nàng đã chọn nên chắc chắn mọi việc sẽ không thể cứ mãi giống như trước kia được. Điều mà nàng lo lắng chính là bọn họ sẽ cho rằng nàng dựa vào Yến Lâm mới ngồi được vào vị trí Viện Thai kia, chuyện như vậy đối với nàng là chẳng hay ho gì.

Mà hôm nay, mới vừa bước chân qua khỏi cửa từ sân viện của Yến Lâm, Dung Thanh Viên đã nhìn thấy Chương Nhã Trữ đang đứng núp cách đó không xa.

Hiển nhiên, Chương Nhã Trữ đang đứng ngó nghiêng xung quanh chắc chắn là đang đợi nàng. Không đợi đến khi mình bị phát hiện, Dung Thanh Viên chủ động đi về phía nàng ta.

“Tiểu phu nhân, có chuyện gì gấp sao?”

Chương Nhã Trữ kéo nàng đến chỗ khúc quanh của hành lang, nơi này có một khu rừng trúc nhỏ, trong góc còn có mấy ngọn núi giả, vô cùng yên ắng tĩnh lặng.

Lại nhìn chung quanh lần nữa, Chương Nhã Trữ mới nhìn nàng nói: “Thanh Viên, tối hôm qua Mộ tiểu thư nói cho ta biết người bây giờ là người nắm quyền lực cao nhất trong hậu viện, đúng không?”

Dung Thanh Viên cau mày, Mộ Tích Chi nói với Chương Nhã Trữ những cái này? Nàng ta định làm cái gì?

“Quyền lực của ta là do Nhị gia giao phó, tiểu phu nhân hẳn là hiểu đi.” Dung Thanh Viên nhã nhặn nói, không có thẳng thắn thừa nhận hay phủ nhận.

Chương Nhã Trữ thở phào nhẹ nhõm, trong mắt tràn đầy vui mừng: “Vậy thì tốt! Ta muốn đem Trương ma ma trước kia ở nhà đến chăm sóc ta, có thể không? Bây giờ người cũng bận rộn rồi, một mình ta ở trong viện cũng nhàm chán. Trương ma ma trước kia vẫn luôn chăm sóc ta, người chắc chắn cũng biết mặt. Chính là người vào hôm ta xuất giá đứng ôm ta khóc đấy!”

Dung Thanh Viên cẩn thận suy nghĩ một chút, đúng thật là có một người như thế. Nhưng khi ấy thời gian nàng sống ở Chương gia cũng ngắn, đối với vị ma ma này tính tình ra sao nàng cũng không nắm rõ lắm. Nếu chỉ là một mực muốn đi theo để chăm sóc Chương Nhã Trữ, vì sao lúc nàng ta xuất giá không phụng bồi cùng?

“Chuyện này khó lắm sao?” Chương Nhã Trữ cẩn thận nở nụ cười rồi nói: “là bởi vì chuyện của đại phu nhân nên không được sao? Ta nghe Mộ tiểu thư nói là không đến mấy ngày nữa sẽ xảy ra chuyện, ta có thể chờ đại phu nhân hạ táng xong rồi mới đi cho ma ma tới.”

Dung Thanh Viên luôn cảm thấy lời này có điểm nào đó nghe không hợp lý, nhưng lại không thể phát hiện ra được là điểm nào. Cho nên nàng vẫn gật đầu đồng ý.

Lúc này Chương Nhã Trữ mới cao hứng rời đi.

Dung Thanh Viên đem chuyện này gạt sang một bên, đi Lý Sự Đường giải quyết xử lý một số chuyện vặt vãnh, sau đó thì cho người gọi Tô Hòa tới.

Tô Hòa vốn là thị nữ phục vụ ở trong sân viện của đại công tử. Nhưng đại công tử lại rất ít khi ở trong phủ, cho nên mới dưỡng lên tính tình buông tuồng của nàng ta. Bình thường nếu như không ở trước mặt nàng, thì nàng ta chính là đang đi lang thang lêu lổng ở nơi nào đó. Vì vậy tin tức của Tô Hòa so với những người khác cũng tinh thông nhanh nhạy hơn một chút.

Tô Hòa vừa đến liền cười hi hi rồi trêu đùa làm đại lễ: “ta vừa mới biết Dung Thanh Viên ngài nắm quyền viện thai rất lợi hại! Sau này nếu có thể thì phải bảo vệ ta một chút!”

“Nghe ai nói như thế?”

Tô Hòa tiến đến gần, cầm lấy đồ điểm tâm bày trên bàn cắn một miếng rồi nói: “Tỳ nữ bên cạnh tiểu phu nhân! Hình như là Mộ tiểu thư nói, cô nương ngài nói xem nếu như Đại phu nhân thật sự không qua được, Mộ tiểu thư này sẽ tiếp tục ở lại trong phủ, hay là sẽ quay về Mộ phủ đợi đến ngày xuất giá? Tóm lại là sẽ phải gả vào đây, chạy tới chạy lui chẳng phải quá tốn thời gian sao? Nhưng nếu như không đi, nào có chuyện trước khi xuất giá lại cứ ở lì trong phủ của phu gia (nhà chồng), Mộ phủ làm như vậy chẳng phải là hạ mình tự nhận bản thân thấp kém hơn so với Yến phủ sao?”

“Người ngược lại nghĩ quá nhiều.” Dung Thanh Viên gõ nhẹ lên trán của Tô Hòa.

“Ban đầu khi Mộ tiểu thư kia tới chẳng phải là người còn kỳ quái sao? Bây giờ lại hiểu rõ tất cả rồi.”

Tô Hòa rút cổ một cái: “Ta cũng là nghe cận vệ bên người của đại công tử nói. Ta nghe lên thấy vậy, người không được nói cho người khác biết đấy! Hình như Gia chủ đã thay mặt đại công tử đồng ý rồi, Mộ tiểu thư sẽ phải gả vào thay thế đại phu nhân đấy!”

Thay mặt đại công tử đồng ý?

Dung Thanh Viên cảm thấy trán mình hơi giật giật, hỏi: “thái độ của đại công tử như thế nào?”

“Không biết.” Tô Hòa lắc đầu. “Gần đây không thấy đại công tử. Hiện tại ta tò mò chính là, tại sao gia chủ tới bây giờ vẫn chưa cân nhắc hôn sự của Nhị gia?”

Nàng ta xòe bàn tay ra đếm từng đầu ngón tay: “Năm nay Nhị gia cũng đã hai mươi năm, cứ nhiên vẫn chưa thấy nói đến hôn sự, lần đó có Chương gia tự cho là đúng gả tiểu phu nhân tới. Người nói xem Nhị gia không thân với tiểu phu nhân, có thể đem nàng ta quẳng sang một bên không thèm để tâm tới, gia chủ cũng không nói hẳn. Chẳng giống như đại công tử, tính cả Mộ tiểu thư đến nay cũng là người thứ ba rồi! Người bên cạnh đại công tử cũng không nhìn được mà oán trách hẳn.”

“Nếu ta là Mộ tiểu thư. Chắc chắn là sẽ muốn gả cho Nhị gia hơn, thoải mái tự tại hơn, đã thế Nhị gia còn tài giỏi như vậy...”

Tô Hòa rõ ràng rành mạch bình phẩm, Dung Thanh Viên nhất thời cảm giác đầu mình hơi căng đau.

Từ trong thâm tâm của nàng mà nói, dĩ nhiên là không hy vọng Yến Lâm lập gia đình. Dù sao ai cũng không thể đảm bảo được Yến Lâm sẽ không yêu thê tử của hắn, vạn nhất sau này sẽ tước đoạt đi quyền hạn của nàng thì sao đây, nàng đương nhiên sẽ không thích.

Nhưng nhắm đi tính lại, theo cách gia chủ đối xử với Nhị gia và đại công tử, đích xác là có sự thiên vị. Nhưng lý do có lẽ không phải vì Nhị gia là con thứ mà không phải là con cả đi? Nếu gia chủ có thể đem Yến phủ phát triển đạt được như ngày hôm nay, nhất định cũng không phải là người hồ đồ.

Dung Thanh Viên biết mình không có tư cách đi hỏi Yến Lân về chuyện này, nhưng nàng không nhịn được.

Nàng bây giờ tốt hơn nhiều so với cây lục bình trôi lơ lửng trên mặt nước, không có lấy một chỗ dựa như trước kia, nàng cần một chút bảo đảm.

Dung Thanh Viên ngay lập tức thu xếp mọi việc cho thỏa đáng, rời khỏi Lý Sự Đường đi tìm Yến Lân.

Nhưng nàng quên bên người mình còn có một Tô Hòa. Lúc đi tới đột nhiên nghe thấy tiếng đàn, nàng cũng không thể lựa chọn cách lẳng lặng quay đầu bỏ đi.

“A, đó không phải là Mộ tiểu thư và Nhị gia sao? Mới sáng sớm mà đã hăng hái như vậy? Chẳng lẽ Mộ tiểu thư này giống như trong suy nghĩ của ta, nàng cũng coi trọng Nhị gia? Cô nương, bây giờ chúng ta vẫn tiếp tục đi đến chỗ kia sao?”

Dung Thanh Viên không nói lời nào, nàng giơ tay lên xoa trán, chưa bao giờ chân chừ đưa ra quyết định giống như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trù Tính

Mộ Tích Chi đưa bốn đàn cầm trong tay, ánh mắt lại không nhìn được tà tử liếc hướng nam tử đang đứng dựa ở cột đình.

Yến Lân hôm nay mặc một thân cẩm y màu tím khói, phối hợp với cây ngọc trầm đen huyền bóng nhuận đem dung nhan của hấn tuần mỹ lên mấy phần, nhưng đột nhiên quanh thân hấn lại tỏa ra khí thể lạnh lùng.

Nàng ta vẫn luôn biết là hấn tuần mỹ, nhưng che dấu khéo léo dưới dung nhan lãnh diễm kia là một cái đầu túc trí đa mưu.

Trận đánh năm ấy ở Xương Hà, mười vạn Trần binh của Mộ phủ mưu đồ chiếm đoạt vùng đất phía bắc ở Xương Hà của Yến phủ.

Tam ca nàng đích thân cầm quân đi chinh chiến, mà Yến phủ chỉ còn có chưa đến hai vạn trú binh, vốn tưởng rằng đó là việc dễ dàng như lấy đồ từ trong túi mình ra, nhưng lại hết lần này tới lần khác bị hấn cản trở. Không chỉ khiến binh mã Mộ phủ hao tổn hơn phân nửa, hấn còn mở rộng biên giới phía bắc của Yến phủ ra mười mấy ngàn vạn dặm.

Chính là kẻ từ sau trận chiến này, Mộ phủ biến thành kẻ yếu trong Tứ đại gia tộc, nhưng nổi danh toàn thiên hạ lại là đại công tử Yến Kỳ của Yến phủ.

Nếu không phải nàng tự mình núp ở bên cạnh Tam ca, chính mắt nhìn thấy vị tướng quân đó đem binh ra thống chiến, sợ là cũng sẽ bị lừa gạt.

Dung nhan tuần mỹ vô song của hấn ở lần đầu tiên gặp mặt để lại cho nàng ấn tượng khó phai. Còn nhớ lúc đó gặp mặt, hấn khoác khôi giáp trên người, dáng người dong dong toàn thân toát ra khí thể lãnh liệt khiến cho tất cả đều phải hàng phục dưới chân hấn. Từ hôm đó nàng liền nhớ mãi không quên vị lãnh mị nam tử chém giết hơn phân nửa binh lính của Mộ phủ, so với hoa đào nở rộ còn diễm lệ hơn.

Nhưng nàng không hiểu, rõ ràng năng lực của hấn không hề thua kém đại công tử, thậm chí còn có thể nói là mạnh hơn nhiều. Vì sao Yến Lân lại cam nguyện ở đằng sau cai quản nội viện của Yến phủ? Lại vì sao đem chiến công của mình cho đại công tử?

“Tài đánh đàn của Mộ tiểu thư thật cao siêu, sau này đại ca thật có phúc.” Yến Lân khẽ nhếch môi cười, nhưng lại có vẻ mạn bất kinh tâm.

Mộ Tích Chi nghiêng đầu, tình ý trong mắt khó kìm nén: “Nhị gia cảm thấy thế nào?”

Yến Lân đứng thẳng lên, cười nói: “Tại hạ là kẻ thô bỉ, chỉ biết hoàng bạch vật.”

Mắt thấy hấn chuẩn bị xoay người rời đi, Mộ Tích Chi vội vàng nói: “Nhị gia thật sự không hề nghĩ tới cái vị trí đó sao?”

“Vị trí nào?” Hấn quay đầu lại, mi mắt mỉm cười, tựa như thật sự không hiểu lời nàng ta nói.

Mộ Tích Chi tự giác đứng dậy, vòng qua cổ cầm đứng ở bên cạnh hấn, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt hoa đào mê người kia: “Mộ Tích Chi ta đã thấy rõ ràng vì vậy nguyện thối lui khỏi lúc thiên hạ đang phân tranh. Trách một chủ phụ chi, Chương gia chưa đủ gây uy hiếp, Niếp thị lại ở Lan Giang cai quản phía nam, còn có ai có thể tranh đoạt cao thấp cùng Yến phủ? Mà Nhị gia ngài... so với đại công tử, hoặc so với ai khác đều xứng đáng hơn.”

“Mộ tiểu thư nói là Mộ phủ nguyện đem ta đẩy lên để vị hoàng thành?” Hấn hí mắt một cái, chột cùi người kéo khoảng cách giữa hai người gần hơn.

Một Tích Chi chỉ cảm thấy quanh thân bị một khí thể áp bách gây đè nén, nhưng nàng ta không muốn buông tha cho cái cơ hội có thể thân cận hấn lúc này. Ngược lại, nàng ta còn kiễng chân lên nghênh đón: “Không chỉ có Mộ phủ, còn có ta, Mộ Tích Chi.”

Hấn cười, trong con ngươi dâng lên tinh quang như ngàn vì sao lấp lánh trong bầu trời đêm, khiến cho Mộ Tích Chi như bị đắm chìm trong đó.

Hai người dán lại thật gần, lụa trắng quanh đình nghỉ tung bay nhẹ nhõm vô cùng thân mật.

Yến Lâm giơ tay lên bấm ở cằm của nàng ta: “Không biết Mộ tiểu thư cùng ta thương lượng là để trừ tính cho cái gì vậy?”

Mộ Tích Chi đang định trả lời, sau lưng Yến Lâm liền truyền đến một giọng nói trầm thấp và thanh lạnh: “Nhị gia, Mộ tiểu thư chắc chắn sẽ là phu nhân của đại công tử, không phải là người để Nhị gia ngài có thể tùy ý trêu chọc ăn hiếp.”

Mộ Tích Chi cau mày, còn Yến Lâm thì đã thu tay về xoay người lại, giọng nói nhẹ nhàng: “Tiểu Thanh Bảo khi nào thì thấy ta bắt nạt Mộ tiểu thư vậy?”

Dung Thanh Viên âm thầm nắm chặt lòng bàn tay của chính mình, nàng đứng là vẫn không thể nhìn được nên mới lên tiếng, nhưng nhìn thấy hình ảnh này lại khiến cho nàng hận không được... hận không được...

Hận không được cái gì? Nàng nhất thời chưa nghĩ ra, chỉ biết tuyệt đối không thể để cho Mộ Tích Chi câu dẫn Yến Lâm.

Khuôn mặt Dung Thanh Viên nghiêm túc, nàng lãnh đạm nói: “Không bắt nạt là tốt nhất. Sau này Mộ tiểu thư chính là đại tẩu của Nhị gia, đừng làm rối loạn thứ tự lớn nhỏ. Tô Hòa, đưa Mộ tiểu thư trở về.”

“Dung viện thái, ta hôm nay là Mộ tiểu thư của Yến phủ, ngài đừng bôi nhọ thanh danh của ta.”

Dung Thanh Viên cười, thần sắc không vui nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Tích Chi: “Bây giờ đang là tiểu thư của Mộ phủ, vậy ta cùng Nhị gia đàm luận chuyện nội bộ của Yến phủ có liên quan gì tới Mộ tiểu thư sao? Nếu thật là Thanh Viên nói sai, Mộ tiểu thư đời này không gả vào Yến phủ, vậy thì Thanh Viên xin nguyên dập đầu bồi lễ.”

“Tô Hòa, còn không đưa Mộ tiểu thư trở về!”

Tô Hòa ngậy ngốc đáp lại một tiếng, mà Mộ Tích Chi là theo sau rồi đi.

Đợi cho đến khi bóng lưng hai người xa dần, Yến Lâm đi tới ôm nàng, nhưng lại bị nàng nghiêng người né tránh.

“Thanh Viên còn có chuyện quan trọng phải xử lý, cho nên không thể tiếp tục phụng bồi.”

Chẳng qua là vừa mới nghiêng người, liền bị tay của hắn từ phía sau mò vào trong ngực. Hắn kê môi vào lỗ tai nàng cười nhẹ, nghe ra được sự thích ý và vui mừng trong giọng nói của Yến Lâm: “Tiểu Thanh bảo là đang ăn dấm sao?”

“Nhị gia nói đùa, sao Thanh Viên có thể ăn dấm được. Hay là Nhị gia lo lắng ta sẽ phá hư quy củ. Nhị gia nghĩ nhiều rồi, nữ nhân trong viện nhiều như vậy, vì có gì lại là Mộ tiểu thư?”

“Ý Thanh Bảo là ta có thể tìm những nữ nhân khác?” Hắn cắn nhẹ rái tai nàng.

Nàng lại bấm bấm cổ tay chính mình, kiềm chế ngọn lửa tức giận trong lòng đang tùy thời tùy lúc sẽ bùng phát ra ngoài, lạnh nhạt nói: “Nhị gia là chủ tử, muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế đó.”

Vừa nói như vậy, nàng lại liền nhớ đến hình ảnh xảy ra mới cách đây không lâu, thân thể như có ý thức phản kháng, giằng co thoát khỏi ma trảo của hắn.

Nhưng đại chương của Yến Lâm lại buông lỏng nàng ra: “Nếu còn có việc, liền không cùng nàng náo loạn nữa, trở về làm việc đi.”

Dung Thanh Viên nhất thời run rẩy sợ hãi, không nghĩ tới hắn sẽ dễ dàng buông tha nàng như vậy. Theo như tính tình hàng ngày của Yến Lâm, lần nào hắn cũng quản chế nàng, nàng có nháo loạn ra sao thì cũng chỉ nằm trong sự kiểm soát của hắn, hôm nay hắn cư nhiên tin vào cái có vớ vẩn này của nàng?

Chẳng lẽ, hắn thật sự có liên quan đến Mộ Tích Chi kia, cho nên mới dễ dàng mặc kệ nàng?

Dung Thanh Viên càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng phát hận, nhưng rốt cuộc vẫn còn mấy phần kiên cường ngạo mạn trong tâm tính, không muốn lộ ra nửa phần nhu nhược yếu ớt trước mặt hắn, nàng liền nói: “Đa tạ Nhị gia, Thanh Viên cáo lui.”

Lần nữa trở lại Lý Sự Đường, Dung Thanh Viên nhìn thấy hàng chồng sổ sách giấy tờ chất đống trên bàn cần nàng tới giải quyết, lần đầu tiên cảm thấy phiền não.

Nhưng là không được, lý trí nói cho nàng biết nhân lúc này phải nắm được càng nhiều thực quyền ở trong tay thì càng tốt, chứ không phải những thứ không thiết thực kia. Dù sao thì bây giờ Yến Lâm cũng chưa thể trắng trợn nâng đỡ Mộ Tích Chi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Thật Chua

Dung Thanh Viên vui đầu vào xử lý công việc không biết đã bao lâu, bên tai chợt truyền đến một tiếng cười khê. Không đợi cho đến khi nàng ngẩng đầu lên nhìn, hai cánh tay từ phía sau liền bao vây vòng quanh, ôm chặt lấy nàng, ồng sâu vào trong ngực.

Hơi thở quen thuộc mà dễ người tràn ngập quanh chớp mũi.

Nàng nghiêng đầu khiến cho nụ hôn của hắn rơi trên má, rồi nghe hắn mỉm cười và nói: “Thật chua.”

“Mùi Nhị gia sợ là bị hư rồi, sao ta không ngửi thấy mùi chua nào cả?” Dung Thanh Viên cúi đầu gạt bàn tay đang làm loạn của hắn ra, không muốn cách hắn gần như vậy.

Thật vất vả mới điều chỉnh được tâm tình tốt, nàng cũng không muốn vì hai ba câu nói của hắn liền bị phá hư nữa.

Yến Lâm thuận thế buông ra, nhưng trong giây tiếp theo hắn liền bước vài bước vòng qua ghế bệ nàng lên: “không sao, một mình Nhị gia ta ngửi thấy là được.”

Vài động tác đơn giản của hắn chỉ trong tích tắc ngăn người nhưng Dung Thanh Viên cũng chẳng ngoan ngoãn thuận theo, nàng cứ thế giãy giụa đòi thoát ra khỏi ngực hắn: “Nhị gia mau thả ta xuống!”

“Còn cử động nữa, ta ở trong nơi này ăn nàng.” Hắn phải giả bộ uy hiếp mới khiến cho nàng an tĩnh lại.

Đợi đến khi cái bàn tròn được bày đủ loại món ăn, Yến Lâm cũng không có buông nàng ra, mà hắn trực tiếp đặt nàng ngồi trên đùi chính mình, một tay ôm lấy vòng eo thon thả của nàng, một tay cầm đĩa ngọc gấp những món nàng thích ăn, đưa tới bên miệng Dung Thanh Viên.

“Tiểu nha đầu nghịch ngợm, vì Mộ Tích Chi kia mà ngay cả ngọc thiện cũng không dùng, thật sự sẽ để cho ta tìm nữ nhân khác sao?”

“Nhị gia muốn tìm ai, cùng Thanh Viên không liên quan.” Mắt nàng mở to lườm hắn, thậm chí thân thể còn có ý cách xa cánh tay hắn một chút.

Yến Lâm bật cười, hắn vui vẻ tiếp tục trêu đùa, giả bộ tiến đến gần người hương thơm ngát trên cơ thể nàng rồi nói: “Ngửi cái mùi chua này xem. Nếu ngày nào đó ta thật sự dính với nữ nhân khác, hắn là dùng cái chết để phân định rạch ròi quan hệ với ta đi?”

“Nhị gia nói đùa, Thanh Viên sẽ không vì người xung quanh mà tổn thương tới chính mình. Đợi đến khi Nhị gia cưới phu nhân, Thanh Viên tự khắc sẽ hoàn thành trách nhiệm được giao phó, tuyệt đối sẽ không khiến Nhị gia phải thất vọng.”

Nhìn một chút, cổ tay của nàng cũng bị chính nàng nắm đở, còn mạnh mẽ nói sẽ không làm thương tổn đến chính mình.

Liếc thấy động tác nhỏ trên tay nàng, Yến Lâm tiếp tục dai dẳng trêu chọc nàng nói: “Nhưng thân thể này của tiểu Thanh bảo đã bị gia chiếm dụng, toàn thân đã bị gia lưu lại ấn ký cùng mùi vị, vì thế gia nên làm thế nào cho phải đây?”

Nàng cắn chặt môi dưới, hơi nước tràn ngập trong hạnh mâu, bộ dáng nhỏ nhắn vừa quật cường vừa đáng thương, thật là khiến cho hắn không nhịn được mà... tiếp tục giãy xéo.

Cảm giác được thân thể nàng run rẩy, Yến Lâm tự biết ở trong lòng không thể trêu chọc nàng thêm nữa, hắn liền đặt đĩa ngọc xuống, vòng tay bao bọc ôm gọn lấy thân thể của nàng.

“Nếu tiểu Thanh Bảo vẫn chưa đói, chúng ta đi làm những thứ khác.”

Cho đến khi bị vớt xuống lớp chăn đệm dày cộm, êm ái trên tiểu tháp. Dung Thanh Viên mới nhận ra được Yến Lâm muốn làm cái gì.

Nàng giận đến mức toàn thân phát run. Buổi sáng còn cùng Mộ Tích Chi kia dây dưa không rõ, bây giờ liền muốn đeo bám khi dễ nàng, sao nàng có thể chấp nhận được?

Lập tức liền lấy chân đạp hắn một cước, nhưng cái chân đó lại bị hắn bắt được nhéo vào trong tay.

Sau đó, tất cả tiểu khổ đều bị hắn lưu loát cởi đi, sức lực yếu ớt như con mèo con của nàng sao chống lại được hắn.

Hắn lần người đến gần, đem nàng đặt ở dưới thân, đỉnh dục vọng cứng rắn đang ngao nghể vuron cao trước cánh hoa khê run rẩy của nàng.

Dung Thanh Viên không khống chế được sắp khóc, hai tay vẫn không quên đẩy Yến Lâm ra: “Nhị gia có sao phải ép buộc ra?”

Nàng mới vừa nói xong, liền cảm giác được cơn thịt cứng rắn nóng bỏng kia tiến vào bên trong hoa huyết một chút. Nàng không chuẩn bị bất kỳ chút gì, bên trong chật hẹp khô khốc, tiểu huynh đệ của hắn vừa tiến vào khiến nàng đau đớn đến mức sắc mặt tái xanh.

“Thanh bảo không nói mình muốn gì, gia sao có thể cho nàng được?” Hắn nói, một cái tay cách y phục đặt lên bầu ngực của nàng, chậm rãi nắn bóp.

“Vậy Nhị gia buông ta ra.”

Môi Yến Lâm khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ: “thật sự muốn ta buông ra? Kể cả khi ta nói cho nàng biết ta và Mộ Tích Chi một tí dính líu đây đưa đều không có, nàng ta có thể làm cũng chỉ có thể là tẩu tử của ta!”

“Nhưng ta rõ ràng nhìn thấy các người...” Dung Thanh Viên không khỏi ngạc nhiên sửng sốt.

“Nhìn thấy cái gì?” Hắn cúi người dán lại gần hơn, lúc trước cổ áo cũng đã bị một bàn tay dò vào, giờ đây dễ dàng chui vào nắm lấy nhũ phong của nàng xoa nắn. “Ta có đụng nàng ta như vậy sao, hử?”

Hắn ngậm chặt môi dưới của nàng, dùng hàm răng cạy mở cổ họng khai phá cho cái lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng nàng.

“Muốn biết nàng ta nói với ta cái gì không?” Hắn dán sát gần môi của nàng, giọng nói trầm thấp mang theo đầy cảm dỗ.

“Muốn.”

Khó có khi thấy được nàng thẳng thắn thành thật như vậy, tâm tình Yến Lâm rất tốt, hắn đặt một nụ hôn lên đôi mắt mê mang sương mù của nàng. Sau đó liền nhanh chóng cúi bỏ toàn bộ y phục còn sót lại trên người Dung Thanh Viên, đồng thời trầm thấp nói: “Để gia ăn no đã, gia sẽ nói cho nàng biết.”

Y phục rơi vãi lung tung, tay hắn rời khỏi nhũ phong của nàng, nhưng tiểu huynh đệ của hắn thì nhất định không chịu rời khỏi tiểu huyết chạt hẹp, ấm áp mềm mại của nàng, do vậy quần dài chưa cởi hết của hắn vẫn vắt thành đồng ở ngang hông.

Thân mật hôn dọc theo mi mắt nàng đi xuống phía dưới, khẽ cắn nhẹ trên chóp mũi xinh xắn một cái, đem tiếng kêu rên của nàng ngăn lại, liếm mát gặm cắn đôi môi mềm mại, hắn yêu thích cái cảm giác răng môi dây dưa với nàng như vậy. Tình ý nồng đậm hận không thể nuốt nàng vào trong bụng, giấu thật kỹ tránh cho nam nhân khác mơ ước đến.

Cái lưỡi thô ráp trượt sâu vào trong miệng nàng, lục soát khám phá một vòng rồi mới chơi đùa quán quýt với lưỡi nàng, tình tề trêu chọc nó không ngừng.

Hai cánh tay Dung Thanh Viên ôm lấy cổ hắn, đem mình tiến gần sát lại.

Một tay rảnh rỗi xoa bóp tiêu nhũ trước ngực nàng, thân thể trải qua những ngày được hắn âu yếm yêu chiều, đôi tiêu nhũ trắng như ngọc chọc người yêu thương rõ ràng đã trưởng lớn hơn trước không ít. Hắn đem nàng biến thành tư thế quỳ úp sấp xuống, lúc này đôi tiêu nhũ của Dung Thanh Viên không ngừng đung đưa rơi vào ma trảo của hắn.

Nghĩ tới những thứ này, Yến Lâm liền không nhịn được dùng sức, đem da thịt non mềm ấm áp dưới lòng bàn tay nhu đến nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chủ Tử

Dục vọng ở hạ thân căng trướng đến phát đau, Yến Lâm bắt buộc phải rời khỏi môi của nàng, thì thầm nói: “tiểu Thanh Bảo, thả lỏng ra một chút được không?”

Tuy là hỏi như vậy, nhưng cũng chẳng đợi nàng trả lời mà ngay lập tức tiến quân vào bên trong. Cảm giác được một chút ẩm ướt, nhưng không đủ trơn để cho hắn dễ dàng ra vào. Hắn cúi đầu nhìn nàng thì thấy đôi mi thanh tú đang nhũn chặt lại.

“Tiểu Thanh Bảo, trước hết để cho ta đi vào.” Hắn vào tiểu huyết của nàng, chắc chắn sẽ khiến cho nàng đau, thay vì từng chút một cố gắng chen lấn đi vào khiến thời gian đau đớn kéo dài, không bằng dứt khoát cắm thẳng vào tận sâu bên trong cùng.

Hắn ngồi thẳng lên, hai tay nắm lấy hông của nàng, dùng lực đem phần còn thịt còn sót lại cắm toàn bộ vào. Tiểu huynh đệ của hắn chạm đến hoa tâm, hắn lại đụng mạnh hơn vào cái miệng nhỏ nhắn bên dưới. Yến Lâm cảm thấy, đây mới là viên mãn.

“Đau!”

Thanh âm của nàng vừa gấp lại vừa cao, cứ thế xuyên thấu qua cửa sổ nửa khép truyền đến ngoài phòng.

Bởi vì tầm quan trọng của Lý Sự Đường, nên bên ngoài luôn có thị vệ canh gác, người bình thường nếu không được cho phép, tuyệt đối không thể tới gần.

Nhưng hôm nay, Yến Kỳ có tâm tư muốn đến nhìn Dung Thanh Viên một cái, không muốn mới vừa tới gặp nàng một chút, sẽ có tiếng xì xầm bàn tán sau lưng khiến người khác hiểu lầm.

Đợi đến khi đứng ở cửa chính chuẩn bị đi vào, lại bị cánh tay giơ ra ngăn cản của một tỳ nữ.

Yến Kỳ cau mày nhìn tỷ nữ xa lạ, giận giữ hỏi: “Không biết ta là ai sao?”

“Biết. Chẳng qua là cô nương bây giờ không tiện gặp đại công tử.” Sắc mặt Ti Âm bình tĩnh trả lời.

“Có chuyện gì mà không tiện?”

Mới vừa nói xong, cả hai người liền nghe thấy một âm giọng khác trầm thấp mà quen thuộc vang lên. Thanh âm thật ra cũng không lớn, chẳng qua cả hai đều là người tập võ, có nội lực, tai thính mắt tinh hơn những người bình thường. Cho nên Yến Kỳ và Ti Âm đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Rõ ràng là tối hôm qua vừa mới đi vào, sao cái miệng nhỏ nhắn phía dưới này giờ đây lại chặt như vậy? Tiểu Thanh Bảo ngoan, thả lỏng để gia dễ dàng tiến vào, đừng tiếp tục kẹp chặt gia, nếu cứ như thế này sẽ vẫn phải chịu đau.”

Yến Kỳ xanh cả mặt, dĩ nhiên là hiểu Yến Lâm và Dung Thanh Viên làm cái gì ở bên trong, nhưng có chút không vui ở trong lòng, liền trách mắng Ti Âm.

“Thân là tôi tớ của Yến phủ, lại cũng dám không tuân mệnh chủ tử, đi xuống lãnh phạt.”

“Không.” Ti Âm cũng không nhúc nhích, ngược lại còn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Yến Kỳ: “chủ tử của ta là Nhị gia, không phải là Yến phủ.”

“Thế nào, nha đầu trong sân viện của Yến Lâm thì không phải là người của Yến phủ ta sao?” Yến Kỳ cười lạnh.

“Lúc tất cả mọi người của Yến phủ biết ta gặp nạn mà coi như không thấy, chỉ có Nhị gia đã cứu ta. Đại công tử, ta đã từng gặp qua ngài, thậm chí gặp trước cả Nhị gia.”

Khi đó nàng nghe nói đại công tử Yến phủ kỳ lân kỳ tài, đối với kẻ dưới thương phạt phân minh. Cho nên nàng mang lòng hy vọng được gia nhập vào đội ngũ phụ tá của Yến Kỳ. Nhưng Yến Kỳ chỉ coi nàng là loại dân chạy nạn, lạnh nhạt liếc qua một cái rồi không bao giờ thêm đếm xỉa đến nữa.

Nhị công tử với gương mặt tuấn điểm kia thì ngược lại, trong mắt không để ý tới sự bần thiêu của nàng, mi mắt mỉm cười, cũng không hề lộ vẻ khinh thường nàng và hỏi.

“Cô nương nguyện giúp ta sao? Bản thân ta là có chút lo xa quá mức, sợ phu nhân tương lai bị người ghen ghét hãm hại, vẫn cần một thiếp thân hộ vệ bảo vệ nàng.”

Từ sau hôm đó, nàng liền đổi tên thành Ti Âm, theo theo sau lưng Ti Khuyết.

Ti Âm không tiếp tục nhớ lại nữa, khom người đối với Yến Kỳ nói: “Đại công tử thứ lỗi, Yến phủ cũng không có khế ước bán thân của ta, ta chỉ biết mạng của ta là thuộc về Nhị gia.”

Yến Kỳ nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, cuối cùng quay người rời đi.

Mà bên trong phòng, lại là một bức tranh khác.

Yến Lâm bóp hông Dung Thanh Viên nhắc nhở nàng phải thả lỏng, nghe nàng hừ hừ kêu đau mới chậm lại.

“Ngài mỗi lần đều như vậy.” Đôi mắt nàng tràn ngập một tầng hơi nước, đáng thương nhìn hấn, thanh âm nỉ non yếu ớt.

Yến Lâm cực kỳ yêu cái bộ dáng làm nũng này của nàng, đem tiểu huynh đệ thôi lui ra hơn phân nửa rồi lại đụng vào chỗ sâu nhất bên trong, ầm ạch nói: “Sao hử?”

“Cũng chỉ biết lo cho mình được vui sướng thoải mái...”

Hắn cười, cúi người gặm cắn môi của nàng thêm lần nữa.

“Thì ra là Tiểu Thanh Bảo trách gia không chịu để cho nàng được hưởng thụ. Ngoan, sau này phải nói ra như vậy, có nói thì gia mới biết để thỏa mãn nàng.”

Dung Thanh Viên vừa xấu hổ lại vừa tức giận, ý nàng đâu phải như vậy! Rõ ràng... rõ ràng ý nàng là động tác thô lỗ, mạnh bạo của hắn, không để ý chút nào đến cơ thể nàng đã chuẩn bị xong hay chưa? Cứ ép buộc xông pha bắt nàng phải tiếp nhận hắn như thế.

Mấu chốt nhất chính là, động tác của hắn không hề chậm lại một chút nào. Hắn biết rõ tiểu huynh đệ của hắn thô to cứng rắn, mỗi lần hoan ái tiểu huyết của nàng phải rất khó khăn mới thích ứng được. Nhưng đại điều của hắn tiếp tục tiến vào càng ngày càng sâu, khiến cho bướm nhỏ của nàng bị mài nóng lên.

Không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, lần này Yến Lâm không có hôn sâu, nhanh chóng chuyển đôi môi nóng bỏng của mình qua chỗ khác. Sau đó, chính là vỗ lấy một bên nhũ phong của nàng.

Dung Thanh Viên không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng hung hăng bú mút toát ra từ miệng hắn. Cái tay còn lại của hắn nắm bóp gầy xéo đầu nhũ kia của nàng, tuy đau đớn nhưng lại mơ hồ truyền ra mấy phần sung sướng, muốn kêu hắn dùng lực mạnh bạo hơn một chút.

Nàng không chịu nổi kích thích như vậy, thân thể dần trở nên mềm mại và uyển chuyển. Hoa kính cũng càng ngày càng ướt, cảm giác tê dại ngứa ngáy dần dần lan tràn ra khắp cơ thể.

Nàng nằm dưới uốn éo cọ quây thân mình vào cơ thể hần để giải tỏa mấy phần khó chịu nhứt nhối sâu bên trong.

Yến Lâm đột nhiên hung hăng kéo chân nàng đặt chúng lên vai hần, đại điều men theo khe rãnh ở hông mò tìm bướm nhỏ mạnh bạo đụng nát nó.

“Tiểu Thanh Bảo! Mở mắt ra, nhìn một chút xem lỗ lỗ nhỏ này của nàng cắn nát ta như thế nào!”

Âm giọng hần trầm thấp đầu độc dụ dỗ nàng, tay còn không quên đánh mạnh lên một bên hông tròn trịa khiến cho mị thịt bên trong càng va chạm áp sát còn thịt hơn, vách tường nội bích cảm nhận rõ rệt được đường gân trên đại nhục bông hơn.

Dung Thanh Viên nghe thấy lời lẽ thâm đáng, tức tằng của Yến Lâm liền mở mắt ra, dung nhan thoáng chốc đỏ bừng, hoa kính bắt đầu gấp rút thít lại nhanh hơn, chặt hơn.

Nàng nhìn thấy cây trường thiết thô cứng to dài kia không chút lưu tình cắm ngập tận gốc vào bên trong, bụng nàng nhô lên một vết dài khắc họa rõ nét hình dáng côn thịt đang vùi sâu trong thân thể mình.

Nhưng lúc đại điều lui ra, bướm nhỏ của nàng vẫn vít quần quýt lấy không rời như muốn níu kéo lại. Nàng thậm chí còn có thể nhìn thấy phía trên đại nhục bông dính đầy hoa dịch lấp lánh trơn ướt.

Lấy hai tay che mắt của mình lại, làm vậy cũng không thể quên đi hình ảnh dâm mỹ vừa rồi.

Nhưng càng không nhìn thấy, lại càng khiến cho những giác quan khác nhạy cảm hơn rất nhiều.

Yến Lâm dùng lực tiến vào mật đạo, càng tiến vào sâu, nhiệt độ chỗ giao hoan càng nóng hơn. Hần bắt nàng chống đỡ cột trụ kinh thiên thô cứng của chính mình, vô tình khiến cho Dung Thanh Viên mất khống chế hô to gọi nhỏ sợ hãi rên rỉ. Sau đó môi nàng khẽ nhếch, vô lực thờ dốc.

“Tiểu Thanh Bảo, thoải mái sao?” Từng hơi thở nặng nề, nóng rực của hần phả vào tai nàng khiến nàng chỉ cảm thấy đau rát.

Tại sao... hần còn không mau phát tiết ?

Mũi chân Dung Thanh Viên co cứng lại, vô ý thức dùng lực thắt chặt đại nhục bông của hần.

Yến Lâm thở hổn hển, đem hai đùi của nàng chèn ép áp lên hai luồng miên nhuyễn mềm mại, nắm lấy chỗ cong gấp của đầu gối nàng, rồi nặng nề đụng đến chỗ sâu nhất, đụng nát khẩu cung của nàng. Mật dịch trong bướm nhỏ của Dung Thanh Viên chợt tuôn trào chảy ra, tưới ướt đầm đĩnh đại điều của hần.

Nàng thả lỏng thân thể, buông mình tận hưởng khoảnh khắc đạt cao triều...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bệnh Tình Nguy Kịch

Yến Lâm cúi người bế Dung Thanh Viên mềm nhũn như một vũng nước xuân từ trên tiểu tháp ra đến tiền đình, đại điều của hần vẫn dính chặt với bướm nhỏ ma mị của nàng, nhất định không chịu xa rời.

May mắn bây giờ đang là mùa hè. Mặc dù lán lộn lâu như vậy, thức ăn đã bày ở trên bàn cũng chưa nguội lạnh đến mức không thể ăn nổi.

“Bây giờ cảm thấy đói rồi đi?”

Nàng ngoan ngoãn, nhu thuận đặt đầu mình tựa lên ngực hần, hơi thở còn chưa bình phục lại thì cảm giác được trụ kinh thiên chống đỡ phía dưới nàng đang rục rịch không yên, kèm thêm câu hỏi mờ ám của Yến Lâm khiến cho hoa kính của Dung Thanh Viên không kiềm chế được mà vận xoắn lại.

Yến Lâm bật cười, bàn tay đang đặt lên cái hông cong vênh tròn trịa của nàng xoa nắn, nửa đùa, nửa ủy hiệp nói.

“Tiểu Thanh Bảo còn muốn sao?”

Thân thể nàng cứng đờ, cực kỳ không cam lòng ai oán kêu lên.

“Ta ăn.”

“Lúc này mới ngoan.” Bàn tay đang nắm giữ tiêu nhũ của nàng chuyển qua bên hông, giữ cố định để nàng ngồi vững trong lòng hắn, tay rảnh rồi liền cầm đĩa ngọc lên gấp món ăn, từng chút từng chút một đút vào trong miệng Dung Thanh Viên.

Đoán chừng có vẻ gần xong bữa cơm, Yến Lâm chậm rãi mở miệng nói.

“Sáng nay, Mộ Tích Chi nói với ta chính là Mộ gia nguyên rút lui khỏi thiên hạ chi tranh. Từ nay phụ tá Yến phủ, phụ tá... ta. Cho đến khi lên được cái ngôi vị ở hoàng thành kia. Nàng ta ngược lại là một kẻ có giả tâm.”

“Không phải là nàng ta sẽ gả cho đại công tử sao? Vậy thì tại sao sẽ lựa chọn ngài?”

Mặt Dung Thanh Viên đầy vẻ hoài nghi liếc nhìn hắn, úy khuất trong mắt, hờn giận trong lời nói đến chính nàng cũng không phát hiện ra. Yến Lâm cười, không nhìn được dán lên môi nàng đặt một nụ hôn sâu, hôn xong mới giải thích.

“Ta đoán đó là bởi vì trận đánh ở Xương Hà năm đó. Chủ tướng của địch quân là Tam công tử Mộ phủ. Lần đầu hòa đàm bên cạnh hắn còn có một tiểu nha đầu đi theo, chắc chắn chính là nàng ta.”

“Xương Hà? Đó không phải là trận chiến khiến đại công tử thành danh sao...” Dung Thanh Viên kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn. “Chẳng nhẽ trên thực tế lại là ngài?”

Yến Lâm không phủ nhận. Dù sao đây không phải lần đầu tiên, cũng sẽ chẳng phải là lần cuối cùng.

“Ngài cùng đại công tử không giống nhau, tại sao người ta lại không phân biệt được ra được?”

Hắn kiên nhẫn giải thích: “Mặc khôi giáp vào, còn đeo thêm một cái mặt nạ. Người ta nhìn thấy cũng chỉ là cái mặt nạ Kỳ Lâm. Mà ai cũng biết Nhị công tử Yến phủ chỉ đeo mặt nạ che đi nửa khuôn mặt.”

“Vậy đứng núp ở phía sau, điều khiển tất cả những việc đó đều là ngài làm sao?” Nàng siết chặt vạt áo của hắn vội hỏi. Vốn là trong lúc hoan ái khi này vạt áo hắn đã bị nàng lôi kéo đến tán loạn, giờ đây lồng ngực màu đồng mạnh mẽ hoàn toàn triển lộ ra ngoài.

Đôi mắt Yến Lâm vi ám, dọc theo đường cong tinh tế ở cằm hôn nàng.

“Đương nhiên cũng không phải tất cả đều do ta làm. Nhưng đại ca cũng không hoàn toàn yếu ớt như nàng nghĩ. Trong tình huống đó, đại ca nắm binh lực tương đương với kẻ địch trong tay cũng sẽ thắng được vang dội.”

“Nhưng là... tại sao?” Nàng ôm lấy đầu của hắn, lại càng tạo thêm cơ hội cho hắn dễ dàng hành động.

Hắn bắt lấy một đầu núm vú rồi ngậm chặt cả nhũ thịt vào trong miệng, dùng môi hút lấy, chỗ kẽ hở còn đem răng nanh nhẹ nhàng day cấn.

Hơi thở của nàng dần gấp gấp theo.

Hắn lại buông đầu vú đã cứng như viên đá kia ra, lần nữa quay lại âu yếm môi nàng, âm giọng trầm thấp: “Đây là giao dịch giữa ta và bọn họ, đừng lo lắng.”

Vừa dứt lời, Yến Lâm liền phát tay gạt mọi thứ trên cái bàn sang một bên, tạo ra khoảng trống để nàng ngồi lên đấy. Hắn giữ hông của nàng, cây trường thiết thối lui ra rồi lại tiến vào lần nữa, đôi lấy là tiếng rên rỉ khẩn trương của Dung Thanh Viên.

Yến Lâm cũng không vội vã động thân, mà đưa tay với lấy chai rượu trái cây đang ướp đá bên cạnh.

“Tiểu Thanh bảo, cho nàng ăn thứ tốt.”

Ngón tay dài khẽ nhúc nhích, đổ rượu từ cổ men theo đường cong duyên dáng của nàng chảy xuống, cho đến khi bị chặn lại ở chỗ tương liên của nàng và hắn.

Chắc chắn là do không chịu nổi kích thích lạnh như băng, thân thể của nàng bắt đầu run rẩy, hoa kính bên xoắn côn thịt hắn càng chặt hơn.

Đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người nhìn thấy hình ảnh diễm mỹ này mà hoàn toàn u ám, hắn khó khăn đi ra. Sau đó vươn tay lấy thêm vài quả nho trong đĩa ngọc chen vào trong u cốc của nàng, đầu tiên là đút cho bướm nhỏ ăn một quả.

Cảm giác có dị vật chen chúc trong dải đất nhạy cảm. Dung Thanh Viên sợ hãi rên rỉ van xin.

“Không... Đừng hành hạ ta... Nhị gia, lấy ra...”

Yến Lâm chắc chắn là không nghe theo nàng. Hắn cảm thấy mật đạo thâm sâu thần bí kia vẫn còn có thể chứa được nhiều hơn, mượn rượu đẩy thêm ba quả nho nữa tới chỗ sâu nhất.

“Thít chặt lỗ lỗ nhỏ lại, nếu nàng dám đẩy chúng ra ngoài, dù chỉ một quả thôi, gia sẽ không nhân nhượng mà phạt nàng.”

Tiếp theo, hần cúi người vừa liếm mút vừa gặm cắn da thịt non nớt của nàng theo dòng chảy của rượu trái cây, từng chút từng chút một. Lướt qua lông mao đen nhánh đến nơi hoa cốt nhô cao trắng hồng mẫm mẫm, hần nhìn thấy hoa kính đang tạo thành vòng tròn đẹp mắt vây lấy quả nho để chúng không bị rơi ra ngoài theo dòng mật dịch. Bất chợt một quả có xu hướng bị đẩy ra ngoài một nửa.

Yến Lâm không nhịn được nhanh chóng cúi rạp xuống dùng lưỡi đẩy chúng vào. Dung Thanh Viên ngậm nga rên xiết theo từng nhịp nhún đẩy của chiếc lưỡi không xương, không biết là đau đớn khó chịu hay là đang sung sướng thoải mái.

Yến Lâm chơi đùa nàng tới nghiện, Dung Thanh Viên bị hần hành hạ đến sắp nổi điên.

Thì bất chợt hần mút lấy quả nho ngoài cùng, ngậm trong miệng rồi nhướn người lên mớm cho nàng ăn. Khuôn miệng nhỏ xinh đang khóc lóc cầu xin tha thứ không kịp ngậm lại mà bất giác nuốt xuống thịt quả thanh ngọt cùng với vị của hoa dịch tinh nồng. Nàng bắt đầu giơ tay lên cào cấu lung tung trên tấm lưng rắn rỏi của hần, nhằm ngăn chặn hành động cuồng dã vừa rồi lại.

Trên da thịt là khí lạnh của rượu, phía dưới thì bị dị vật xâm chiếm đè ép một ngọn lửa nóng hằm hạp sâu trong thân thể châu chực bộc phát, bên ngoài hoa cốt thì được môi lưỡi hần âu yếm chăm sóc duyên liếm nhấm lồi kéo nốt quả nho cuối cùng ra ngoài.

Do bị đẩy vào quá sâu, Yến Lâm đành phải dùng một ngón tay thon dài thọt vào để moi nó ra. Nhưng dùng mọi góc độ khó dễ khác nhau cũng không tài nào lôi ra ngoài được.

“Tiểu Thanh Bảo, ngoan. Nàng thả lỏng người ra nếu không ta sẽ phải mang nàng đi gặp đại phu.”

Dung Thanh Viên tưởng tượng vùng đất thần bí của mình bị một người lại soi mói, dò xét khiến nàng hoảng sợ đến mức càng thít chặt hoa kính lại.

Yến Lâm dùng một tay vuốt ve dọc sống lưng đến rãnh mông gọi cảm, rồi lấy ngón tay vẽ vòng tròn loạn quanh cúc huyết. Tay còn lại nhẹ nhàng du tấu trên cự nhũ tròn trịa đầy đặn. Miệng hần ghé sát bên tai nàng thì thầm không ngớt những lời dâm mỹ nhằm kích thích nàng.

Cuối cùng quả nho bướng bỉnh cũng theo mật dịch rồi rít phun rơi ra ngoài.

.

.

.

Sau ngày này, Dung Thanh Viên liền trở về viện tử của mình, thậm chí mới chỉ nhìn thấy Yến Lâm từ phía xa nàng sẽ lập tức trốn tránh.

Nàng thật sự sợ hôm hoang đường phóng đảng đó, nhưng càng tức giận hơn là Yến Lâm tự tung tự tác không có chút thương hoa tiếc ngọc nào.

Cùng lúc đó, nàng cũng một lần nữa sắp xếp, dọn dẹp lại gia nhân lớn nhỏ trong Yến phủ. Dựa theo Yến Lâm giao phó, loại bỏ nội gián cùng binh lực áp chế, tàn dư còn sót lại cũng không nhiều, nhưng cũng không phải là những vị trí mấu chốt.

Có thể nói, không có cái trận chiến lấy ít thắng nhiều vang dội bốn phương kia, sẽ không có Yến phủ bây giờ, lại càng không có đại công tử nổi danh khắp thiên hạ.

Yến Lâm nói là giao dịch, như vậy đổi lại hần lấy được cái gì?

Dung Thanh Viên không nghĩ ra, nàng không cho rằng đó là quyền tài chính bên trong, lấy tính tình của Yến Lâm sao có thể để mắt nhìn trúng những vật ngoài thân đó.

Mà trong nội viện, nàng nghe được tin tức Mộ Tích Chi cùng Chương Nhã Trữ quan hệ ngày càng thân thiết từ Tô Hòa.

Điều này khiến cho nàng chợt ý thức được, nàng thực ra là một thân một mình ở trong nơi nội viện này.

Không nói đến những người để cho nàng có thể tín nhiệm, chính là người để cho nàng có thể sử dụng cũng quá ít. Trong sân của Chương Nhã Trữ, phần nhiều là thị tỳ của Chương gia bồi gả tới. Mặc dù không phải tất cả, nhưng nếu như Dung Thanh Viên tiếp xúc, nàng cũng không dám tín nhiệm thu dùng. Mà đối với những viện khác, nàng chỉ dám nghĩ tới Tô Hòa.

Nàng bắt đầu lưu ý tới gia nhân ở trong phủ, nhất là những người vừa mới nhập phủ.

Nhưng còn chưa đợi nàng tìm được người vừa ý, liền truyền đến tin tức đại phu nhân bệnh tình nguy kịch.

Lúc Dung Thanh Viên dẫn người chạy tới, những người khác cũng đã đến. Đại công tử cùng Mộ Tích Chi bước vào trong phòng trước một bước. Mà Yến Lâm cùng Chương Nhã Trữ lại ở trong viện chờ đợi.

Điều này cũng làm cho nàng lại một lần nữa cảm nhận được, nàng ở trong Yến phủ là bé tắc, tin tức linh thông so ra kém cả Chương Nhã Trữ.

Chương Nhã Trữ đứng lên, mắt lom lom nhìn Dung Thanh Viên, tựa như muốn tới đây, nhưng tới không nhanh bằng Yến Lâm.

“Tránh ta?” Yến Lâm bóp cổ tay của nàng, đem nàng kéo tới bóng mát của một cây cổ thụ.

Dung Thanh Viên hít sâu, đè ẽ ảm uý khuất trong lòng xuống. Nàng không thể tiếp tục ngu xuẩn như vậy được nữa. Một cái vị trí viện thai không có căn cơ, kể cả cho nắm nhiều quyền lực trong tay hơn nữa, nhưng cũng chẳng thể sinh ra uy hiếp với bao nhiêu người. Bởi vì căn bản chẳng gì có thể đảm bảo cho nàng, chỉ cần những kẻ khác liên hiệp lại, gạt nàng sang một bên sẽ dễ dàng cô lập nàng.

Ngẩng đầu lên lần nữa, sóng mắt nàng lưu chuyển, tràn đầy uý khuất.

“Nhị gia khi dễ ta như vậy, còn không cho ta trốn?”

Nếu đã hao phí trên người Yến Lâm nhiều như vậy, nàng cũng không ngại lợi dụng thật tốt điểm này, hoàn toàn đứng vững gót chân ở trong Yến phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đăng Tràng

Yến Lâm mỉm cười, giơ tay lên nắm lấy cằm của nàng.

“Tiểu Thanh bảo không cho ta khi dễ, còn muốn cho ai khi dễ? Cha ta nàng cũng không cần suy tính, vậy trừ ta, chính là đại ca?”

Mặt Dung Thanh Viên hơi biến sắc, nhìn chăm đôi mắt đen huyền như vực sâu của Yến Lâm thăm tìm ra một tia hài hước trên ghẹo, vậy mà cũng không có, không có gì cả, chỉ có một mảnh đen nhánh.

Nhìn lại sự vui vẻ bên khóe miệng hắn, nàng liền cảm giác được sự châm chọc dị thường.

Nhưng nàng vẫn phải đè xuống tức giận đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng. Nàng đang suy nghĩ xem nên đáp lại như thế nào, sau lưng liền truyền đến động tĩnh.

“Nhị gia đây là muốn đem Thanh Viên cho đại công tử sao?” Dung Thanh Viên cố ý hỏi ngược lại, nàng biết nàng ở trước mặt Yến Lâm có thể bộc lộ tiểu tính khi ở một mức nhất định, nhưng nàng không biết ranh giới cuối cùng ở đâu mà thôi.

Yến Lâm buông tay, nắm hông của nàng xoay người, nhìn từ hướng của Yến Kỳ sẽ thấy ở nơi này Yến Lâm như là đang nghiêng đầu hôn lên gò má của nàng, rồi sau đó nói nhỏ: “Gia chủ tương lai của Yến phủ, há lại có thể cho nàng đi gieo họa? Tiểu Thanh Bảo vẫn là nên ngoan ngoãn coi chừng gia, như thế gia mới có thể bảo hộ cho nàng một đời an khang chu toàn.”

Dung Thanh Viên nhếch môi, mắt liếc về phía hắn.

“Đây là Nhị gia đang lo lắng?”

Yến Lâm hừ nhẹ một tiếng, thần sắc như cười mà không cười.

Chỉ chốc lát sau, Mộ Tích Chi cũng xuất hiện, nàng ta đang ôm Chương Nhã Trữ khóc lên, thị nữ trong viện đại phu nhân tất cả đều quỳ xuống, từ trong nhà ra đến ngoài phòng.

Dung Thanh Viên hiểu, đại phu nhân thực sự đã ra đi.

“Ngày mai dọn dẹp viện này xong, chọn một viện cách ta gần chút, lựa chọn cho nàng ta mấy nha đầu rồi đưa qua đó.” Yến Lâm bỗng nhiên nói.

Ánh mắt Dung Thanh Viên còn đang tập trung nơi Mộ Tích Chi và Chương Nhã Trữ, nhất thời có chút phản ứng không kịp, suy nghĩ ở trong đầu tự nhiên bật ra ngoài thành lời nói.

“Nhị gia đây là muốn an bài nữ nhân vào viện sao?”

“Không sai, nàng họ Yến, tên gọi Yến Xu.”

Nàng ngẩn người, mơ hồ nghiêng đầu quay lại nhìn hắn. Lại bị hắn lấy tay捏o chóp mũi của nàng, khóe miệng như cười như không trên ghẹo nàng.

“Ta đem Ti Âm đặt ở bên cạnh nàng, một vài chuyện nhỏ giao cho nàng là được, khi nào không biết giải quyết ra sao, lại đi tìm ta. Dù sao đây cũng là chuyện ở nội viện của đại ca, ta không tiện những tay trực tiếp xử lý, đi trước.” Yến Lâm nói xong liền xoay người rời đi.

Dung Thanh Viên được sự cho phép của Yến Kỳ thì bắt tay vào chuẩn bị chuyện tang lễ của đại phu nhân. Những thứ phiền phức khác cũng thật may là có Mộ Tích Chi an bài.

Dựa theo thông thường, đại phu nhân Yến phủ qua đời, những thế gia khác cùng tám chín phần mười các gia tộc xung quanh cũng sẽ tới Yến phủ thăm viếng. Chẳng qua là Yến Lâm cùng đại công tử mới từ trên chiến trường trở về. Thế cục Tứ gia còn chưa rõ ràng, nên từ chối không tiếp chính là cái vấn đề lớn.

“Yến phủ còn có một tiểu thư?” Đợi đến khi bên người chỉ còn lại Ti Âm, Dung Thanh Viên không nhận được hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thế thì tại sao không ở trong phủ?” Lúc này Dung Thanh Viên tò mò hỏi, nàng tới Yến phủ cũng đã được ba năm, lại chưa từng thấy được nghe nói qua.

Ti Âm suy nghĩ một chút.

“Năm đó mẫu thân của đại công tử trước khi qua đời đặc biệt phân phó, để cho muội muội của Nhị gia đi đến chùa thủ hiếu. Cho nên bốn năm này vẫn một mực ở tại chùa Đông Linh, người của Nhị gia ở bên cạnh bảo vệ và chiếu cố.”

Dung Thanh Viên một lần nữa lại sững sờ, không phải là bởi vì thủ hiếu, mà là cách xưng hô mà Ti Âm gọi.

Mẫu thân của đại công tử, muội muội của Nhị gia... Chẳng lẽ hai huynh đệ là cùng cha khác mẹ?

“Lão phu nhân không thích nữ nhi này sao?” Dung Thanh Viên thử dò xét hỏi.

Ti Âm không chút do dự trả lời: “Không thích.”

Dung Thanh Viên thực ra còn muốn hỏi nữa nhưng phải tế nhị một chút. Dù sao Ti Âm cũng là người của Yến Lâm. Hỏi quá nhiều khó đảm bảo rằng sẽ không để cho hấn phát hiện ra. Với tính tình của Yến Lâm mà nói, hấn không nói cho nàng biết, sao nàng dám ở sau lưng hấn thăm dò?

Nàng hơi có chút do dự, nghĩ đến để cho Tô Hòa đi hỏi thăm, cuối cùng lại bị chính nàng bác bỏ. Đây rốt cuộc là chuyện có liên quan đến Yến Lâm, tốt nhất hãy để chính hấn nói cho nàng biết, vì vậy liền tạm thời để xuống.

Dung Thanh Viên một mặt dẫn Ti Âm cùng Tô Hòa an bài hậu sự của đại phu nhân, một mặt tự mình chuẩn bị chỗ ở cho Yến Xu.

Theo ý tứ trong lời nói của Ti Âm, Yến Xu và Yến Lâm là anh em cùng một mẹ, huống chi lại thật sự phải ở trong chùa suốt bốn năm, nàng vẫn là cảm thấy mấy phần hảo cảm với nàng ấy.

Vậy mà, trước khi đón Yến Xu đến Yến phủ, lại là một lão phụ nhân.

Khi đó bất quá là ngày tang lễ thứ tư của đại phu nhân, chính là ngày mà một ít tương quan thân hữu của Yến phủ lục tục tới trước ngày đưa tang. Đại phu nhân không có hài tử, đa số thời điểm đều là Dung Thanh Viên cùng Chương Nhã Trữ quỳ gối trước lễ đường.

Ti Âm vội vã đến gần, kề vào lỗ tai nàng thấp giọng thì thầm: “Cô nương, bên ngoài phủ một người tới, nói là ma ma của Chương gia, tới chiếu cố tiểu phu nhân...”

Dung Thanh Viên vừa nghe liền cảm giác không tốt, cái gì gọi là tới chiếu cố Chương Nhã Trữ, Yến phủ lớn như vậy chẳng lẽ không chiếu cố nổi tiểu phu nhân của đại công tử? Hơn nữa còn tới nhanh như vậy, Tây Hà cách Lang Xuyên cũng không coi là gần, Chương Nhã Trữ là mất bao lâu để thông báo trở về?

Nàng liền vội vàng đứng lên, đồng thời hướng Chương Nhã Trữ nhìn, chỉ thấy hai đôi mắt đỏ đờ au khóc nức nở, tiểu tụy kiều yếu, không chịu được lại không dám lộ ra, giống như là một đứa trẻ con không hiểu chuyện.

Dung Thanh Viên không kịp thông báo Chương Nhã Trữ, dẫn Ti Âm hướng cửa phủ mà đi.

Lúc hai người đến, nghe thấy gia đình canh ở bên ngoài phủ bị phụ nhân kia gân cổ hòng lên mắng.

“...Cầu nô tài! Dung viện thai của các người từ mấy tháng trước đã sớm nói, đại phu nhân vừa mất sẽ để cho ta vào phủ phục vụ tiểu phu nhân! Các người còn dám cản, không biết hậu viện Yến phủ là của Dung viện thai sao?”

Dung Thanh Viên sắc mặt đanh lại.

Mấy câu ngắn ngủi này liền gán cho nàng hai tội danh, thật đúng là quá lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Náo Nhiệt

Dung Thanh viên nói nhỏ với Ti Âm mấy câu, sau đó liền nhanh chóng đi theo ra bên ngoài phủ, trách cứ.

“Cuồng phụ từ đâu tới đây? Bên ngoài Yến phủ, trước linh đường, kẻ nào dám bắt nháo to gan náo loạn? Người đâu trượng đánh rồi ném ra ngoài!”

Gia đình linh mệnh thi hành, khuôn mặt lão phụ liền biến sắc, thân mình giãy giụa kháng cự hồng tránh thoát.

“Dung viện thai, rõ ràng là nàng đồng ý cho ta tới đây! Cũng không thể lật mặt nuốt lời như vậy được. Nếu nàng như vậy, tiểu thư nhà ta những ngày sau này sẽ phải sống ra sao đây?”

Nói xong lão phụ liền lấy tay áo làm động tác lau nước mắt khóc mắng.

Trong lòng Dung Thanh Viên phát lạnh, nhưng trên mặt lại tươi cười nói.

“Hóa ra người tới là Trương ma ma của Chương gia sao?”

“Không sai, chính là lão phụ.”

Trương ma ma ngẩng đầu lên tiếng.

Thấy nàng ta đồng ý không phủ nhận, Dung Thanh Viên đắc ý chuyển lạnh tiếp lời.

“Chương thị giờ đã là phu nhân của Yến phủ, tại sao lại là tiểu thư của nhà người được? Thế nào, là Chương gia lòng sinh bất mãn đối với Yến phủ ta sao, giờ muốn đem nữ nhi đón về?”

“Cái này, cái này... sao dám!”

Nụ cười của Trương ma ma tức thời đông cứng lại vì hoảng sợ bởi lời này của Dung Thanh Viên.

Dung Thanh Viên cũng không bởi vậy mà buông tha lùi một bước để bỏ qua cho lão phụ, nàng tiếp tục nói.

“Hay là Chương gia không muốn thấy Yến phủ ta cùng Mộ phủ quan hệ tốt, giờ để cho người tới đây thọc gậy bánh xe, nhảy vào gây sóng gió? Về chuyện của tiểu phu nhân, Thanh Viên lúc này muốn tìm một vị lão nhân từ Chương gia tới, để an ủi chăm sóc tiểu phu nhân, quan hệ hai nhà hòa thuận thân thiết, nhưng đây là cách Chương gia đáp lại sao, Thanh Viên cũng muốn đi lãnh giáo đại công tử và Nhị gia một chút!”

“Không...”

“Trước đem lão phụ này nhốt vào tĩnh thất! Đợi nghị quyết từ Nhị gia và đại công tử sau xử lý tiếp.”

Dung Thanh Viên cắt đứt Trương ma ma, trực tiếp ra lệnh giải quyết.

Lúc Trương ma ma bị mang đi, vẫn là khuôn mặt khó có thể tin sự việc lại xảy ra theo chiều hướng như thế.

Dung Thanh Viên tự nhiên sẽ không thật sự đi tìm đại công tử cùng Yến Lâm. Nàng suy nghĩ trước cứ đem lão phụ bắt nhốt mấy ngày, chờ lúc biết được rõ mục đích của Chương Nhã Trữ rồi lại tính toán tiếp.

Không thể không nói, câu nói kia quá ác độc, đem đại phu nhân quá cố đều đổ lên đến trên người nàng. Nếu Mộ Tích Chi có tâm lợi dụng, mà Yến phủ lại thực sự cùng Mộ phủ hợp mưu thì...

“Gia chủ trở lại sao?”

Dung Thanh Viên vô ý thức hỏi.

Trả lời nàng cũng không phải Ti Âm.

“Cha ta phải mất vài ngày nữa, trở lại thương lượng hôn sự của Yến Xu.”

Nhìn Yến Lâm trước mắt, Dung Thanh Viên có chút sợ run, thật lâu mới hỏi.

“Định gả cho ai?”

“Còn chưa có định đoạt xong, cho nên mới phải thương lượng.”

Yến Lâm bật cười.

“Khí thế mới vừa nãy đã đi đâu hết rồi.”

“Chẳng nhẽ Nhị gia muốn Thanh Viên luôn phải thật cẩn thận dè chừng xuất hiện ở trước mặt ngài sao?”

Dung Thanh Viên lười biếng liếc hắt một cái, thần sắc cùng giọng nói trái ngược hẳn với lúc nãy.

Mâu quang Yến Lâm lóe lên, ôm lấy nàng rồi nhẹ nhàng dùng môi mình phác họa môi Dung Thanh Viên.

“Tôi nay sẽ có mấy chủ soái cùng phó tướng tới nghị sự, ở trong sân viện của ta chờ ta.”

Dung Thanh Viên không có vội vã đáp ứng, nhưng nàng cũng đã dự đoán trước được việc này, nếu tiếp tục lạnh nhạt mặc kệ hẳn một thời gian lâu như vậy, sợ là sau này sẽ phản tác dụng, vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Sau giờ ngo, Chương Nhã Trữ liền tìm tới đây.

“Thanh Viên, ta có chỗ nào làm không đúng sao? Tại sao ngươi lại đem ma ma bắt giam lại?”

Khuôn mặt Chương Nhã Trữ e dè, khiếp sợ hỏi, là một bộ dáng vô cùng ủy khuất.

Trong lòng Dung Thanh Viên không khỏi thờ dài.

“Ngươi từ khi nào thi để cho ma ma tới?”

“Chính là sau hôm ngươi đồng ý với ta. Nhưng ta có đặc biệt dặn dò ma ma, chờ tin tức của đại phu nhân truyền đi rồi mới xuất phát. Đoán chừng là do ma ma quá lo lắng cho ta, mới đến đây sớm như vậy... Thanh Viên, ta đây là làm sai rồi sao?”

Quá lo lắng ?

Dung Thanh Viên cẩn thận nhìn nàng ta, không giống như ngày thường sẽ an ủi Chương Nhã Trữ, mà là hỏi.

“Vậy ngươi muốn trở về sao? Nếu như ngươi muốn, ta có thể sai người đưa ngươi trở lại Chương gia, chắc chắn cũng sẽ không bị bất luận kẻ nào chỉ trích.”

“Thanh Viên...”

Thần sắc Chương Nhã Trữ đột nhiên thay đổi, gấp đến độ sắp khóc lên.

“Ta làm sai rồi có đúng hay không? Ngươi nói cho ta biết ta làm sai ở đâu rồi đi, sau này ta nhất định sẽ không tái phạm nữa! Ta cũng đã gả, gả tới nơi đây rồi, trở về phụ mẫu cũng sẽ không thêm quan tâm ta... Thanh Viên, nếu không ngươi đem ma ma thả ra, sau đó chúng ta sẽ im lặng ở trong sân viện chính mình, cũng sẽ không đi đâu cả có được hay không?”

Dung Thanh Viên không lên tiếng, Chương Nhã Trữ liền đi tới trước mặt nàng kéo ống tay áo nàng lay lay kinh hoàng nói.

“Thanh Viên, đây là ta làm sai, ngươi thả ma ma ra, sau này ta nhất định sẽ khuyên bảo ma ma! Ngươi giúp ta nhiều lần như vậy, hãy giúp ta thêm một lần này nữa được không? Chúng ta cùng nhau từ Chương gia tới đây, không phải là người một nhà sao, ngươi không giúp ta còn muốn giúp ai?”

“Hôm nay không được...”

Dung Thanh Viên còn chưa nói xong, liền bị Chương Nhã Trữ lên tiếng cắt đứt, trên mặt nàng ta treo lệ, nhưng lại có ý cười.

“Vậy thì ngày mai! Dầu gì, hai ba hôm nữa cũng được! Ta biết Thanh Viên ngươi sẽ không thay đổi, đối xử với ta vẫn tốt như trước kia!”

Tự nhiên nói như thế xong, Chương Nhã Trữ liền hưng phấn bước chân đi ra ngoài.

Dung Thanh Viên đứng sững tại chỗ, hơi xuất thần nhìn bóng lưng Chương Nhã Trữ từ từ biến mất.

Nàng không sợ Chương Nhã Trữ ngây thơ ngu xuẩn, sợ là mình ở trong lòng nàng ta chỉ là ... một con chó của Chương gia.

Phải biết rằng từ ngày các nàng nói chuyện đó đến bây giờ cũng đã được gần nửa tháng, dù cho có đưa tin cấp tốc tới cỡ nào, Trương ma ma phải ngày đêm lên đường không ăn uống ngừng nghỉ mới có thể từ Tây Hà tới Lang Xuyên.

Những thứ Chương Nhã Trữ nói với nàng là sự thật sao?

Đầu ngón tay Dung Thanh Viên gõ lên mặt bàn từng nhịp đều đặn trong trầm tư suy nghĩ. Chương gia chỉ che chở nàng có nửa năm, liền muốn nàng phục tùng cả đời sao? Huống chi cái gọi là che chở kia, vẫn phải là nàng làm nô tỳ tự mình đối lấy!

Gần tới lúc hoàng hôn, chỗ Mộ Tích Chi cũng nhận được tin tức.

“...Chương Nhã Trữ này mọi chuyện đều dựa vào Dung Thanh Viên, cũng may cho nàng ta trong Yến phủ không có nhân vật lợi hại nào, nếu không sao có thể sống tới bây giờ”

Toái Tuyết bầm báo xong cảm thán một câu.

Mộ Tích Chi cũng cười nói.

“Yếu ớt nhu nhược cũng là một loại vũ khí, dùng thật tốt chính là vũ khí lợi hại để giết người. Vẫn là chưa cần người phải xuất chiêu tự mình động thủ. Dung Thanh Viên cũng không phải kẻ đần, bây giờ chúng ta chỉ cần đứng xem nào nhiệt là được rồi. Lại nói, chúng ta cố ý một một vị y thuật cao minh tới xét nghiệm nguyên nhân thực sự cái chết của tỷ tỷ. Về phần Chương Nhã Trữ, cứ nói là do ma ma kia cố ý khích bác, tự đại công tử sẽ hiểu.”

Sau lưng Trương ma ma, là Chương gia. Bốn đại gia tộc bọn họ giằng co lâu như vậy, giờ chính là thời điểm để tạo ra chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chạm Không Đến

Bởi vì nghị sự mà Yến Lâm nhắc đến, vì vậy Dung Thanh Viên cũng không có xuất hiện ở dạ tiệc, chỉ ở đằng sau trừ bị an bài mọi thứ.

Chờ bận rộn qua đi, những người khác vẫn bớt, nàng mới quay lại linh đường tiếp tục an bài gác đêm trông linh cữu của đại phu nhân.

Đợi đến khi mọi chuyện được xử lý tương đối thỏa đáng, nàng liền rời đi, hướng về viện của Yến Lâm. Không ngờ đi được nửa đường gặp phải đại công tử không biết từ đâu nhảy ra chặn đường.

Cứ như vậy đứng ở trên đường nhỏ cũng không lên tiếng, Dung Thanh Viên đợi nửa ngày vẫn không thấy hắn có phản ứng gì, nàng lặng lẽ ngược mắt hướng hắn nhìn.

Sắc mặt hắn ửng đỏ, thần sắc cũng coi như bình thường, chẳng qua là thân thể hắn tựa hồ có chút cứng ngắc? Mà ánh mắt hắn, giống như là đang nhìn nàng, hoặc là đang xuyên thấu qua nàng nhìn một bóng hình khác, trong bình tĩnh còn có chút hận ý như có như không.

Dung Thanh Viên bị ý nghĩ của mình khiến cho giật mình kinh hãi, ở Yến phủ lâu như vậy nàng chưa bao giờ chân chính tiếp xúc với Yến Kỳ được bao nhiêu, chưa nói tới hiểu rõ đối phương hay không, thì sao lại có oán hận cho được?

Nàng đoán chừng hắn chắc là đã uống mấy chén cùng các tướng lĩnh trong quân ở dạ tiệc, rượu vào thì hắn mới có phản ứng kỳ quái như vậy. Nàng liền khom người, suy nghĩ đi tới đường lớn gọi mấy nha hoàn tới phục vụ đưa hắn về viện.

Vậy mà, nàng vừa mới chuyển thân, cánh tay nhỏ đột nhiên bị hắn nắm lấy, lực đạo lớn đến nỗi tựa như muốn đem xương nàng bóp vỡ.

Dung Thanh Viên chịu đựng đau, đang muốn mở miệng hỏi thăm hắn cần gì, nào biết vừa quay đầu lại thì bị hắn cường thế ôm vào ngực, môi hắn mang mùi rượu thẳng hướng cổ nàng xông tới.

Nàng thế nào cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện loại cục diện này, vừa hãi vừa sợ, một tay bận rộn khước từ, một tay cố sức đẩy hắn ra.

“Đại công tử, ngài say, mau buông ta ra!”

Dung Thanh Viên run rẩy nói, không thể không nói trong lòng nàng lúc này cực kỳ sợ hãi. Mặc dù từ lúc rời kinh đến giờ, nàng cũng từng tính đến các loại trường hợp tồi tệ có thể xảy ra, nhưng đa số là những vấn đề phát sinh xoay quanh việc áo com. Ngày hôm nay nàng càng là chọn Yến Lâm, vô luận dù cho có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không có chuyện dây dưa dính líu mập mờ với Yến Kỳ.

Yến Kỳ thoáng lui ra chút, nhưng lại không hoàn toàn buông nàng ra, ánh mắt mới vừa coi như bình tĩnh giờ đây hàm chứa vài phần giễu cợt.

“Thế nào, Nhị đệ có thể đựng, ta đựng không được sao?”

“Đại công tử nếu đã biết Thanh Viên theo Nhị gia rồi, hà cớ gì phải khổ sở ép buộc?”

Nàng suy nghĩ nói, còn có chút chưa mò ra được ý đồ thực sự của Yến Kỳ.

Yến Kỳ cũng buông lỏng nàng ra, lạnh nhạt nói.

“Hắn lại chưa cưới người, tại sao lại nói ta ép buộc?”

Dung Thanh Viên yên lặng lui về phía sau mấy bước kéo dần khoảng cách với Yến Kỳ, nàng cảm thấy bây giờ biểu hiện lòng trung trinh của nàng với Yến Lâm cho Yến Kỳ xem thì sẽ càng khiến tình hình bất ổn hơn, vì vậy chỉ có thể trầm mặc.

“Hắn đúng là con trai tốt của phụ thân, ngay cả điểm này cũng học được! Cứ để cho nữ nhân mình thật tâm thích ngồi lên cái vị trí viện thái này.”

Dung Thanh Viên khiếp sợ ngước mắt, lại nhất thời không thể hiểu rõ được ý của hắn vì nửa câu ở về sau.

Đội muốn nói gì đó để hòa hoãn, bên cạnh lại có động tĩnh xuất hiện người đi tới, khi đến gần, nhìn ra được dẫn đầu chính là Tô Hòa.

Dung Thanh Viên tức thời thay đổi sắc mặt, nghiêm mặt nói với Tô Hòa.

“Đại công tử say, dẫn đại công tử đi viện của tiểu phu nhân, thật tốt hầu hạ nghỉ ngơi!”

Yến Kỳ tà nghệ nhìn nàng một cái, không hề nói gì xoay người rời đi.

Trong lòng Dung Thanh Viên vẫn còn sợ hãi, nên không dám dừng lại, vội vã chạy tới chỗ kia của Yến Lâm, đồng thời đáy lòng cũng sinh ra tò mò với vị tiền nhiệm viện thái trước kia.

Mà cũng bởi vì phần vội vàng này, nàng cư nhiên hoàn toàn không chú ý tới trong bóng đêm mờ lung, có một kẻ nhìn lên hết thấy mọi việc xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Khuyên Lơn

Dung Thanh Viên đến sân viện Yến Lâm còn chưa có tỉnh hồn lại, cũng may đội trong chốc lát thì hắn đã quay lại.

“Nhìn bộ dáng này của nàng kia, chẳng lẽ là trên đường đi đêm gặp quỷ sao mà sợ hãi như vậy?”

Yến Lâm bóp cằm của nàng, có ý trêu ghẹo nói.

Dung Thanh Viên tất nhiên không thể nói cho hắn biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên càng không thể trả lời câu hỏi này, nàng liền lập tức đưa tay ôm lấy hắn rồi vội đầu thật sâu vào trong ngực hắn, dường như bên ngoài dù cho chuyện gì xảy ra cũng mặc kệ.

Nhưng Yến Lâm sao có thể không biết. Chưa kể đến Ti Âm, chính là những người khác cũng sẽ kể cho hắn biết chuyện gì đã xảy ra. Chẳng qua là hôm nay thời cơ chưa tới, hắn chưa thể công khai chống lại Yến Kỳ. Cũng may, nàng cũng không làm sao.

Nàng cũng không muốn hắn biết, vậy thì hắn sẽ làm như không biết. Yến Lâm đặt một nụ hôn lên tóc của nàng, ngay sau đó ôm ngang hông nàng hướng trong nhà đi.

Đại khái là do ban nãy gặp chuyện, cho nên tối nay nàng cực kỳ chủ động hơn mọi khi.

Yến Lâm vừa mới thả nàng lên trên giường, hai chân nàng liền câu quần lấy hông hắn, hai tay cũng tự giác vòng qua ôm lấy cổ hắn đem hắn kéo xuống dán sát vào nàng.

Yến Lâm cũng đã có vài ngày chưa từng đụng đến nàng. Tâm tư của hắn lại muốn nàng quên đi chuyện đã phát sinh ban nãy, hắn lập tức không khác chế nữa.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ y phục của nàng, môi hắn cuồng bạo chiếm cứ hôn lấy môi của nàng. Dục vọng nơi hạ thân bộc phát mãnh liệt đụng vào hoa huyệt nhỏ hẹp.

Sự ám áp ướt mềm quen thuộc.

Yến Lâm thoáng rời đi môi của Dung Thanh Viên, một tay hắn chống trên giường nhìn sâu vào trong mắt nàng. Hắn thấy bóng chính mình ở trong đôi thủy mầu. Sau đó hắn vuốt từng lọn tóc đang rơi tán loạn trên trán nàng sang một bên, một lần nữa cúi phục người phủ lên một nụ hôn. Từ mi sao khoe mắt hôn đến chóp mũi dọc dừa, xuống chút nữa là đến cánh môi hồng thắm căng bông.

Tinh tế miêu tả hình dáng môi nàng, đưa lưỡi hướng vào sâu bên trong khám phá. Nàng hé miệng phối hợp để hắn không gặp chút chướng ngại nào, có thể tiến sâu vào lục lọi, dễ dàng bắt được đầu lưỡi nàng.

Hạ thân càng ngày càng trưởng đau.

Sáng sớm ngày kế, Mộ Tích Chi đã vệ sinh cá nhân xong, xuất môn hướng viện Chương Nhã Trữ mà đi. Do nàng ta đã đến đó rất nhiều lần, nên lần này nghĩ cũng sẽ không gây ra điều gì bất thường khiến người khác phải hoài nghi.

Khi nàng ta đến đó, cũng đúng lúc Yến Kỳ rời đi, hai người đối mặt nhìn nhau trong trầm mặc. Người trước là cố ý, người sau cũng không biết là không nói hay còn có nguyên nhân gì khác.

Đối với Mộ Tích Chi mà nói. Nàng ta dĩ nhiên hy vọng Yến Kỳ nghĩ rằng: nàng ta sẽ hiểu lầm khi bắt gặp Yến Kỳ đụng chạm mây mưa với Chương Nhã Trữ ở trong tang kỳ của đại phu nhân. Nếu là như vậy, để trong lòng hấn sẽ sinh ra một chút ách này thì cũng tốt.

Mộ Tích Chi ở trong sân đợi một hồi, Chương Nhã Trữ liền vội vã đi ra. Nhìn qua thần sắc của nàng ta có vẻ không giống như là được hưởng qua mưa xuân. Bởi vì mi mắt căn bản không có tia điểm mị khi được yêu thương giống như Dung Thanh Viên. Nhưng khi mở miệng, nàng ta vẫn nói lời chúc mừng Chương Nhã Trữ làm như là rất hiểu chuyện.

“Tuy nói hải cốt tí ti vẫn đặt ở trong tiền đường, nhưng nàng ấy dù sao cũng đã đi rồi. Ta nghĩ nếu như nàng ấy vẫn còn ở đây. Cũng sẽ chúc phúc cho nàng cùng đại công tử tu thành chính quả.”

Khuôn mặt Chương Nhã Trữ tức khắc trắng bệch ra, giọng thấp như vãn nhược.

“Không, đại... đại công tử hấn không có đụng ta...”

Mộ Tích Chi giả bộ kinh ngạc.

“Làm sao thế? Lúc này rõ ràng ta thấy hấn từ phòng của nàng đi ra mà!”

“Hấn tới liền, liền ngủ...”

Chương Nhã Trữ thấp giọng nói, trên mặt bộc phát rõ ràng sự khó chịu.

Mộ Tích Chi tiếp tục tỏ ra kinh ngạc, nửa che nửa đậy nói.

“Lại nói tới đêm qua ta cũng vừa gặp đại công tử đấy. Ta thấy hấn có vẻ như đã say, liền lo lắng đi theo sau, đang định sai người gọi nàng tới. Không ngờ trước khi ta sai người thì đại công tử liền gặp phải Dung viện thai trước. Không, đại công tử lúc đó chắc chắn là quá say, nếu không sao có thể ôm Dung viện thai không buông, còn cường thế tiến tới muốn hôn nàng ta? Nàng chưa có nhìn thấy Dung viện thai gãy gục hung như thế nào thôi, nếu như không phải do đại công tử quá say, sao lại ôm chặt như vậy? Trong ngày thường hai người này cũng chả nói được mấy câu. May nhờ Dung viện thai một mực kiên định, nếu không huynh đệ tương tàn chắc chắn sẽ xảy ra đại họa!”

Trong con người Chương Nhã Trữ xẹt qua tia kinh ngạc, sắc mặt tối sầm lại, lúc này đã không thể dùng từ trắng bệch để miêu tả.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.